

Tương Ngộ Tại Thì Quang Chi Ngoại

Contents

Tương Ngộ Tại Thì Quang Chi Ngoại	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	17
8. Chương 7	19
9. Chương 8	22
10. Chương 9	25
11. Chương 10	27
12. Chương 11	31
13. Chương 12	34
14. Chương 13	36
15. Chương 14	39
16. Chương 15	42
17. Chương 16	45
18. Chương 17	49
19. Chương 18: Kết Cục A	51
20. Chương 19: Kết Cục B	54
21. Chương 20: Pn1 – Về Nhà	57
22. Chương 21: Phiên Ngoại: Buổi Sáng Lễ Tình Nhân	60
23. Chương 22: Phiên Ngoại: Báo Cáo Về Việc Thành Lập Đại Học Mỗ Tuyết	64
24. Chương 23: Phiên Ngoại 2 Tổng Kết Công Tác Chiêu Sinh Cùng Chuẩn Bị Của Đại Học Mỗ Tuyết	66

Tương Ngộ Tại Thì Quang Chi Ngoại

Giới thiệu

Thể loại : xuyên không, nhất thụ nhất công, hồ công, HE. Độ dài: 17 chương chính văn + 2 kết cục + 2 phiên ngoại + 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-ngo-tai-thi-quang-chi-ngoai>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Chogori, đệ nhị cao phong (1) thế giới, người phương Tây gọi K2 (2), mang ý nghĩa ngọn núi thần kỳ có con đường đi thông qua thế giới khác.

Trong những năm gần đây, leo đỉnh Everest cũng trở thành một việc bình thường, dân leo núi thế giới đều đã xem chinh phục K2 mới là vinh dự tối cao.

Giải Ý đến nơi đây cũng không phải vì leo núi.

Hiện tại hắn là nhiếp ảnh gia của tạp chí địa lý quốc gia, bộ ảnh lần này hắn vốn dự định chụp các loại hình kim tự tháp, vô luận là Ai Cập cổ, hay Trung Mỹ, thậm chí đáy biển, hắn dự định đi qua chụp một lần.

Trước đó, khi tra xét những tư liệu liên quan, hắn tìm thấy một quyển sách do nhà thám hiểm Anh quốc Ralph Elis viết có tựa “K2 cùng kim tự tháp”. Quyển sách là đại tác phẩm có vô số công thức, hàm số, định lý, điển tích cổ đại, cùng các tư liệu hình ảnh chụp từ vệ tinh, để dẫn chứng ra một kết luận “Trên thực tế kim tự tháp là mô hình thu nhỏ của K2, chôn dấu dưới K2 một thần dụ từ xưa của Ai Cập được gọi “Thần điện tri thức”, bên trong còn có chân lý, quan niệm vũ trụ, sinh mệnh, văn minh, thời không, luân hồi, linh hồn là khởi nguyên của tất cả”.

Giải Ý cũng đã xem qua nhiều bài báo của các nhà leo núi khác nói lên cảm xúc của bản thân khi miêu tả về ngọn núi được mệnh danh đệ nhị cao phong của thế giới này. Bởi vậy hắn quyết định đến xem.

Hắn trang bị rất đầy đủ, nội y giữ ấm, áo sơ mi lông dê, áo lông, quần jean, kính chắn gió, giày leo núi, cái gì cũng đều có. Kỳ thực hắn không dự định leo núi, chỉ chuẩn bị đi tới vùng gần đó, từ chân núi nhìn lên, tìm một vị trí thích hợp, chụp một vài bức ảnh.

Thế rồi lại gặp tuyết lở.

Tuyết bài sơn đảo hải mà đổ xuống, một lực thật lớn kéo hắn vọt vào hư không. Hắn cảm thấy bản thân dường như bị hút vào một dòng chảy mạnh, càng lúc càng nhanh rơi vào một địa phương không biết tên, trước mắt lập tức tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

(1) cao phong: đỉnh núi.

(2) K2 (còn được gọi là đỉnh Godwin-Austen, Lambha Pahar, Chogori, Kechu hay Dapsang) là đỉnh núi cao thứ nhì trên mặt đất, nằm tại giáp ranh biên giới giữa huyện Taxkorgan, địa khu Kashgar, Tân Cương, Trung Quốc và Pakistan, thuộc dãy núi Karakoram.

2. Chương 1-2

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi thừa dịp đêm khuya chạy khỏi Lâm Truy, tự mình bơi vào bờ, trong làn gió lạnh không ngừng run rẩy. Chỉ trong chớp lát, bờ môi của y đã lạnh đến xám ngắt lại, thần trí không rõ.

Y từng ngum từng ngum mà thở dốc, cố giữ mình tỉnh táo, nhắc nhở bản thân, vô luận như thế nào cũng không thể bất tỉnh.

Lúc này ánh bình minh đã lên, y nỗ lực làm ấm người, bước chân nặng nề đi đến bên vệ đường, cố gắng mở to hai mắt đang cứ nhíp lại, nhìn quanh con đường xem có ai qua lại hay không.

Ở không xa y, ngay bên đường, Giải Ý chậm rãi tỉnh lại, lập tức ngồi dậy.

Trong lúc nhất thời, hắn cho rằng bản thân đang nằm mộng.

Ở đây không phải chỗ cao dù rằng vẫn hàn lãnh, nhưng không có tuyết rơi như cao nguyên. Nhìn ra xa xa phía trước, một ngọn tuyết phong cũng không nhìn thấy, trái lại là một thành thị, tường thành vẽ cổ xưa cao ngất. Trước mắt hắn là con đường đất, một bên là sông, đối diện là đồng ruộng, lúc này sương trắng bàng bạc, cảm giác tựa như mùa đông ở vùng nông thôn. Ven đường còn có hai cây đại thụ to lớn.

Hắn nghi hoặc mà nhìn qua nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy một người dựa người vào gốc cây. Người nọ mặc hắc y, mái tóc dài còn đang nhỏ nước, cả người dựa vào thân cây, trông tình trạng rất xấu.

Giải Ý không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng đứng dậy chạy qua, đỡ y.

Người nọ vô lực mà ngã vào trong lòng hắn.

Hắn cúi đầu nhìn kỹ, người này căn bản là một hài tử, đại khái mười bảy, mười tám tuổi, lớn lên tú mỹ cực kỳ, lúc này mặt không còn chút máu, cả người băng lãnh.

Hắn nhìn mọi nơi, chung quanh đều là một mảnh trống vắng, liền không nói một lời, cấp tốc cởi bỏ y phục ẩm ướt của y, đột nhiên nhìn thân thể y cả người đều là vết thương chằng chịt. Hắn không khỏi ngẩn ra, lập tức đem áo lông cởi ra, nhưng lại sợ áo lông khiến cho ngứa da, đành cởi luôn cả nội y giữ ấm, mặc cho y, rồi đem áo lông bao kín lấy y.

Giải Ý mới vừa ở khu áp cao, lúc này tuy rằng là đầu mùa đông tại bình nguyên nhưng cũng không quá lạnh, trong nhất thời còn chịu đựng được. Lúc này vội vã mặc áo sơ mi, rồi khoác áo lông, hàm răng cũng đã va vào nhau lập cập.

Ninh Giác Phi cảm giác được độ ấm của con người từ y phục truyền đến, còn mang theo một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, là khí tức nước hoa dành cho nam, tuy rằng y chưa bao giờ dùng đến nhưng cũng biết. Làn hương đó khiến *** thần y rung động, mở mắt.

Trước mắt là người đàn ông thập phần tiêu sái anh tuấn, khoảng chừng ba mươi, con mắt trong sáng, ngũ quan rõ ràng, thể cũng không có gì, then chốt là, chỗ trọng yếu nhất là, hắn mặc trang phục hiện đại, áo sơ mi lông dê caro, áo lông, tất cả đều là đồ thời hiện đại.

Lẽ nào lẽ nào y đã xuyên qua không gian, về tới hiện đại?

Y nghi hoặc nghi hoặc nhìn người đàn ông đang ôm mình, thân thể dần dần ấm lại, trong lòng dần nở tia hỏa hoa hy vọng, một thời lại không biết nên nói cái gì.

Giải Ý thấy y tỉnh, lập tức hỏi: “Cậu sao vậy? Có đau hay không?”

Hắn nói tiếng phổ thông thuần khiết, mang chút khẩu âm Giang Nam, phi thường êm tai.

Ninh Giác Phi nở nụ cười, hỏi: “Nơi này là đâu?”

Giải Ý nhíu nhíu mày, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn: “Tôi cũng không biết, đang muốn hỏi cậu đây. Thì ra cậu cũng không biết a.”

Ninh Giác Phi nhất thời ý thức được điều gì đó, đáng tươi cười dần dần biến mất.

Lúc thoát y phục, Giải Ý đem túi bách bảo mà nhiếp ảnh gia thích mang nhất ném qua một bên, lúc này mới với tay kéo lại. Hắn vừa lấy tay mò mò túi, vừa gấp gáp nói: “Được rồi, có phải cậu vô ý rơi xuống nước không? Có muốn gọi điện về nhà không? Hay tôi gọi 120, gọi xe cấp cứu đưa cậu vào bệnh viện? Hay gọi 110 báo nguy? Được rồi, cậu là người ở đâu? Nơi đây được gọi là gì?” Vừa nói, hắn vừa lấy điện thoại di động ra.

Ninh Giác Phi nhận ra được, đó là điện thoại vệ ***, tại bất kì nơi nào trên thế giới đều có thể liên hệ, thế nhưng, ở nơi này, y chỉ có thể cười khổ.

Giải Ý nhìn một chút, càng thêm khó hiểu: “Thế nào lại vậy? Lúc tôi ở K2 vẫn có tín hiệu mà, thế nào ở đây lại không có?”

Ninh Giác Phi đã ấm lên nhiều, thân thể không hề run rẩy nữa, thanh âm rõ ràng hơn. Y cúi đầu mà hỏi: “Anh vừa ở tại K2?”

“Đúng vậy, tôi đi chụp hình, kết quả gặp tuyết lở, sau đó ngã đi ... lúc tỉnh lại, thì đã ở đây, gặp được cậu.” Giải Ý ôm y, lấy tay sờ sờ cái trán y. “Cậu sao thế? Đứng lo? Cần cái gì? Ở đây tôi còn có chút thuốc.”

Ninh Giác Phi nói: “Trước hết, anh mang tôi rời khỏi đây, rời khỏi thành thị kia.”

Giải Ý vừa nghe, lập tức nhìn về phía y: “Thằng nhóc này, có đúng hay không trốn nhà đi hả? Thế không tốt đâu, cha mẹ cậu sẽ lo lắng đó.”

“Tôi không phải thằng nhóc.” Ninh Giác Phi bật cười. “Việc này nói rất dài. Tôi đúng là trốn ra, xin anh dẫn tôi đi xa khỏi đây.”

Giải Ý nghe xong, hai hàng lông mày càng nhíu chặt lại: “Tôi thấy cậu cả người đều bị thương, lẽ nào có người ngược đãi cậu? Hay là cường bạo cậu?” Nói đến đây, thái độ rất lo lắng.

Ninh Giác Phi cười khê: “Hiện tại không phải lúc nói việc này, anh mau dẫn tôi đi, bằng không ngay cả anh cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

Lúc này Giải Ý cũng hiểu được tình huống có điều không ổn, liền không hề hỏi nhiều, nhét đồ ướt của y thành một khối, lấy từ trong túi bách bảo ra một cái bao nylon, bỏ vào rồi nhét lại vào túi.

Ninh Giác Phi nhìn những đồ vật từ hiện đại đến này, thực sự là cảm thấy thân thiết bội phần.

Giải Ý lưng đeo túi, sau công y lên lưng, đứng dậy muốn đi, nhưng nhất thời mờ mịt: “Chúng ta đi đâu?”

Ninh Giác Phi liền chỉ phương hướng cho hắn.

Giải Ý lưng đeo túi, lại công người, mệt đến chảy mồ hôi ròng ròng. May là hai năm nay hắn làm nhiếp ảnh gia, đem thân thể rèn luyện nhiều, nếu không chắc chẳng thể công một thiếu niên đi lâu như thế.

Cuối cùng, bọn họ đi tới một ngọn núi nhỏ.

Giải Ý đi không nổi nữa, đành phải tìm một khe núi tránh gió, thả y xuống, vừa thở dốc vừa nói: “Chúng ta nghỉ một lát rồi hãy đi tiếp”

Ninh Giác Phi nghĩ bản thân đã đỡ nhiều, cảm kích mà cười cười với hắn, ngồi xuống: “Cám ơn anh, anh nghỉ ngơi một chút đi, thật sự khiến anh mệt chết rồi.”

“Không sao cả.” Giải Ý quan sát chung quanh, cảm thấy quang cảnh xung quanh hơi kì lạ. “Nơi này không phải phim trường sao? Các cậu không phải đang đóng phim à?”

Ninh Giác Phi nhẹ nhàng lắc đầu: “Đều không phải đóng phim, anh đi tới cổ đại rồi.”

Giải Ý kinh hãi: “Cậu nói cái gì?”

“Anh xuyên không, đi tới cổ đại.” Ninh Giác Phi lãnh tĩnh mà hỏi. “Thời đại mà anh ở, là năm nào?”

“Năm 2008, Bắc Kinh vừa bế mạc thể vận hội Olympic.”

Ninh Giác Phi ngửa đầu nhìn trời, khẽ thở dài: “Thời đại tôi ở, là năm 2058.”

“Cái kia...” Giải Ý dừng dừng, lập tức liền hiểu ngay. “Xem ra là sự thật rồi.”

Ninh Giác Phi chậm rãi gật đầu: “Phải, là thật đó.”

Giải Ý nhìn y, một lát mới nói: “Vậy cậu ... hình như chịu rất nhiều....khổ cực a.”

“Đúng vậy, tôi không may mắn như anh.” Ninh Giác Phi mỉm cười.

Giải Ý thất thần một lúc, cảm thấy càng ngày càng lạnh, mới vội vã đi gom cành khô. Lấy từ túi ra một cái bật lửa, ngay trước mắt Ninh Giác Phi châm một đống lửa, sau đó tận lực tới gần lửa giữ ấm.

Ninh Giác Phi nhìn cái bật lửa trong tay hắn, chỉ cảm thấy buồn cười, hỏi hắn: “Anh còn đem theo cái gì nữa?”

Giải Ý cũng cười: “Tôi đi K2, cậu có biết chỗ đó không?”

“Đương nhiên biết.” Ninh Giác Phi kiêu ngạo mà nói. “Chogori, lúc trước tôi đã leo lên rồi.”

Lúc này, Giải Ý đã khôi phục trấn định lãnh tĩnh. Hắn duỗi thẳng hai chân thon dài, giơ ngón trở ra với Ninh Giác Phi: “Bội phục.”

Sau đó, hắn nhún vai, cười cười: “Tôi mang theo vài cái máy chụp hình, một laptop, một điện thoại vệ ***, còn có một đồng thuốc, chủ yếu là trị cảm mạo, sốt, ho khan, tôi thấy cậu dùng được đó. Đương nhiên, còn có tiền mặt cùng thẻ tín dụng, tôi có nhân dân tệ, dolla, euro,...” Nói đến đây, hắn cười ha hả.

Ninh Giác Phi cũng nở nụ cười: “Những thứ tiền này anh dùng không được đâu, ở chỗ này chẳng khác nào giấy lộn. Trên người tôi có chút bạc vụn cùng một tấm ngân phiếu. Chờ nghỉ ngơi tốt rồi, chúng ta đi tới trấn phía trước, mua cho anh y phục. Bất quá, anh mặc ít như vậy, chỉ sợ bản thân anh dùng thuốc trước thì có. Việc gấp bây giờ là giữ ấm, chúng ta ngồi chung vậy, anh lại đây.”

Giải Ý hiểu được ý tứ của y, lúc này cũng biết đây là phương pháp duy nhất, thế là liền đi qua bên y.

Ninh Giác Phi cởi áo lông trên người, tận lực bao lấy hắn. Hai tay Giải Ý nỗ lực kéo sát áo che cả hai, Ninh Giác Phi liền ôm chặt lấy thắt lưng hắn. Hai người tuy là mới gặp gỡ, nhưng tâm linh lúc này như tương thông, động tác tự nhiên vô cùng.

Một cái áo lông rộng thùng thình miễn cưỡng bao lấy hai người. Giải Ý một tay túm áo, một tay bỏ thêm cành khô vào lửa, miệng hỏi: “Tôi làm như vậy có khi nào cháy rừng không?”

Ninh Giác Phi thân thể rất kém, lúc này mệt mỏi rã rời, liền tựa đầu gối lên lưng hắn, mỉm cười nói: “Sẽ không đâu, ở đây không có rừng rậm.”

Giải Ý hơi khom người, chịu trọng lượng của y, thuận miệng hỏi: “Chỗ này là năm nào? Công nguyên thứ mấy?”

“Ta không biết, trên sách lịch sử không có thời đại này.” Ninh Giác Phi nhắm hai mắt lại, thì thào đáp.

“A, nguyên lai là nền văn minh thất lạc sao? Thật muốn khảo sát một phen.” Giải Ý cảm thấy hứng thú, lập tức nhớ tới một vấn đề tương đối trọng yếu. “Vậy cậu nghĩ, chúng ta có thể quay về được chứ?”

“Anh có lẽ được, còn tôi hơn phân nửa là không được.” Ninh Giác Phi than nhẹ.

“Vì sao?” Giải Ý không rõ.

“Thân thể của anh là của chính anh, cơ thể của tôi đã không còn là của tôi nữa rồi.”

Lời này như có có huyền cơ, tựa như lão hòa thượng giảng giải Phật pháp huyền diệu, nhưng Giải Ý vừa nghe đã hiểu: “A, thì ra cậu là chuyển thế đến.”

“Đúng vậy. Tại thời đại của tôi, tôi đã chết. Anh tại thời đại của anh, vẫn còn là người mất tích, nếu như mười năm sau vẫn chưa tìm được anh, pháp luật mới có thể chính thức tuyên bố anh đã tử vong.” Trên mặt Ninh Giác Phi chậm rãi hiện lên một nụ cười nhẹ, chậm rãi nói. “Anh là người ở đâu?”

“Thượng Hải. Cậu thì sao?”

“Bắc Kinh.”

“Uh, ở chỗ này chúng ta hẳn là đồng hương nhỉ.” Giải Ý ngẩng đầu nhìn vùng đất xa lạ này, trong lòng không có chút khủng hoảng lo lắng, phi thường an tĩnh bình thản. Là bởi vì có thiếu niên này bên cạnh sao?

Ninh Giác Phi lại sắp mê man, nhưng nghĩ con người trước mặt này có thể bị lạnh, cố chịu đựng nói: “Chúng ta không thể tiếp tục như thế này được.”

Giải Ý làm như biết y muốn nói cái gì, cười cười, chậm rãi nói: “Tôi đã quên nói, tôi còn mang theo một túi ngủ.”

Ninh Giác Phi trầm tĩnh một hồi, rồi cười.

Giải Ý cảm giác người phía sau cười đến run cả người, hiển nhiên vui vẻ cực kỳ, bản thân cũng nở nụ cười.

Loại cảm giác này, chỉ có đồng loại mới có thể minh bạch.

Hắn thật không nghĩ tới, rơi xuống địa phương quỷ dị này, cái thời đại không biết tên này, cư nhiên đụng phải đồng loại.

Hắn mỉm cười, từ trong “túi bách bảo” lấy túi ngủ ra, trải gần đồng lửa.

Ninh Giác Phi nhìn hắn. Tại sắc trời trong trẻo, hắn mặc một thân áo lông cùng áo sơ mi, cả người cao ngất thon dài, nhất cử nhất động đều thập phần gợi cảm tiêu sái, khí chất nho nhã ôn hòa toả ra nhàn nhạt khiến người khác cảm thấy bình lặng biết bao. Lúc này, hắn lấy thêm y phục đắp cho y, khí tức ấm áp nhập trái tim.

Giải Ý đã có kinh nghiệm trong cuộc sống dã ngoại, chuẩn bị tốt túi ngủ xong, hỏi y: “Ở đây không có mãnh thú chứ?”

Ninh Giác Phi cười cười gật đầu: “Đây là vùng trung tâm của quốc gia này, nhân khẩu dày đặc, hắn là không có mãnh thú.”

Giải Ý nhìn một chút bốn phía, thập phần yên lặng, cảm thấy rất thoải mái: “Được rồi, chúng ta ngủ đi, xem ra hắn là rất an toàn.”

Ninh Giác Phi vẻ mặt ủ rũ, sắc mặt tái nhợt, nhưng mặt mày vẫn như họa, tóc đen dài như thác, thập phần mỹ lực mê người.

Giải Ý đi qua, giúp y cởi áo lông, dìu y chui vào túi ngủ, bản thân cũng chui vào.

Một túi ngủ hai người nằm chung, nên có chút chật.

Hai người do dự chốc lát, suy nghĩ một chút liền ôm nhau ngủ.

Ninh Giác Phi cảm nhận được thân thể ấm áp cân xứng của hắn, trong lòng bỗng nhiên nóng lên, cảm giác chưa từng có như nước thủy triều ào tới. Y kiệt lực ức chế, nhỏ giọng hỏi: “Anh tên gì vậy?”

Giải Ý ôm lấy thân thể còn hơi lạnh ấy, trong lòng cũng hơi xao động, tựa như một dòng nước xuân từ từ chảy qua. Hắn nhẹ giọng đáp: “Tôi tên Giải Ý. Còn cậu?”

“Tôi tên Ninh Giác Phi.”

Giải Ý nhẹ nhàng mà nở nụ cười, thanh âm dịu dàng: “Hạnh ngộ.”

Ninh Giác Phi cũng cười, chậm rãi nói: “Xem ra, chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau rồi.”

“Tôi cũng thấy thế.” Giải Ý cúi đầu nói, trong mắt tràn đầy tiếu ý.

Tay hai người đều ôm chặt nhau, giữ ấm cho nhau.

Lúc này, trên đỉnh đầu họ, một ngôi sao thật sáng, kéo theo một cái đuôi thật dài, treo trên không trung cao cao, thật lâu không biến mất.

Quan chiêm *** ở Lâm Truy tại sử sách ghi xuống một câu: “Có xích khí qua chín tầng trời, *** quang như thác.”

END 01

3. Chương 2

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Khi Giải Ý tỉnh lại, trời đã vào ngọ.

Hắn bị đói tỉnh, cũng không dám động, sợ đánh thức người trong lòng.

Ninh Giác Phi ngủ rất say. Từ đi tới thời đại này tới giờ, đại khái đây là lần đầu tiên y yên tâm mà ngủ như thế này.

Giải Ý thoáng cúi đầu, nhìn một chút gương mặt an tĩnh của người trong lòng, nhè nhẹ mà cười.

Dương quang đầu đông lười biếng chiếu rọi mặt đất. Trước đó, hần lấy áo ngoài, áo trong vẫn còn ướt đầm của Ninh Giác Phi treo trên cây phơi nắng, lúc này chỉ sợ đã khô hơn phân nửa rồi.

Có tiếng sột soạt sột soạt không ngừng vang lên bốn phía. Hần ngưng thần nghe ngóng, suy đoán thanh âm là do chồn hay thỏ rừng, hoặc là tiểu động vật gì đó.

Hần đang miên man suy nghĩ, lập tức phát hiện thân thể Ninh Giác Phi nóng như lửa, rất không bình thường. Chỉ nghĩ một lát, hần liền hiểu ra, thiếu niên này đang phát sốt.

Lập tức không hề chờ đợi, Giải Ý thông thả mà cẩn thận ra thoát khỏi vòng tay của y, bò ra khỏi túi ngủ.

Hần nhặt áo lông mặc vào, lập tức đến bên “túi bách bảo” tìm thuốc. Nguyên nhân sốt đơn giản là trong thân thể đang bị viêm hay bị lạnh, hần tìm thuốc kháng sinh, thuốc hạ sốt, thuốc cảm mạo còn có các loại thuốc chứa vitamin cùng các nguyên tố vi lượng cơ thể cần gì đó, rồi lấy một chai nước khoáng bên hông túi ra.

Hần ôm cả người Ninh Giác Phi cùng túi ngủ trong tay, để đầu của y gối lên khuỷu tay mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt y, ôn nhu nói: “Nào, tỉnh tỉnh, uống thuốc nào.”

Ninh Giác Phi mơ màng cảm giác thấy có người chạm vào mình, không khỏi rùng mình, giãy dụa mở mắt. Nhưng khi thấy gương mặt tuấn đạt thân thiết kia, ngoài ra còn có áo lông đến từ hiện đại, liền lập tức yên tâm.

Giải Ý uống một ngụm nước lạnh vào miệng, giữ trong miệng cho ấm, sau đó đưa thuốc để trên lưỡi y rồi hôn lên môi y, đem nước ấm từ từ vào miệng y.

Ninh Giác Phi đem cả thuốc cùng nước uống vào trong họng, lúc này mới cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Giải Ý nhìn kỹ y, đề phòng y bị sặc, đến khi y nuốt hết thuốc xuống, hần mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy ánh mắt y, hần dường như minh bạch, thế là mỉm cười, ôn hòa hỏi: “Còn muốn uống không?”

Ninh Giác Phi gật đầu.

Giải Ý liền dùng miệng mình mớm nước ấm cho y.

Rất chậm, Ninh Giác Phi từ từ đem cả bình nước uống hết. Y vẫn nhìn Giải Ý, trong lòng ấm áp vô cùng.

Giải Ý quan tâm mà hỏi thăm: “Cậu đói bụng chưa?”

Ninh Giác Phi nở nụ cười: “Anh ăn chưa?”

“Chưa.” Giải Ý cười cười lắc đầu. “Tôi không nghĩ tới sẽ đi xa thế này.”

Ninh Giác Phi thử nâng người dậy, nhưng vẫn mềm yếu vô lực, nhúc nhích không được. Y thở dài: “Anh có thể tìm rấn ngủ đông, hay đào đất, tìm rai cạn trốn trong đất, nếu không có nữa, chuột ăn cũng được, tất cả đều có thể nướng ăn.”

“Dừng dừng dừng.” Vùng xung quanh lông mày Giải Ý nhíu chặt lại. “Trước đây cậu làm gì vậy?”

Ninh Giác Phi thấy phản ứng của hần, không khỏi buồn cười: “Tôi là bộ đội đặc chủng.”

“Thì ra là thế.” Giải Ý nhìn y một cái. “Chúng ta ăn chay được không?”

Ninh Giác Phi cười nói: “Đương nhiên được.”

Giải Ý nhìn xung quanh một chút, mọi nơi đều là cỏ khô cằn, không nhìn thấy gì ăn được. Hần khẽ cắn môi, suy nghĩ một chút, hỏi: “Hay là tôi tới làng phụ cận mua đồ?”

Ninh Giác Phi càng ngày càng cảm thấy buồn cười: “Anh cho là đây là hiện đại sao? Anh mặc đồ cổ quái như vậy, sẽ bị người ta xem là sơn tặc đó.”

“Không thể nào? Sơn tặc cổ đại có thể đẹp thế sao?”

“Cái gì không thể chứ? Báo tử đầu Lâm Xung (1), lãng tử Yến Thanh (2), Cẩm Mao thủ Bạch Ngọc Đường (3), người nào không phải suất ca?”

“Đúng là thế.” Giải Ý khiêm tốn thỉnh giáo y. “Theo ý kiến của cậu, nên ăn cái gì đây? Nhưng mà nói trước, tôi sẽ không đi bắt rắn đuổi chuột a.”

Ninh Giác Phi cười đến run rẩy cả người, một lát mới nói: “Tôi nghe có tiếng nước róc rách, anh đi xem, bên trong có lẽ có cá. Bắt quá, bắt cá, hình như cũng cần kỹ xảo đó.”

Giải Ý hít một hơi qua kẽ răng, lúc này mới gật đầu: “Được rồi, tôi đi xem, dù sao cũng phải nghĩ một biện pháp.”

Nói xong, hắn cẩn thận buông Ninh Giác Phi, lấy một thanh Tạng đao (4) khảm vàng, đi về hướng phát ra tiếng nước.

Ninh Giác Phi nhìn thân ảnh hắn dưới dương quang nhàn nhạt dần dần biến mất vào rừng cây, vui sướng trong lòng dần dần nở rộ.

Giải Ý thật đúng là nghiêm túc, một lát sau, liền trở về, trong tay mang theo cành cây xuyên năm con cá, hơn nữa tất cả đều đã mổ bụng moi ruột, rửa sạch cả rồi.

Lúc này, một lần nữa hắn dùng cái bật lửa châm lửa, nướng cá.

Ninh Giác Phi nghe thấy mùi cá nướng, trong miệng câu được câu không cùng hắn trò chuyện: “Trước đây anh học cái gì?”

“Vẽ. Còn cậu?”

“À, tôi có hai cái học vị, một là chỉ huy quân sự, hai là quản lý hành chính.”

Giải Ý cảm thấy ngoài ý muốn: “Tương lai, tham gia quân ngũ cũng cần bằng cao cấp thế sao?”

“Bình chủng thường không cần, nhưng loại bộ đội này của chúng tôi cần bằng cao cấp, có đôi khi chúng ta nhậm chức rồi còn phải học thêm khoa học kỹ thuật tiên tiến nữa.”

“À.” Giải Ý nhìn gương mặt thiếu niên tuổi trẻ kia, bỗng nhiên rất hiếu kỳ. “Cậu rốt cuộc bao nhiêu tuổi?”

Ninh Giác Phi nghĩ sơ, đáp: “30 rồi.”

Giải Ý rất vô cùng kinh ngạc: “Cả hai cuộc đời à?”

“Phải.”

“Thật không nghĩ tới.” Giải Ý cười cười. “Tôi còn tưởng rằng cậu là một lão nhân.”

Ninh Giác Phi hài hước chọc: “Xấu hổ, làm anh thất vọng rồi.”

Giải Ý trầm ngâm hỏi: “Cậu là hi sinh tại trên chiến trường sao?”

“Phải.” Ninh Giác Phi gật đầu.

Trên mặt Giải Ý hiện một tia sầu lo, lại gần đưa cá nướng chín cho y, hỏi: “Lẽ nào 50 năm sau sẽ có chiến tranh?”

Ninh Giác Phi nhận cành cây, cắn một miếng cá, an ủi hắn: “Anh không cần lo lắng, thời gian tới cùng thời đại của anh giống nhau, chỉ có chiến tranh cục bộ, thế giới vẫn hòa bình như cũ.”

Giải Ý lúc này mới yên tâm, ngồi bên cạnh y, cùng nhau ăn.

“Anh cũng được lắm đó.” Ninh Giác Phi khen. “Chúng ta chịu qua huấn luyện, năng lực sinh tồn đã ngoại cao không ngạc nhiên. Anh rõ ràng là văn nhân, nghệ thuật gia, thế mà cũng có khả năng sinh tồn đã ngoại cao đến vậy, xác thực nhìn không ra.”

Giải Ý đậm đậm nhất tiếu: “Có thể sống trong cuộc sống thành thị mới đáng mới gọi là nguy hiểm, cuộc sống dã ngoại tính là gì chứ? Trong những tòa nhà cao tầng ấy, ngàn vạn người mang dã tâm, hùng tâm, mỗi người đều là mãnh thú. Thiên nhiên có uy hiếp nhân loại gì đâu? Tất cả chỉ là con người gây ra cả thôi.”

Ninh Giác Phi cười ha ha: “Anh nói đúng.”

Ăn xong, Giải Ý rất tự nhiên lấy ra khăn tay, thay Ninh Giác Phi tỉ mỉ lau khô miệng cùng tay, nói: “Cậu ngủ một hồi nữa đi.”

“Tốt.” Ninh Giác Phi gật đầu. “Chạng vạng anh đánh thức tôi, tôi đi ra ngoài mua vài bộ y phục cho anh thay, sau đó chúng ta đi.”

Giải Ý gật đầu, hỏi y: “Cậu tính đi đâu?”

“Tôi đông nam vậy, đến cạnh biển.” Ninh Giác Phi ôn hòa thương lượng cùng hắn. “Nghe nói phương Bắc cùng phương Tây đều không yên ổn, chúng ta không nên chạy tới đó.”

Giải Ý tất nhiên không có ý kiến: “Được, nghe lời cậu.”

END 02

Mục lục

(1) Báo tử đầu Lâm Xung: Lâm Xung, ngoại hiệu Báo tử đầu là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử. Ông là một trong 36 Thiên Cang Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%A2m_Xung

(2) Lãng tử Yến Thanh: Yến Thanh (chữ Hán: 燕青) hay thường được gọi là Lãng Tử Yến Thanh (浪子燕青) là một nhân vật trong 36 Thiên Cang Tinh thuộc 108 anh hùng Lương Sơn Bạc của tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử.

(3) Bạch Mao thử Bạch Ngọc Đường: Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường là một trong Ngũ Thử, là một anh chàng đẹp trai, võ nghệ siêu quần, rất trịnh trọng và lịch lãm.

(4) Tặng đao:

4. Chương 3

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Trên con đường đất, một chiếc xe lừa có mui, xóc xóc nảy nảy đi về phía nam.

Giải Ý cùng Ninh Giác Phi ngồi ở trong xe, lắc lư theo nhịp xe.

Thân thể Ninh Giác Phi chưa bao giờ uống thuốc tây, Giải Ý cho y uống một lần thuốc, liền thuốc đến bệnh hết.

Ninh Giác Phi vừa tỉnh lại, sốt đã hạ, người cũng có *** thần, liền mặc vào y phục đã phơi khô một nửa, đến thôn nhỏ phụ cận mua vài món áo vải thông thường, mượn một chiếc xe lừa, về đón Giải Ý.

Giải Ý lần đầu tiên mặc y phục cổ đại, chỉ cảm thấy thừa thừa thiếu thiếu sao ấy, rất phiền phức, thật sự là mất nhiều khí lực, nhưng vẫn không thể nào mặc được.

Ninh Giác Phi nhin cười, thay hắn mặc đồ, buộc nút, mang đai lưng. Giải Ý gơ tay, để y trước trước sau sau giúp mình, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Giải Ý tóc vốn ngắn, nhất thời không biết làm sao. Ninh Giác Phi thay hắn mua mũ nho sinh, miễn cưỡng mang ở trên đầu, giả bình thường.

Chờ quần áo nón nầy mặc xong, y lùi hai bước nhìn một chút, cười cười gật đầu: “Uhm, như một giai công tử vậy.”

Giải Ý trêu chọc: “Tôi thấy những công tử thời cổ đại trên TV còn có một cái quạt giấy nữa, cậu cũng phải cho tôi một cái.”

“Cái này thì không có.” Ninh Giác Phi buồn cười. “Mùa đông thế này, muốn tôi mua cây quạt, người ta sẽ nghĩ tôi bị bệnh tâm thần.”

Giải Ý vươn một ngón tay, nghiêm trang lắc lắc: “Cẩn thận cẩn thận, cổ đại gọi là thất tâm phong, cậu không thể gọi loạn khái niệm, bọn họ không hiểu được.”

Ninh Giác Phi cười ha ha: “Quả nhiên người làm công tác văn hoá tương đối hiểu rõ mấy thứ này.”

Hai người nói đùa một trận, Ninh Giác Phi lúc này mới xách ba lô Giải Ý, cùng hắn đi ra ngoài khe núi.

Giải Ý khách khí bảo: “Thân thể cậu không tốt, túi nặng, để tôi mang cho.”

Nhưng Ninh Giác Phi nói: “Tình thể hiện tại, anh tương đối giống thư sinh, tôi tương đối giống thư đồng, thế nên để tôi mang.”

Giải Ý vẫn kiên trì đoạt lại túi, trong miệng lại đùa y: “Thư sinh cùng thư đồng sao? Tôi xem không giống, giống hai người đồng môn, ừ, thí dụ như, Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài.”

“Vậy anh là Chúc Anh Đài.” Ninh Giác Phi lập tức nói. “Tôi là Lương huynh của anh.”

Khẩu khí Giải Ý rất ôn hòa. “Cậu cũng không xem xem cậu nhiều tuổi sao?”

Ninh Giác Phi thở dài một tiếng: “Thân thể này, thực sự là hại chết tôi a.”

Hai người ngồi trên xe, lão hán đánh xe nhin không được cùng bọn họ hàn huyên hai câu. Ông hỏi Ninh Giác Phi: “Đây là phụ thân người à?”

Hai người vừa nghe, thiếu chút nữa nghẹn chết. Cả hai liếc nhau, Ninh Giác Phi cười nói: “Không phải, hắn là biểu huynh của ta.”

Lão đầu hồ đồ lấy túi thuốc ra, quan sát hai người, cười cười: “Thế à? Nhìn còn tưởng rằng các người là phụ tử.”

Ninh Giác Phi một mực liều mạng nén cười, kéo kéo Giải Ý, giục lão hán nhanh chóng chạy xe.

Đợi đến khi xe xiêu xiêu vẹo vẹo lắc lư đi tới trước, Giải Ý mới nhỏ giọng hỏi: “Tôi nhìn qua lão như vậy sao?”

Ninh Giác Phi an ủi: “Yên tâm, anh trú nhan hữu thuật (1), không có lão.”

Giải Ý “A” một tiếng, ngồi tựa vào thành xe, lười biếng nói: “Tôi cũng không ngại có nhi tử như cậu.”

“Anh ít nằm mơ đi, tưởng chiếm tiện nghi tôi sao? Không có cửa đâu.” Ninh Giác Phi hừ nói. “Này, tôi hỏi, anh rốt cuộc bao nhiêu tuổi?”

Giải Ý cười nói: “36 tuổi, hai cuộc đời cậu gộp lại cũng không lớn bằng tôi.”

Ninh Giác Phi dè bủ: “Xì, anh, 36? Khoác lác rồi? Nhìn qua anh tối đa 30 tuổi, phóng đại à? Anh có đem chứng minh nhân dân không? Lấy ra cho tôi xem.”

Giải Ý làm bộ muốn tìm trong balô: “Chứng minh nhân dân thì không nhưng tôi có hộ chiếu.”

Ninh Giác Phi hừ một tiếng: “Vậy nhiều lắm gọi anh một tiếng ‘anh’ vậy. A, thì ra năm nay là năm bốn mạng của anh, thảo nào xui vậy.”

Giải Ý mỉm cười: “Cậu bao nhiêu tuổi? Tôi hỏi thân thể này của cậu ấy.”

“Hình như là 17 tuổi.” Ninh Giác Phi không muốn nói cái này.

Giải Ý buồn cười: “Thì ra tôi xác thực có tư cách làm phụ thân cậu rồi. Cổ đại 17,18 tuổi là thành nhân rồi nhỉ? Nếu tôi phúc khí tốt, nhi tử cũng lớn như thế.”

“Nè.” Ninh Giác Phi phụng phịu. “Anh nói chuyện coi chừng một chút a, nếu không tôi không khách khí với anh nữa đâu.”

Giải Ý ngậm miệng, nhưng trên mặt tràn đầy tiếu ý.

Lúc này, lão hán ở bên ngoài lái nhai: “Nghe khẩu âm hai vị tiểu ca, hình như là người Hàn Dương thì phải.”

Hai người vừa nghe, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Giải Ý nhẹ giọng nói: “Cậu trả lời đi, tôi là người bên ngoài.”

“Tôi cũng không phải người địa phương.” Ninh Giác Phi lén lút nói. “Anh đừng quên, tôi với anh mới là đồng hương. Ai biết Hàn Dương ở đâu chứ? Chưa từng nghe nói qua.”

Cái khó ló cái khôn, Giải Ý cao giọng đáp: “Đại gia, phụ mẫu chúng ta là người Hàn Dương, bắt quá từ nhỏ đã đi xứ khác.”

Ninh Giác Phi âm thầm giơ ngón cái lên với hắn.

Lão hán bừng tỉnh đại ngộ: “À, đúng vậy, Hàn Dương bên kia mấy năm liên tục chiến loạn, ở không tốt a, đi mới tốt, đi mới tốt.”

Hai người vừa nghe, liền biết Hàn Dương hơn phân nửa là gần biên quan.

Giải Ý nói nhỏ: “Bên kia chính là khu địch chiếm? Chẳng biết nơi đâu mới an lành?”

Ninh Giác Phi nhàn nhàn hỏi lão hán: “Đại gia, chúng ta đi về nam, hẳn là rất thái bình nhỉ?”

Lão hán hút một ngụm khói, từ từ trả lời: “Đương nhiên thái bình hơn phía bắc với phía tây. Với lại, Hàn Dương lại ở gần Kiếm môn quan, hàng năm Tây Vũ hổ lang chỉ binh chạy ào tới cướp của giết người, ngày ngày qua rất khổ, cả ngày chờ đợi lo lắng, aiii ...”

Ninh Giác Phi cũng ca thán theo: “Đúng vậy, bách tính khổ a.”

Lão hán ở đó nói liên miên cần nhẫn, lẩm bẩm nói về thu hoạch năm nay của mình, hai người cũng không tỉ mỉ nghe nữa.

Giải Ý nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Tôi hỏi qua rồi, phụ cận có một bến tàu, chúng ta có thể đi thuyền, theo nước mà đi.” Ninh Giác Phi trầm trầm mà nói. “Nước chảy ngàn dặm, chung quy về biển rộng. Tôi nghĩ, tới hải khẩu, hẳn là có một thành lớn.”

Giải Ý có chút tán thành cách của y, nghe vậy gật đầu, nhìn sắc mặt y một hồi rồi, quan tâm: “Thân thể của cậu không tốt, nghỉ ngơi một chút đi.”

Ninh Giác Phi chỉ là hạ sốt, thể lực không có khôi phục đủ, bệnh cảm mạo vẫn còn, cả người đau ê ẩm, thập phần khó chịu, lúc này mọi việc đã định, cũng chịu không nổi, nghe hắn vừa nói thế, liền gật đầu, cuộn người lại, nằm xuống.

Trong xe quá nhỏ, Giải Ý nhìn thấy y như vậy, bản thân đều khó chịu thay y, tiện thể nói: “Cậu lại đây chút, tôi ôm cậu ngủ.”

Ninh Giác Phi nhìn hắn một chút, không khách khí, đem người dựa vào trong lòng hắn, hai chân rớt cuống cũng có thể dũi thẳng ra.

Giải Ý để đầu y tựa vào hõm vai bản thân, chăm chú ôm thân thể y, bản thân cũng nhắm mắt ngủ.

Tới lúc nửa đêm, xe cũng vừa tới bến tàu. Lão hán bước xuống xe, hỏi thuyền có nhận khách không, lúc này mới đem nhà đồ lại đây đánh thức bọn họ.

Ninh Giác Phi cầm một khối bạc vụn cho lão hán, lão hán thiên ân vạn tạ, khiến cho hai người thập phần xấu hổ, cũng liền thanh nói lời cảm tạ ông.

Nhà đồ thấy bọn họ tướng mạo tuấn mỹ, cử chỉ nhã nhặn, xuất thủ rộng rãi, ngôn từ hữu lễ, lập tức thập phần hảo cảm với hai vị khách nhân này ngay. Để lão hán đánh xe trở về, nhà đồ lập tức nhiệt tình đưa hai người lên thuyền nhỏ.

Đây là một cái thuyền có mui, nhà đồ gồm một nhà ba người, một đôi trung niên phụ phụ cùng một tiểu tử choai choai, phụ nhân nấu cơm giặt đồ, phụ tử chèo thuyền, cuộc sống rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Ninh Giác Phi cùng bọn họ nói chuyện, đem thuyền chạy đi, trên đường không đón thêm khách, đến hải khẩu, nhà đồ bao ăn, bọn họ đưa cho nhà đồ tổng cộng 5 lượng bạc. Nhà đồ chất phác này nhất thời vui mừng vô kể, liên tục gật đầu. Năm lượng bạc đó đủ để cả nhà họ sống nửa năm rồi.

Trên đường gió êm sóng lặng, khí trời dần dần trở nên ấm áp, hai người biết sắp tới phía nam, tâm tình rất khoái trá.

Ninh Giác Phi dọc theo đường đi đều là nằm nhiều, tuy rằng tận lực giả như không có việc gì, rốt cuộc cũng mệt mỏi rồi.

Giải Ý nhìn mặt y, biết y còn đang bệnh, không khỏi có chút lo lắng, lại đem thuốc ra cho y uống.

Trái lại Ninh Giác Phi an ủi hẳn: “Tôi đã khỏe rồi, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều. Mấy thuốc này ở đây rất quý giá, đừng lãng phí. Đợi đến lên bờ, thỉnh một đại phu xem bệnh, uống vài thang thuốc, tịnh dưỡng một chút là được.”

Giải Ý nghe xong, liền gật đầu, thăm dò nhà dò: “Còn vài ngày mới đến?”

Nhà dò đáp: “Xuôi gió xuôi nước, mười lăm ngày là đến. Nhưng nếu gặp mưa gió, tránh né, thì không nói chính xác được.”

Giải Ý suy nghĩ một chút, hỏi lại: “Bên kia có thành trấn không?”

“Đương nhiên là có, chính là đại cảng nổi danh, thuyền biển đều dừng ở đó.”

“A, chỗ đó gọi là gì?”

“Tam Giang khẩu.”

5. Chương 4

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Nam Sở có ba con sông lớn, Truy Thủy, Chữ Hà, Mẫn Giang, các đầu nguồn cùng dòng chảy qua các vùng đều khác nhau nhưng cuối cùng lại tụ về cùng một chỗ, sau đó hợp thành dòng lớn chảy thẳng ra biển.

Chỗ ba con sông hội hợp nhập hải khẩu, thổ địa màu mỡ, khí hậu thích hợp, rất sớm liền phát triển trở thành khu đô thị, phân bố vài thành phố lớn, cách nhau cũng không xa.

Tam Giang khẩu là đại cảng cạnh biển, có thể bỏ neo đậu thuyền, là bến cảng thông thương trứ danh ở Nam Sở, phi thường phồn hoa náo nhiệt, hơn nữa ở đây cư dân rất tập, người từ nơi nào cũng có, mọi người thấy đáng đáp người gì, trang phục gì, khẩu âm gì, cũng đều không kinh ngạc.

Ninh Giác Phi cùng Giải Ý lên bờ không lâu sau, liền phát hiện mấy điều này, nhất thời cảm thấy ở đây thật sự là nơi ẩn cư tốt cho họ.

Đầu tiên bọn họ tìm một gian khách *** thường để ở tạm, rồi lại mua vài bộ đồ mới để thay, sau lại tìm một gian nhà để thuê ở lâu dài.

Lúc này, Giải Ý thi triển kinh nghiệm trên thương trường của bản thân. Hắn tới trà lâu tửu quán cùng các cửa hàng nhỏ, tìm hiểu đại khái giá cả giá thị trường địa ốc, khu vực nào giá bao nhiêu, đồ dùng gì giá thế nào, tất cả hắn đều tra rõ ràng minh bạch. Hắn trường thân ngọc lập, tướng mạo anh tuấn, cử chỉ nhã nhặn, ăn nói ưu nhã, niên linh chín chắn, thực là gặp người thích, chỉ cần lược thi chút thủ đoạn, nói hai ba câu, liền đem toàn bộ sự tình muốn biết tra ra rõ ràng, nhất là mấy vị đại thẩm bác gái, càng tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn (1), tiện thể còn hỏi hắn đã có gia đình chưa, có ý muốn làm mai làm mối.

Nhờ những câu chuyện ấy, thân thể Giải Ý đã từng bước từng bước hình thành. Hắn nói bản thân là người đọc sách, lần này phụng sự mệnh đem biểu đệ cùng nhau thăm thú non sông, đi ngàn dặm đường, còn hơn đọc vạn quyển sách, trong nhà đã có thê thất, có một trai một gái, hiện nay thê hiền tử hiếu, không dám phụ bạc, sau mới giả vờ tán thán với người ta, nói mình nửa cuộc đời vô tích sự, ăn không ngồi rồi, thẹn với phụ mẫu,....

Ninh Giác Phi ở một bên nghe, mỗi lần nghe đều rất buồn cười, âm thầm cười trộm. Tuy là mùa đông nhưng ở đây khí hậu ẩm áp, không giống Lâm Truy hàn lãnh, y cảm thấy thân thể đã dần dần khôi phục, cơ thể đỡ rất nhiều.

Rất nhanh, bọn họ liền thuê một tiểu viện gần thành, cách biển đại khái chỉ có 300 mét, tiền thuê hàng năm 20 lượng bạc. Bên trong có 3 gian phòng ngói, có trù phòng cùng nhà kho riêng, còn có một chuồng gà, tất cả đều thập phần chắc chắn, Giải Ý tỉ mỉ thăm dò một lần, phỏng chừng chỉ ít có thể kháng bão cấp 10, cũng an tâm. Thấy hẳn gặp đầu, Ninh Giác Phi liền bỏ tiền thanh toán tiền thuê nhà một năm.

Đại gia chủ nhà vui vẻ, hỏi bọn hắn có cần tiểu tư tạp dịch cái gì hay không, thuận tiện để cử nhi tử cùng cháu trai mình. Giải Ý suy nghĩ một chút, nói dự định mời một đại tẩu làm cơm, giặt quần áo, quét tước nhà cửa, hai người cũng được, dù sao việc nhiều như vậy, sáng sớm làm tối về, không ở chỗ này nhưng có thể ở chỗ này ăn, xong việc có thể đi, mỗi tháng tổng cộng 5 lượng bạc tiền công. Đại gia chủ nhà đại hỉ, lập tức bảo con dâu cùng cháu dâu tới làm.

Ninh Giác Phi ở một bên nhìn Giải Ý chậm rãi mà nói, so với chính mình hắn còn giống người sinh ở nơi này hơn nữa, trong lòng không khỏi vui vẻ. Mọi người đều đem y trở thành hậu bối của Giải Ý, trên cơ bản cũng không trưng cầu ý kiến y, căn bản không để ý tới y, nhìn y lớn lên phiêu lượng, tối đa cũng chỉ ngấm một lát, rồi lại bàn việc với Giải Ý.

Sự tình đã định như thế, đại gia chủ nhà vô cùng cao hứng mà đi.

Hai người xem xét trong ngoài một chút rồi cùng nhau đi mua đồ dùng.

Lúc này Giải Ý mới nhỏ giọng hỏi hắn: “Cậu có bao nhiêu tiền?”

Trên người Ninh Giác Phi có 2 tờ ngân phiếu 500 lượng vẫn chưa đụng tới, mấy lượng vàng cũng chưa dám lấy ra xài, sợ nhân gia không có tiền lẻ thối, hiện tại đều là dùng bạc vụn, lúc này đại thể đánh giá một chút, nói: “Có hơn 1000 lượng.”

“A, thì ra là một tài chủ nha.” Giải Ý cười nói. “Vậy là không cần lo lắng sinh sống, trước cứ mua đồ dùng thôi.”

Kết quả hắn không chỉ mua đồ dùng hằng ngày, còn mua thêm văn phòng tứ bảo (2), màu nước thuốc màu, tử sa trà cụ (3), tất nhiên cũng không thể thiếu một cân ô long cực phẩm. Ninh Giác Phi vẫn cười cười đứng ở bên cạnh hắn, thay hắn xách đồ.

Chờ mua xong, Giải Ý quay đầu hỏi y: “Cậu thì sao? Muốn mua cái gì?”

Ninh Giác Phi nở nụ cười nhẹ nói: “Đao thương kiếm kích (4).”

Giải Ý ngăn ra, lập tức ngửa đầu nở nụ cười: “Không thành vấn đề. Bất quá, những thứ này có bị quản chế khi mua không?”

Ninh Giác Phi còn chưa kịp nói, lão bản trà phở đã nghe thấy y định mua binh khí, lập tức nhiệt tình chỉ điểm: “Bên kia, bên kia có một cửa hàng binh khí phở, bán đều là binh khí tốt nhất ở đây, hàng thật giá thật, rất tốt.”

Giải Ý hơi chớp mắt, cùng Ninh Giác Phi nhìn nhau cười cười. Hai người liền hướng binh khí phở đi tới.

Hai người bọn họ đều như văn nhược thư sinh, người trong binh khí phở còn tưởng rằng họ tới mua kiếm để giả vờ giả vệt, liền nhiệt tình đề cử các loại kiếm mã nhìn đẹp, sáng sủa, nhưng chẳng dùng được vào việc gì. Ninh Giác Phi nhìn một chút, lấy tay sờ sờ lưỡi kiếm, lại búng búng thân kiếm, liền tục lắc đầu.

Người trong gian hàng thấy ánh mắt y, lập tức phán đoán ra đây là hành gia (5), thái độ liền thay đổi, lập tức từ phía dưới quầy hàng lấy hàng thượng đẳng, tự xưng là “Trần *** chi bảo”, hàng bán làm quen.

Giải Ý nhìn Ninh Giác Phi cùng người binh khí phở thảo luận các loại “tri thức chuyên nghiệp”, liền ở một bên cùng người làm trong tiệm nói chuyện phiếm. Hắn nhàn nhàn hỏi: “Sinh ý ở đây thế nào?”

“Cũng được.” Khổa kẻ (6) trẻ tuổi cười cười nói.

Giải Ý vừa nhìn nhân thần gã liền biết là nói thật, không khỏi lung tung suy đoán: “Ở đây không yên ổn?”

Khỏá kể lập tức đáp: “Không có a, rất thái bình, thỉnh thoảng có chút tiểu tặc tiểu thân tiểu mặc gì đó, nhưng cũng không lợi hại, không đến nỗi nào.”

“À? Vậy sao có nhiều người mua binh khí thế?”

“Cái này ... đại bộ phận chỉ dùng để trang trí thôi.” Khỏá kể nhàn nhạt nói. “Giờ đây lưu hành thi kiếm phong lưu, nhiều văn nhân thư sinh tới mua kiếm, treo bên hông đi tới đi lui thôi.”

Giải Ý vừa nghe liền nhin không được bật cười.

Khỏá kể nọ cũng cười.

Giải Ý hỏi: “Kiếm kia có thể dùng chứ?”

Khỏá kể nhún vai: “Kiếm thì có thể sử dụng, bất quá người mua ... lại là dạng không xài được.”

Giải Ý không khỏi ngửa đầu cười to.

Ninh Giác Phi nghe tiếng, nhìn về phía hắn. Hắn cười nói: “Ở đây thực sự là nơi tốt, tôi thích.”

Ninh Giác Phi nghe xong, gật đầu tán thành, lại tiếp theo cùng ông chủ trả giá.

END 04

Mục lục

(1) Tri vô bất ngôn – ngôn vô bất tấn (,)

Nghĩa là: biết thì sẽ nói, mà nói thì tất nói hết.

(2) Văn phòng tứ bảo: bút, mực, giấy, nghiên.

Người xưa lấy 4 sản phẩm tốt nhất là bút lông Hồ Châu, mực Huy Châu, giấy Tuyên Thành, nghiên mực Đoan Khê hợp thành “văn phòng tứ bảo”.

(3) Tử sa trà cụ : Nói đến Trà đạo, không thể không nói đến ấm tử sa, một trong bộ tứ quốc bảo của Trung Hoa (Lục Tô Châu, Ấm tử sa, Kinh kịch và tranh thủy mặc). Ấm tử sa có những công dụng mà người sử dụng ấm không thể không biết đến như:

1. Dùng để pha trà không mất đi nguyên vị của trà, “Sắc, hương, vị giai uẩn” (giai uẩn có nghĩa là tiềm tàng). Văn Chấn Hanh đời Minh bình luận trong tập Trường vật chí : “Ấm Tử sa dùng pha trà tốt nhất, đáy nắp vẫn ngửi thấy mùi thơm, giữ nóng lâu”.

2. Thành ấm có nhiều lỗ thông khí kép nhỏ li ti (còn gọi là khí khổng), dùng lâu ngày có thể hấp thu mùi vị trà, chỉ cần chế nước sôi vào là có hương vị trà.

3. Nước trà pha trong ấm để quên mấy ngày không bị thiu, mốc hay biến chất.

4. Ấm sử dụng càng lâu càng phát màu, Ngô Kiến đời Thanh nói: “Ấm Tử sa dùng hàng ngày, nắng lau chùi sẽ sáng bóng như gương”.

5. Ấm tử sa có đặc điểm chịu được sự biến động nhiệt độ nóng lạnh tức thời mà không bị rạn nứt, lại truyền nhiệt chậm, lỡ tay cầm vào ấm không bị phỏng.

(4) Dao thương kiếm kích : Là 4 trong 18 loại binh giới trong thập bát ban võ nghệ (18 ban binh khí).

18 môn binh khí gồm: Dao, Thương, Kiếm, Kích, Đẳng, Côn, Xoa, Ba, Tiên, Giảo, Chùy, Búa, Câu, Liêm, Trảo, Quả, Cung tiễn, Đẳng bài.

1. Trong loại đao gồm có đơn đao, song đao, đại đao, phác đao, trảm mã đao.

2. Về thương thì gồm có đại thương, hoa thương. Đại thương dài 1 trượng 8, 1 trượng 2, 1 trượng lẻ 8 tấc, 1 trượng, ngắn nhất là 8 thước (thước Tàu, 1 thước Tàu = 4 tấc Tây, 1 trượng = 10 thước Tàu). Hoa thương dài không quá 7 thước, ngắn khoảng 5 thước.

3. Kiếm gồm có đơn kiếm, song kiếm. Kiếm dài 3 thước (thước Tàu), ngắn 2 thước 4 tấc.

4. Kịch gồm có đơn kịch và song kịch. Song kịch đều ngắn.

(5) Hành gia: người chuyên nghiệp trong một nghề

(6) Khổa kế : . Người hùn hạp làm ăn buôn bán chung với người lập tiệm. Ở thời hiện tại xem như là cổ đông.

6. Chương 5

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Sáng sớm, Giải Ý thức dậy rồi mà Ninh Giác Phi vẫn chưa rời giường, nhất thời có chút lo lắng, liền đi đến gian phòng y xem.

Hai người bọn họ ở một gian riêng biệt, ở giữa có một gian làm phòng khách cùng nhà ăn.

Giải Ý đi tới đầu bên kia, thấy Ninh Giác Phi hai mắt nhắm nghiền nằm ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt. Hắn tiến lên, đưa mu bàn tay sờ sờ trán y, tiếp theo thở dài.

Mấy ngày nay, nhiệt độ cơ thể Ninh Giác Phi vẫn pháp phòng bất định, trạng huống thân thể thập phần không tốt, khiến hắn rất lo lắng. Lúc này cũng không để y cự tuyệt, Giải Ý xoay người xuất môn, đi mời đại phu tốt nhất trong thành về.

Đại phu râu tóc trắng muốt, chỉ sợ không 80 cũng đã 70 tuổi rồi, nhưng *** thần thanh sảng, mặt mày hồng hào.

Giải Ý mượn một chiếc xe ngựa đưa ông lại nhà, phi thường thành khẩn mà mời ông xem bệnh.

Vị đại phu xác thực danh bất hư truyền, vừa đặt tay lên uyển mạch Ninh Giác Phi trong chốc lát liền minh bạch ngay. Ông nhìn nhìn một chút lưỡi Ninh Giác Phi, mí mắt, rồi lại đưa tay cởi y phục y. Ninh Giác Phi hơi kinh hãi, vươn tay cầm lấy tay ông.

Lão đại phu trầm ổn nói: “Hài tử, không thể giấu bệnh sợ thầy.”

“Đúng vậy.” Giải Ý cũng ở một bên khuyên nhủ. “Người không được như vậy, nếu không thân thể sợ rằng vĩnh viễn đều không tốt được.”

Ninh Giác Phi nhìn hắn một cái, dường như có chút do dự.

Giải Ý lập tức nói: “Vậy ta đi ra ngoài.” Nói xong, liền xoay người ra cửa.

Ninh Giác Phi nhìn bóng lưng hắn, rốt cục thả tay đại phu, tùy ý ông cởi vạt áo của mình.

Giải Ý đứng ở trong viện, lắng lắng mà nhìn biển rộng xanh thẳm cách đó không xa.

Chỉ chốc lát sau, hai vị đại tẩu liền mua đồ ăn trở về, thấy hắn đứng, đều cung kính mà kêu một tiếng: “Giải công tử.”

Giải Ý mỉm cười gật đầu với các nàng. Hai đại tẩu liền đi về phía trù phòng, nhóm lửa làm cơm.

Giải Ý lắng nghe tiếng “tách tách” của rơm rạ cùng cành cây khi đốt lên, nghe mùi gió biển mặn mặn mà hơi tanh, trong lòng cảm thấy rất yên tĩnh.

Một hồi sau, vị lão đại phu kia thần tình ngưng trọng đi ra.

Giải Ý lập tức nghênh đón, quan tâm hỏi: “Thế nào?”

Lão đại phu nhìn một chút xung quanh, liền cùng hắn đi vào chính sảnh, lúc này mới nói: “Vị tiểu công tử kia đã từng gặp qua lăng nhục cùng ngược đãi cực kỳ tàn nhẫn....”

Giải Ý tỉ mỉ lắng nghe, nghe những từ ngữ ông nói ra, ầu ẩu, bỗng, cường bạo, mê dục, mị dục.... Thực là kinh tâm động phách. Cuối cùng, ông nói: “Tiểu công tử thương thế chưa lành, vốn là bệnh căn không

dứt, tiếp theo lại bị phong hàn nghiêm trọng, cho nên mới bệnh triền miên, may y còn trẻ, dường như trước đây có luyện công qua, căn cơ rộng rãi, còn có thể đứng vững, bất quá, nếu là phốt lờ, e rằng cực kỳ nguy hiểm.”

Giải Ý liên tục gật đầu, khom người nói: “Xin lão tiên sinh làm ơn.”

“Đây là đương nhiên, y giả tâm phụ mẫu (1), lão phu chẳng bao giờ gặp qua thương bệnh đáng sợ như tiểu công tử kia, tất nhiên là dốc lòng chẩn trị. Bất quá, Giải công tử, các người có muốn báo quan hay không? Người làm sự tình bậc này, thực là cầm thú không bằng, các người hẳn là hướng quan phủ cáo trạng, đem những kẻ đó ra trước công lý.” Vị lão tiên sinh này nghĩa chính từ nghiêm, xác thực nhiệt tình chân thực.

Giải Ý chẳng bao giờ hỏi thương tích trên người Ninh Giác Phi, lúc này tất nhiên bất tiện loạn đáp các loại muốn đi cáo trạng gì gì đó, chỉ ôn hòa cười nói: “Chúng ta bình dân bách tính, đâu đơn giản dám vào đại môn quan gia? Chính là hiện giờ chữa trị bệnh tình cho xá vãn hơn.”

“Điều này cũng đúng.” Lão tiên sinh than thở. “Thế nên a, nhất giới thảo dân, chỉ có chịu chết không cáo trạng mà thôi.”

Giải Ý cùng ông ca thán một lát, lúc này mới thay ông mài mực, viết đơn thuốc.

Lão tiên sinh kể lại cho hắn cách sao thuốc cùng những thứ bệnh nhân cần kiêng, sau mới ra cửa hồi gia. Giải Ý thanh toán tiền nong, đưa ông ra tận xe ngựa rồi mới phân phó trừ phòng: “Trương tẩu, phiền người đi hiệu thuốc trong thành, mua vài thứ thuốc.”

Trương tẩu lập tức đáp ứng, đi ra cửa.

Lúc này Giải Ý mới tới gian phòng của Ninh Giác Phi, đến bên giường ngồi xuống.

Ninh Giác Phi nằm ở trên giường, đưa tay vuốt mặt, bỗng nhiên nở nụ cười: “Khán thanh sơn tiểu ngã kim phi tạc.” (2)

Giải Ý đưa tay qua, nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc rối trên trán y, ôn hòa mà nói: “Không nghĩ tới hai người chúng ta lại giống nhau thế, đều là những thiếu niên khổ cực.”

Ninh Giác Phi ngẩn ra, bỗng nhiên hiểu được, không khỏi nghi hoặc mà nhìn về phía hắn.

Giải Ý mỉm cười, nhẹ giọng: “Một tổ tâm lý học đứng đầu thế giới trị liệu cho tôi một năm rưỡi mới giúp tôi xây dựng lại tâm lý như thường, khiến tôi khôi phục lại. Tiểu Phi, so với tôi cậu kiên cường hơn nhiều.”

Ninh Giác Phi không hỏi thêm gì, lấy tay cầm tay hắn, trầm mặc một lúc lâu, nhưng rồi lại nói: “Nếu như không có anh bên cạnh tôi, tôi cũng sẽ không chống đỡ lâu như vậy.”

Trên mặt Giải Ý là dáng cười ấm áp như dương quang. Hắn cầm chặt tay Ninh Giác Phi, thoải mái nói: “Tôi tin rằng, hiện giờ chúng ta gặp nhau tại đây chính là hạnh phúc trong bất hạnh.”

“Tôi cũng tin như vậy.” Ninh Giác Phi cười gật đầu. “Nào biết được ở đây còn có người giống chúng ta hay không.”

Giải Ý hài hước mà nhìn y: “Thế nào? Cậu cũng muốn như mấy bộ phim khoa học viễn tưởng trong phim truyền hình Mỹ sao, có một tổ thời không đột kích xuất hiện?”

Ninh Giác Phi nghe xong, nhất thời cười ha ha.

END 05

Mục lục

(1) Y giả tâm phụ mẫu : lương y như từ mẫu.

(2) Khán thanh sơn tiểu ngã kim phi tạc

7. Chương 6

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Sắp qua năm mới, toàn bộ Tam giang khải đều vui sướng, tại nhà Giải Ý, hai vị đại tẩu làm công giúp bọn họ chuẩn bị đồ tết, nên hai người tự nhiên chẳng có ý kiến gì.

Ninh Giác Phi nửa nằm trên giường nhìn Giải Ý khoan thai mà uống trà bên giường.

Trước mặt y là một bộ tử sa trà cụ, hắc nhân nhả rửa chén, làm nóng, chăm trà, rửa trà, sau đó mới rót một chén, ngửi hương thơm, lúc này mới chậm rãi uống hết, vẻ mặt hưởng thụ vô cùng.

Ninh Giác Phi nhìn hình dạng thản nhiên như thường kia của hắn, không khỏi buồn cười, hỏi: “Anh dự định cứ thế mà sống sao?”

Giải Ý cầm lấy ấm trà, rót một chén nóng hổi, lúc này mới dựa vào lưng ghế dựa, bình tĩnh: “Tôi mang theo la bàn, còn có địa đồ bên thế giới kia. Mấy ngày nay tôi cũng có suy nghĩ, nếu như tôi từ bên kia sang đây được đây, vậy tức bên kia có một thông đạo, nên mới lạc sang đây. Thế nên, tôi nghĩ chờ cậu đường thân thể cho tốt, sau đó chúng ta dựa theo kinh vĩ độ trên bản đồ, tới chỗ đó tìm thông đạo.”

Ninh Giác Phi vừa nghe, lập tức hưng phấn: “Đúng đúng đúng, rất có lý. Ừ, anh xuyên qua thì rót tại ngoại thành Lâm Truy, chỉ sợ chỗ đó cũng có sự tình huyền cơ gì đó.”

Giải Ý suy nghĩ một chút: “Cũng có thể, nói chung, tả hữu vô sự, chúng ta chậm rãi tìm là được thôi.”

Ninh Giác Phi nghĩ nghĩ, rất vui vẻ: “Xem ra, tôi phải theo anh về năm 2008 thôi. Ha ha, cứ như là một bộ phim Mỹ hồi xưa ấy, gọi là gì nhỉ?”

Giải Ý hình như cũng biết bộ phim này, chầm chậm nói: “Trở lại năm mươi năm trước” (1)

“Đúng đúng đúng, tôi thật muốn nhìn một chút cha tôi khi còn bé thì như thế nào, còn gia gia nãi nãi nữa chứ, ha ha.”

Giải Ý cũng cười.

Lúc này, Trương tẩu bưng chén thuốc tiến đến: “Giải công tử, tiểu thiếu gia tới giờ uống thuốc rồi.”

Giải Ý lập tức đứng dậy đón lấy chén thuốc, ôn hòa cười cười: “Cảm tạ.”

Trương tẩu mỗi lần nghe hắn nói chữ “tạ”, chân tay liền luống cuống, lúc này cũng là mặt đỏ lên, thì thầm xin phép lui xuống.

Ninh Giác Phi cau mày: “Bọn họ xưng hô chúng ta như vậy, tôi nghe thật không được tự nhiên, giống như tôi là hậu bối của anh vậy, không phải đồng lứa.”

Giải Ý đưa cho hắn chén thuốc, cười nói: “Đồng lứa? Ở năm 2008, cha cậu cũng phải gọi tôi một tiếng chú đó.”

“Nhưng niên linh thực tế của chúng ta sàng sàng nhau.” Ninh Giác Phi không cam lòng mà nói.

Một lần nữa Giải Ý ngồi xuống, ung dung rót thêm một chén trà, chạm nhẹ vào chén thuốc của y: “Nào, cùng chén.”

Ninh Giác Phi cười cười, ngửa đầu uống hết một hơi thuốc.

Giải Ý đặt chén thuốc lên bàn, lại đi châm trà, miệng thở dài: “Đáng tiếc không có cà phê.”

Ninh Giác Phi cười hỏi hắn: “Anh thích uống cà phê lắm sao?”

“Đúng vậy.” Giải Ý cười. “Tôi thích nhất cà phê Blue Mountain của Jamaica (2).”

Ninh Giác Phi cũng là người biết hàng, nghe vậy tấm tắc tán thán: “Đó là cà phê quý nhất trên thế giới a. Anh là kẻ có tiền?”

Giải Ý hời hợt nói: “Không tính là có tiền, có chút đỉnh thôi.”

“Bao nhiêu?” Ninh Giác Phi rất hiếu kỳ.

Giải Ý nghĩ sơ: “Có thể khoảng tỷ bạc? Đều đặt trong công ty cả, tôi cuối năm cũng chỉ nhìn báo cáo, cũng không rõ ràng lắm.”

Ninh Giác Phi “A” một tiếng, cười chọc: “Như thế mà còn không gọi là giàu? Thời gian đó, trên tay có hơn mười vạn đã ngại giao thông công cộng khó chịu, có một hai trăm vạn sẽ cùng bằng hữu trước đây phân rõ giới hạn, làm mặt lạ với bằng hữu, anh có một tỷ, còn không gọi là giàu sao?”

Giải Ý chậm rãi nói: “Bằng hữu của tôi rất nhiều người có tiền hơn tôi, nhỏ thì vài tỷ, nhiều thì vài trăm tỷ, thậm chí ngàn tỷ. Cuối cùng cũng chỉ là một chữ số thôi, chẳng có nghĩa lý gì cả. Người mà, trời soi sáng ngày, đêm ngủ bảy tiếng, suy nghĩ kĩ, cũng chẳng thấy mình có gì hơn người khác cả.”

“A.” Ninh Giác Phi gật đầu. “Anh luôn làm nhiếp ảnh gia sao?”

“Đương nhiên không phải. Ngay từ đầu tôi cũng là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tiền đều là tôi tận tâm khổ khổ kiếm, thiếu chút nữa lấy mạng ra trả.” Giải Ý ôn hòa cười. “Sau này, gặp phải nhiều chuyện, sinh ý thất bại, bản thân cũng xảy ra nhiều vấn đề, có điểm nản lòng thoái chí, quyết định rời khỏi thương trường ... Kỳ thực, tất cả đều là chuyện cũ rồi, không cần nhắc tới nữa.”

Dù Ninh Giác Phi mới chỉ ở cùng hắn hơn một tháng nhưng cũng có thể hiểu được tính cách hắn phần nào. Tuy rằng nghe hắn nói hời hợt thế thôi, nhưng những chuyện này nhất định phi thường nghiêm trọng. Ý nghĩ sơ rồi cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ gật đầu, đổi chuyện khác: “Anh làm nhiếp ảnh gia bao lâu rồi.”

“5,6 năm rồi.”

Ninh Giác Phi rất ước ao: “Làm nhiếp ảnh gia tạp chí địa lý quốc gia, công việc nhất định rất thú vị a, anh có thể chu du khắp thế giới.”

“Đúng.” Giải Ý cười gật đầu. “Tôi có thể chụp bất cứ thứ gì tôi thích, nghiên cứu những gì tôi thấy hứng thú, gặp được những người rất thú vị. Rất tự do, cũng rất vui vẻ.”

“Được rồi, anh ở chỗ này thế nào không đụng vào máy ảnh? Có thể chụp chút cũng được mà, tương lai trở về có thể làm một buổi triển lãm.” Ninh Giác Phi háng hái bưng bưng.

“Thử qua rồi, khởi động không được.” Nhàn nhạt nhàn nhạt cười. “Vật lý ở đây có lẽ bất đồng cái thế giới kia của chúng ta.”

“A.” Ninh Giác Phi nhún vai, rồi bỏ qua chủ đề này.

Nhưng Giải Ý hỏi y: “Cậu thì sao? Thích nhất là cái gì?”

“Tôi?” Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, nở nụ cười. “Tôi thích nhất xì gà Havana Cuba (3).”

“Hắc, đó là xì gà quý nhất trên thế giới a. Cậu hủ bại rồi?” Giải Ý đùa.

“Xì, tôi có thể làm cái gì hủ bại? Cũng chỉ có các anh tài giỏi đi cầu kết với thương nghiệp quốc doanh mà thôi.” Ninh Giác Phi làm bộ khinh thường. “Tôi đã từng theo đoàn đại biểu quân sự Bộ Quốc phòng đi thăm viếng bên Cuba, người cùng nghề bên kia tặng vài điếu cho tôi.”

Giải Ý cười cười lắc đầu: “Cậu mở miệng liền nói loạn, gặp nhiều phiền phức mà thôi. Nói tôi cầu kết thương nghiệp quốc doanh? Nếu như là ở bên kia, tôi tố cáo ngươi tội phỉ báng đó.”

“Anh cứ giả bộ.” Ninh Giác Phi cười ha ha. “Từ xưa, vô gian bất thương, phùng thương tất gian (4), anh lẽ nào ngoại lệ sao?”

Giải Ý cũng cười: “Pháp luật chú ý chứng cứ. Cậu không chứng cứ mà nói lung tung, thế gọi là phỉ báng.”

Đang nói giỡn, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ chiêng.

Hai đại tẩu đang ở trong trù phòng lập tức chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, trong thành vang lên tiếng pháo âm ỉ.

Hai người nhìn ra ngoài một chút, ngoại trừ biển rộng an tĩnh cùng những cánh buồm thấp thoáng ngoài xa ra, chẳng thấy có gì dị dạng, họ liền không để ý tới nữa.

Ninh Giác Phi cùng y thuận miệng tán gẫu, bỗng nhiên nhớ tới một việc, liền hỏi: “Anh hẳn là lập gia đình rồi nhỉ?”

“Không, không có.” Giải Ý lắc đầu, thần sắc tự nhiên.

“Gi? Vì sao?”

Giải Ý mỉm cười: “Bởi vì ta chỉ yêu đồng tính.”

“À.” Ninh Giác Phi gật đầu, một điểm cũng không có biểu thị ngạc nhiên.

“Cậu thì sao?” Có gia đình chưa?”

“Có, có vợ, còn có một con trai, mới 2 tuổi.” Ninh Giác Phi ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, thần tình cũng rất bình tĩnh. “Tôi mới chết, cô ấy chắc rất đau lòng. Bất quá, cô ấy còn trẻ, còn không đến 30 tuổi, tôi hy vọng cô ấy có thể mau chóng quên tôi, sau đó tìm người đàn ông tốt tái hôn, từ nay về sau có cuộc sống hạnh phúc.”

Giải Ý đưa tay qua, vỗ nhẹ nhẹ vai y, an ủi, nhưng ngoài miệng nói: “Đã như vậy, nếu có đại thẩm nào tới làm mai, tôi liền làm chủ thay cậu xếp đặt hôn lễ vậy.”

Ninh Giác Phi cười cười: “Không được, tôi hiện tại đã thay đổi.”

Giải Ý chớp mắt: “Hả? Là sao?”

“Kiếp trước, tôi thích nữ nhân. Bất quá một đời qua rồi, tôi không hứng thú với nữ nhân nữa.” Y nhìn một chút ngoài cửa sổ, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Giải Ý, mỉm cười. “Tôi hiện tại đối với anh cảm thấy hứng thú nhất.”

END 06

Mục lục

(1) Thì quang đảo lưu ngũ thập niên():

Tên tiếng Anh là “Somewhere In Time”, tựa tiếng Việt là “Ngược dòng thời gian”.

Ngược dòng thời gian là một câu chuyện về một thanh niên trẻ si tình tìm cách lợi ngược dòng thời gian để tìm gặp người yêu trong quá khứ. Phim được thực hiện năm 1980. Bộ phim dựa theo cốt truyện “Bid Time Return” của Richard Matheson, cuốn sách đoạt giải World Fantasy Award về Tác phẩm hay nhất năm 1976.

(2) Cà phê Lam Sơn / / Jamaica Blue Mountain Coffee Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.

Cà phê Lam Sơn vẫn chỉ dùng bao bì và hộp chứa bằng gỗ tuyển chọn (không dùng bao plastic) và tất cả các quy trình sản xuất đều là thủ công. Là loại cà phê quý tộc trong quý tộc.

(3) Xì gà Havana: Hay còn gọi là Xì gà La Habana. Nơi sản xuất xì gà nổi tiếng thế giới, xì gà Cuba với hơn 500 năm lịch sử đã trở thành biểu tượng của nước Cuba.

(4) Vô gian bất thương, phùng thương tất gian: Không xảo nguyệt gian trá thì không thể làm kinh doanh, đã làm kinh doanh thì tất nhiên phải gian manh xảo trá.

8. Chương 7

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Giải Ý cười cười, ngừng mắt nhìn y một lát.

Ninh Giác Phi nhìn thấy trong nụ cười của hắn có chút thâm ý sâu sắc, nhất thời cảnh giác: “Anh sao thế? Biểu tình anh mờ ám như thế là sao, có ý gì?”

Giải Ý chỉ lắc đầu: “Tôi xem trái nhìn phải, ngó trên coi dưới một hồi, bề ngoài của cậu thật sự là vị thành niên, tôi sẽ có cảm giác phạm tội.”

Ninh Giác Phi chán nản, cắn răng một cái, bỗng nhiên nghiêng người ra trước, xuất thủ nhanh như chớp, túm lấy y phục trên vai hắn, kéo mạnh lại.

Giải Ý bất ngờ không phòng bị, bị y kéo tới gần.

Ninh Giác Phi mạnh mẽ áp chế hắn, không đầu không đuôi mà hôn.

Giải Ý giật mình một chút, vốn định đẩy y ra thế mà lại đưa tay ra sau gáy y, kéo y lại mà hôn.

Y thực sự là trẻ tuổi, hay nói đúng hơn, thân thể y thực sự là trẻ tuổi. Hắn chỉ cảm thấy đôi môi Ninh Giác Phi lộ ra khí tức tươi mát, da như tơ, nhẵn nhụi, tóc đen mượt như suối, quanh quẩn trước mắt mình, cảm giác thực sự là kỳ diệu đến cực điểm.

Đây là lần đầu tiên Ninh Giác Phi chủ động cùng nam tử hoan hảo, vui vẻ tận kỳ khiến y ý loạn thần mê. Thân thể này vốn trẻ tuổi, chỉ mới khiêu khích một chút, liền huyết mạch sôi sục. Y thở càng lúc càng gấp, tay bắt tri bắt giác mà vói vào vạt áo Giải Ý.

Đúng lúc này, ngoài cửa viện bỗng nhiên truyền đến tiếng cười vui vẻ của hai vị đại tẩu.

Hai người vội vàng tách nhau ra.

Ninh Giác Phi nửa ngồi, tựa ở trên tường, ngực kịch liệt đập phồng, trong mắt có chút hoang mang.

Giải Ý nằm ở trên giường, quần áo có chút mất trật tự, trên mặt đã có chút tiểu ý.

Ninh Giác Phi nhìn hắn, bỗng nhiên cắn răng, thấp giọng nói: “Hiện tại anh biết tôi không phải vị thành niên rồi chứ?”

Giải Ý cười cười, bình tĩnh từ trên giường ngồi dậy, lập tức đứng lên, một bên chỉnh lý y phục, một bên nói: “Đã biết. Cậu là đại nhân, không phải hài tử, vậy thoả mãn chưa?”

Ninh Giác Phi biết hắn cố ý đùa mình, nhưng không lui bước, cười cười nằm xuống: “Hiện tại thân thể tôi không có lực, không tranh với anh, hắc hắc, chúng ta chờ xem sau này thế nào.”

Giải Ý nhắm mắt một cái, cười nói: “Tốt a, tôi rửa mắt chờ đó.”

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên nghiêm túc: “Vừa nao loạn, cậu đã mệt rồi, ngủ một hồi đi, tôi đi xem có chuyện gì không, chờ cậu tỉnh, chúng ta ăn.”

“Tốt.” Lúc này Ninh Giác Phi cũng hiểu được cả người không còn chút sức lực nào, liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Giải Ý chậm rãi đi ra ngoài, thay y đóng cửa lại, lúc này mới đi tới trù phòng.

Hai chị em dâu Trương tẩu một người nhóm lửa, một người xắt rau, vừa làm vừa nói chuyện phiếm, hiển nhiên cực kỳ hưng phấn. Thấy Giải Ý tiến đến, Trương tẩu vội vã buông dao xuống, cung kính mà kêu: “Giải công tử.”

Hai vị đại tẩu gả cho đường huynh đệ, phu gia kỳ thực cũng họ Trương, bất quá để phân biệt, Giải Ý hỏi họ mẹ đẻ của một người, rồi xưng người này Lý tẩu. Lý tẩu không phóng khoáng bằng Trương tẩu, kiên trì thủ quy củ lễ tiết, vẫn gọi hắn “Lão gia”, không chịu đổi tiếng khác, lúc này nghe Trương tẩu gọi hắn, Lý tẩu cũng vội vã đứng dậy bên bếp lò, vén áo thi lễ, thấp giọng hô: “Lão gia.”

Giải Ý nghe rất chói tai nhưng cũng bất đắc dĩ, đành hòa nhã nói: “Được rồi được rồi, hai người cứ tiếp tục làm việc đi.”

Hai vị đại tẩu liền trở lại làm việc ngay, bất quá không còn nói chuyện phiếm nữa.

Giải Ý đứng ở cửa, mỉm cười hỏi: “Vừa nghe tiếng chiêng, sau lại có nhiều tiếng pháo như thế, trong thành có đại hỷ sự gì sao?”

Trương tẩu nghe vậy liền sang sảng cười: “Đúng vậy, Giải công tử, là đại hỷ sự của quốc gia chúng ta đó.”

“Hà? Là cái gì a?” Giải Ý có chút hứng thú.

Trương tẩu cười nói: “Hai tháng trước Bắc Kế đánh vào Yên Bắc của Nam Sở chúng ta, kết quả là bị quân đội chúng ta bắn chết hoàng hậu bọn họ, khiến cho bọn họ phải lui binh. Sau đó, chỉ sợ có được một khoảng thời gian dài thái bình nha. Người nói đó có phải là đại hỷ sự hay không?”

Giải Ý lập tức phụ họa: “Đúng vậy, đích thật là việc vui lớn.”

Dao trong tay Trương tẩu lướt đi cực nhanh, chỉ thấy một chuỗi củ cải liên tục bị xắt nhỏ tạo thành tiếng “xoạt xoạt”. Nàng nhanh tay, miệng cũng nhanh, tiếp tục nói rằng: “Nghe nói đại nhân lần này mang binh lập hạ đại công, nguyên quán là ở Tam Giang khẩu chúng ta, thế nên phụ lão toàn thành đều cảm thấy sáng cả mặt ra. Ngày hôm nay bọn họ thương lượng, qua vài ngày phải làm một cái hội thi đấu, có thể còn muốn thi đấu thuyền rồng, phát cờ chúc mừng.”

Lý tẩu vẫn im lặng, lúc này cũng nhịn không được, cười nói: “Thực sự là bắt đầu một năm mới tốt lành mà.”

“Đúng vậy.” Trương tẩu cũng cười gật đầu. “Năm nay kết thúc thật là vui mà.”

Lý tẩu đột nhiên hỏi: “Sắp Tết rồi, lão gia cùng tiểu công tử đều không trở về nhà sao?”

Giải Ý mỉm cười: “Quá xa, hiện tại đi cũng không kịp, thế nên không dự định trở về.”

“À.” Lý tẩu gật đầu, lại khôi phục trạng thái im lặng như trước, vui đầu nhóm lửa, thỉnh thoảng nhìn nôi.

Trương tẩu bỗng nhiên nói: “Giải công tử, người cùng tiểu công tử luôn luôn ở nhà, kỳ thực cũng có thể đi xem qua trong thành một chút. Giải công tử là người đọc sách, trong thành có vài thi xã, từng tháng đều có hội thi, đại gia so văn đấu thơ tranh thư, thắng còn có thưởng nữa đó.”

Giải Ý không có hứng thú. Muốn hấn một người hiện đại cùng người cổ đại so thi thư lễ nhạc, thực sự là buồn cười mà. Hấn khách khí mà nói: “Xá đệ sinh bệnh, ta còn muốn chiếu cố y. Chờ y khỏi hẳn, chúng ta chắc chắn sẽ đi xem chung quanh một phen.”

Trương tẩu cảm thán: “Giải công tử, người thật là thương tiểu công tử, khó có được huynh đệ thân ái như các người a.”

Lý tẩu cũng gật đầu liên tiếp, hiển nhiên cũng đồng ý các nói của Trương tẩu.

“Đương nhiên phải thế.” Thanh âm Giải Ý ôn hòa, không nhanh không chậm. “Một đời này có thể làm huynh đệ, cũng là duyên phận khó có được, phải biết quý trọng chứ.”

Trương tẩu lập tức nói: “Chưa chắc đâu. Hiện tại huynh đệ phú giá luôn xung đột thì nhiều, hòa ái thì ít. Như hai người, có học thức, có tiền, còn hòa ái với nhau như thế, thực sự là hiếm thấy.”

Lý tẩu cũng nói: “Đúng vậy.”

Trương tẩu hưng khởi, thao thao bất tuyệt: “Giống Ngưu Nhị sát vách chúng ta cùng huynh đệ gã ấy, thực sự là một ngày không đánh nhau thì không chịu nổi, khiến cho cha mẹ gã cũng sống chật vật theo.”

Lý tẩu nghe được liên tục gật đầu, còn nói: “Còn Trần đại quan nhân ở thành tây nữa, gia nghiệp lớn như vậy, vài đời ăn cũng không hết, còn không phải dung không được huynh đệ của mình hay sao? Làm cho y phải đi xa tha hương.”

Hai người người một lời, ta một chữ, tất cả đều là đông gia trường, tây gia đoản. Giải Ý thấy các nàng đã quên tồn tại của mình, lén lút đi ra.

Khinh thủ khinh cước mà trở lại trong phòng, hấn chậm rãi ngồi xuống, nhìn Ninh Giác Phi đang nhắm mắt ngủ say.

Trong bóng tối, gương mặt y có vẻ mỹ lệ kinh tâm, màu da tái nhợt tựa như ngọc, tạo thành sự yếu đuối khiến kẻ khác đau lòng. Nhưng hẳn biết, trong thân thể có vẻ trẻ nhược này là một linh hồn kiên cường. Thân thể như vậy, hồn phách như vậy, đều khiến hẳn thập phần ái mộ.

Đúng lúc này, Ninh Giác Phi dường như cảm giác được tồn tại của hẳn, bỗng nhiên mở mắt, lẳng lặng nhìn về phía hẳn.

Giải Ý đang ngồi ở bên cửa sổ đang mở, ánh tà dương chiếu vào dáng người cao ngất vẽ nên khuôn mặt tuần lãng, chiếc mũi đĩnh trực, đôi môi cong cong, tạo cảm giác như hư như thực, tựa như trích tiên.

Hai người cứ như vậy an tĩnh mà đối diện nhau, một lúc lâu, cả hai song song nở nụ cười, trăm miệng một lời: “Anh/Cậu rất đẹp.”

Lời này vừa ra, hai người liền im miệng lập tức, rồi lại cùng nhau cười rộ lên.

Một lát, Giải Ý mới nói: “Tiếng chiêng vừa rồi, còn có tiếng pháo, là chúc mừng Nam Sở đại thắng, hình như bắn chết hoàng hậu Bắc Kê, buộc quân Bắc Kê phải lui binh tại Yên Bắc.”

Ninh Giác Phi nghe thế, gật đầu.

Giải Ý chợt nhớ tới còn có nội dung chưa nói, liền bổ sung: “Nói là đại nhân gì gì đó mang binh, nguyên quán cũng là ở đây, thế nên toàn thành chúc mừng.”

Ninh Giác Phi lãnh tĩnh nói: “Cái vị đại nhân gì gì đó, là hữu tướng Nam Sở, gọi Chương Kỳ.”

“A?” Giải Ý có chút ngoài ý muốn. “Người biết?”

Con mắt Ninh Giác Phi bỗng nhiên trở nên thâm thúy âm u lại, nhưng miệng nhàn nhạt nói: “Suốt đời khó quên.”

END 07

9. Chương 8

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ngày hôm nay là đêm 30, toàn bộ Tam Giang khải đều vui sướng, tiếng pháo vang lên không ngừng, ngay cả không khí đều là ấm áp cả, mọi người đều rất vui vẻ.

Hai vị đại tẩu nhanh tay nhanh chân làm một bàn cơm tất niên phong phú, thay bọn họ mua một vò rượu ngon, là rượu lê hoa bạch đặc sản địa phương, lại làm ấm xong mới cáo từ Giải Ý về nhà, cùng gia đình qua năm mới.

Giải Ý xuất ra hai phong tiền lì xì, giao cho các nàng, ôn hòa mà nói: “Là cho tiền mừng tuổi cho hài tử các ngươi, một điểm tâm ý nho nhỏ, cảm tạ các ngươi đã chiếu cố chúng ta.”

Hai vị đại tẩu nhất thời chân tay luống cuống, mặt đỏ lên, một lát, Trương tẩu mới nói: “Giải công tử, tiền công ngài đưa đã rất hào phóng rồi, chúng ta làm việc là tất nhiên thôi, ngài xem bây giờ ngài còn khách khí như vậy, thế nào chúng ta dám nhận?”

Lý tẩu cũng liên tục gật đầu: “Lão gia, ngài làm như vậy, thực là chiết sát tiểu phu nhân rồi.”

Giải Ý đem tiền lì xì nhét vào trong tay các nàng, cười nói: “Được rồi, đừng khách khí thế, cầm đi.”

Hai người bỗng nhiên nhất tề quỳ xuống, khấu đầu một cái với hẳn. Trương tẩu cảm kích vô cùng: “Giải công tử dụng tâm Bồ Tát, lão Thiên nhất định phù hộ ngươi cùng tiểu công tử công hầu muôn đời.”

Lý tẩu cũng thấp giọng nói: “Phải, lão gia cùng thiếu gia chắc chắn trường mệnh bách tuế, phúc lộc vô cương.”

Giải Ý bị các nàng làm luống cuống tay chân, nhưng trong thời cổ đại này lại chú ý “Nam nữ thụ thụ bất thân”, nên hắn không dám tùy tiện đụng chạm, phá hủy danh tiết nhân gia, đành liên thanh nói: “Mau mau đứng lên, đứng lên đi.”

Hai vị đại tẩu khấu đầu ba cái với hắn mới nói rằng: “Tiểu phu nhân thay tiểu tử trong nhà tạ lão gia thường.” Lúc này mới đứng lên.

Giải Ý bất đắc dĩ mà thở phào nhẹ nhõm, hòa nhã nói: “Vậy hai người mau trở về thôi, người trong nhà còn chờ các người a.”

“Vâng.” Hai vị đại tẩu lúc này mới chậm rãi ra đi.

Bọn họ ở trong sân náo loạn rồi ra đi thì Ninh Giác Phi vẫn đang trốn ở trong phòng cười trộm.

Giải Ý chậm rãi đi vào, trừng y: “TÔI nói nè tiểu công tử, tiểu thiếu gia, cậu cũng không lương tâm quá đó.”

Ninh Giác Phi rốt cục cười ra tiếng. Y vốn là ngồi ở trên giường, nhìn qua cửa sổ, lúc này cười ngả ra giường, ha ha luôn tục: “Tôi thế nào không lương tâm? Tôi ra tiền, anh đi làm người tốt, thế còn gọi không lương tâm? Anh quả là một lão gia khó hầu hạ mà.”

Sợ y cảm lạnh, trong phòng luôn đốt lửa, Giải Ý liền nhờ hai vị đại tẩu đem bàn tiệc để ở trong phòng. Lúc này, hắn ngồi ở bên cạnh bàn, nghe vậy nhân tiện nói: “Lão gia, thiếu gia, thực sự là càng nghe càng giống phụ với tử.”

Ninh Giác Phi nhất thời nhớ tới một vở hài kịch, nhin không được cười thêm một đợt nữa.

Giải Ý cầm lấy đĩa, gõ gõ chén rượu, hỏi y: “Rót cuộc có muốn ăn hay không?”

“Đương nhiên muốn.” Ninh Giác Phi lúc này mới phủ thêm ngoại sam, xuống giường. “Ai nha, tôi sắp chết cười rồi, Giải huynh, đây nhất định là quỷ kế của anh, cố ý hại tôi.”

Giải Ý rót cho y cùng mình một chén rượu, thổi thổi: “Ai hại ai còn chưa chắc a.”

Ninh Giác Phi ngồi xuống, khôi phục lại hình ảnh nghiêm chỉnh bình thường, cầm lấy chén rượu, cùng hắn chạm nhẹ, cảm thán nói: “Hạnh ngộ.”

“Hạnh ngộ.” Giải Ý cười cười với y, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Đây là rượu lê hoa, hương thuần ngọt, tuyệt không cay. Hai người chậm chậm uống rượu dùng bữa, trong phòng tuy có bếp lửa nhưng vẫn có chút cảm giác quanh quẽ.

Ninh Giác Phi bỗng nhiên thở dài: “Hiện tại nếu có cái TV thì tốt rồi, tùy tiện xem chương trình giao thừa gì đó, tôi cũng thích xem.”

Giải Ý cười, hỏi y: “Thời đại các cậu còn có văn nghệ Tết sao?”

“Có, hàng năm đều có.” Ninh Giác Phi làm như biết hàm ý hắn nói, không khỏi nở nụ cười.”Anh có xem qua chưa?”

Giải Ý nhún vai: “Hình như hai ba lần gì rồi, cùng cha mẹ xem.”

Ninh Giác Phi cười nói: “Hình như cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng xem qua với gia đình, nhiều năm đều là đón tết trong quân doanh, nếu không thì là đang chấp hành nhiệm vụ. Hơn nữa, tôi cũng không hứng thú với mấy tiết mục như thế.”

Giải Ý nhớ về những tiết mục đã xem năm xưa, ký ức từ lâu đã không rõ, chỉ ngờ ngợ nhớ về một chút màu sắc, ngũ thải tân phân (1), thiết kế xinh đẹp, trang phục diễn viên càng ngày càng *** xảo diệu, về phần nội dung tiết mục, hắn thực sự không hề ấn tượng.

Ninh Giác Phi thở dài: “Lúc này nếu có vài chương trình văn nghệ Tết, tôi bảo chứng coi đủ cả, còn nhiệt liệt cổ vũ nữa chứ, không những thế chắc chắn gọi điện cho đài truyền hình trung ương, chúc tết cả nước luôn.”

Giải Ý lăn ra cười, trong lòng không khỏi nghĩ đến, lúc trước y một người lưu lạc nơi này, lại tao ngộ những chuyện ác liệt, nhất định cực kỳ tịch mịch cùng cô độc. Nghĩ thế, hắn giơ chén rượu, cùng Ninh Giác Phi chạm cốc, trong sáng cười nói: “Một hồi ăn cơm xong, nếu như thân thể của cậu tốt, chúng ta đi ra thành đi dạo, rất náo nhiệt đó, bọn họ đang đốt pháo hoa ăn mừng mà, bầu không khí rất tốt.”

Ninh Giác Phi nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, trong lòng khẽ động, đột nhiên hỏi: “Anh cảm thấy tịch mịch sao?”

Giải Ý suy nghĩ một chút, nghiêm túc mà nói: “Kỳ thực tôi đã tách khỏi trào lưu xã hội nhiều năm rồi, có thể nói là xa rời con người, làm nhiếp ảnh gia, phần lớn đều chỉ sơ giao với mọi người. Tôi không cảm thấy tịch mịch, tôi thích cuộc sống yên bình.”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Anh không giống với tôi. Anh là văn nhân, tôi là quân nhân.”

Giải Ý nhẹ nhàng mà lắc đầu, ôn hòa đáp: “Hiện tại chúng ta là người như nhau cả.”

Ninh Giác Phi cười cười, hào sảng nói: “Đúng vậy, hiện tại chúng ta như nhau cả.”

Giải Ý bỗng nhiên đứng dậy, đi đến gian phòng bên cạnh lấy bút mực cùng nghiên mực bằng đá, để trên bàn mài mực.

Ninh Giác Phi chậm chậm ăn, nhìn động tác hắn, nhưng không nói gì.

Giải Ý mài xong mực, tay trái cầm nghiên mực, tay phải cầm bút lông, đi tới trước bức tường trắng bên cạnh, bắt đầu vẽ.

Ninh Giác Phi cảm thấy rất hiếu kỳ, đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, nhìn hắn vẽ.

Giải Ý nhìn y một cái, thân thiết nói: “Cậu cứ ăn đi, tôi không biết hát cũng không biết nhảy, vẽ một bức tranh coi như cho cậu nhắm rượu.”

Ninh Giác Phi cười gật đầu, bỗng nhiên xoay người trở lại bên cạnh bàn, bỏ mỗi món vào đĩa một chút, bưng lại bên cạnh hắn, bản thân ăn một ngụm rồi dứt cho Giải Ý một ngụm.

Giải Ý miệng ăn tay vẽ liên tục. Kỳ thực hắn chỉ là vẽ nét mà thôi, tô màu lại là chuyện khác.

Ninh Giác Phi ăn rất ngon, hăng hái dạt dào, thấy hắn tựa như vẽ tranh liên hoàn, mỗi nét bút đều rõ ràng dứt khóa, tâm trạng thực bội phục.

Dần dần, trên tường xuất hiện một ngọn núi, sườn núi có một con trâu đang đi ngang, trên lưng trâu là một mực đồng đang nhìn về phía trước, trước mặt mực đồng có một nho sinh thanh tú đang đi lên núi, tiếp theo, trên đỉnh núi xuất hiện một ngôi chùa nhỏ, trên cửa có treo một tấm biển, Giải Ý viết lên ba chữ “Thiên Trúc tự”.

Bức họa hoàn thành, hắn lui ra phía sau vài bước, ngắm nghía, dường như rất thoả mãn, liền cười cười biết một bài thơ ngay bên cạnh.

Hắn dùng chữ Khải (2), tuy rằng tất cả đều là phồn thể nhưng thanh tú đoan chính. Ninh Giác Phi cũng có thể đọc được. Y cẩn thận xem, hỏi: “Nơi này có điển cố gì sao?”

Giải Ý xoay người, cùng y trở lại bên cạnh bàn, đem nghiên mực cùng bút buông xuống, tiếp tục dùng bữa, uống rượu, sau đó mới chậm chậm nói về cổ sự này.

“Lạc Dương, Đường triều, có vị phú gia đệ tử Lý Nguyên, bởi vì phụ thân chết trong biến loạn mà thể ngộ nhân sinh thay đổi vô thường, vì vậy phát thệ không làm quan, không cưới thê, không ăn mặn, còn đem cả nhà hiến dâng cửa phật, cải danh Huệ Lâm tự, ở đó tu hành.

Trụ trì trong tự là vị cao tăng, gọi Viên Trạch thiên sư, cũng rất biết buôn bán, kinh doanh trong tự rất thuận lợi, hơn nữa am hiểu âm luật, *** hiểu thi văn. Lý Nguyên cùng trụ trì trở thành bằng hữu phi thường tốt, thường thường ngồi tâm sự, nói chuyện cả ngày.

Có một ngày, bọn họ hẹn nhau cùng thăm thú núi Thanh Thành cùng núi Nga Mi ở Tứ Xuyên, Lý Nguyên muốn đi đường thủy từ Hồ Bắc còn Viên Trạch chủ trương đi đường bộ từ Trường An qua đường núi. Lý

Nguyên không đồng ý. Viên Trạch cũng không còn cách nào hơn là làm theo lời hắn, nhưng cảm thán nói: “Số phận một người thực sự là không phải do bản thân định a.”

Vì vậy hai người cùng nhau đi đường thủy, tới Nam Phổ, thuyền dựa vào bên bờ, bọn họ thấy một phu nhân mặc đoạn hoa y phục đang đứng ở bờ sông mang nước, Viên Trạch thấy thế, nước mắt chảy ròng, nói với Lý Nguyên: “Ta không muốn đi đường thủy chính là sợ nhìn thấy nàng.” Lý Nguyên kinh hãi, hỏi Viên Trạch nguyên nhân. Viên Trạch nói: “Nàng họ Vương, ta nhất định phải làm con trai của nàng, bởi vì ta không bằng lòng đầu thai, cho nên nàng mang thai ba năm vẫn chưa sinh, hiện tại nếu đã gặp thì không nên trốn nữa. Ba ngày sau, người hãy tới Vương gia xem ta, ta sẽ cười làm bằng chứng, đêm Trung thu mười ba năm sau, người tới ngoài Thiên Trúc tự ở Hàng Châu, ta nhất định cùng người gặp lại.”

Đêm đó, Viên Trạch viên tịch, cùng lúc đó, phu nhân bọn họ thấy tại bờ sông sinh ra một nam anh.

Ba ngày sau đó, Lý Nguyên nhìn anh nhi, anh nhi đó quả nhiên mỉm cười với hắn.

Mười ba năm sau, Lý Nguyên từ Lạc Dương đi tới Hàng Châu, đêm trăng Trung thu đi đến Thiên Trúc tự, dựa vào ước hội của Viên Trạch kiếp trước. Tới trước cửa tự, bỗng nhiên thấy một mục đồng cười trâu đi đến, trong miệng hát, chính là khúc ca này.” Giải Ý vừa nó vừa chỉ chỉ bài thơ bên cạnh.

Ninh Giác Phi nhìn chữ viết trên tường, nhẹ giọng thì thầm: “Tam sinh thạch thượng cữu ***, thưởng nguyệt ngâm phong mạc yếu luận. Tầm quý tình nhân viễn tương phóng, thử thân tuy dị tính trường tồn.” (3)

Giải Ý cười với y: “Đây cũng là nguồn gốc phát sinh câu ‘Tam sinh hữu hạnh’.”

Ninh Giác Phi nhìn hắn tiểu ý dần dần đậm thêm, bỗng nhiên hướng hắn vươn tay, trịnh trọng nói: “Tam sinh hữu hạnh”.

Giải Ý lập tức đưa tay nắm lấy tay y, nghiêm túc đáp: “Tam sinh hữu hạnh”.

END 08

Mục lục

(1) Ngũ thải tân phân : là năm màu sắc chính : trắng, đen, xanh, đỏ, vàng. Ám chỉ là năm màu hợp lại làm thành nhiều màu sắc, rất đẹp và lộng lẫy.

(2) Chữ khải (khải thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Th%C6%B0_ph%C3%A1p_Trung_Hoa

(3) Tam sinh thạch thượng cữu ***, thưởng nguyệt ngâm phong mạc yếu luận. Tầm quý tình nhân viễn tương phóng, thử thân tuy dị tính trường tồn.

Bản dịch:

Ba đời trên đá khổ công rèn,

Vịnh gió ngâm trăng gác lại bên,

Thẹn lòng đối bạn từ xa viếng,

Thân dầu khác xưa tánh vẫn nguyên.

10. Chương 9

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi nắm tay hắn, chỉ cảm thấy ấm áp hữu lực, bỗng nhiên giật mình, cười nói: “Nếu chúng ta cả hai đều là hữu duyên, ngày hôm nay vừa đúng dịp lễ Tết, tôi nghĩ làm một cái nghi thức, định tam sinh gì gì đó đi.”

Giải Ý buồn cười: “Cậu muốn làm nghi thức cái gì? Lễ nào lấy một nhúm đất làm nhang, dưới trăng giao bái?”

Ninh Giác Phi càng lúc càng lại gần, khuôn mặt tươi cười có chút thâm ý đáp: “Ngày hôm nay là ba mươi, trời không trăng, giao bái dưới trăng gì đó thì không cần, chúng ta cũng có thể thử giao bái bằng cách khác mà, phải không?”

Giải Ý không khỏi sờ sờ chóp mũi, bỗng nhiên đưa tay xách lỗ tai y, cười nói: “Thằng nhóc này ngon nhỉ, lá gan không nhỏ, dám trêu chọc tôi.”

Ninh Giác Phi lật ngược cổ tay, cầm lấy tay hắn, hắc hắc cười: “Anh bạn à, tôi đã 30 rồi, anh đừng có xem tôi như thằng nhóc, hôm nay tôi phải cho người biết thực lực của tôi.”

Giải Ý chỉ cảm thấy hai tay bị một cổ lực mạnh kéo lấy, thân bất do kỷ, bị y kéo dài từ bàn đến trên giường. Theo bản năng hắn ngăn lại cặp tay rất nhanh nhẹn mà cởi y phục mình, trong miệng cười mắng: “Hỗn tiểu tử nhà cậu, làm thật sao.”

Ninh Giác Phi cười cười đùa đùa, đem y phục hắn cởi hết, trong miệng cũng liên thanh: “Hắc, không làm thật chẳng lẽ làm giả? Hôm nay là qua năm mới, lại không có gì tiêu khiển, không bằng chúng ta làm một hai lần vậy.”

Giải Ý bị y đùa cười mãi, nhất thời không có khí lực chống cự.

Ninh Giác Phi nhanh tay nhanh chân mà cởi y phục bản thân, lập tức đè lên hắn.

Bên giường, bếp lửa hừng hực, rọi sáng thân thể xích lô của bọn họ, tạo thành một cảm giác ấm áp kỳ dị.

Ninh Giác Phi ngưng mắt nhìn gương mặt tuấn kiệt của hắn, chần chờ một chút, liền nặng nề mà hôn xuống.

Trên mặt Giải Ý cũng đã mất ý vui đùa như trước, hai tay xoa xoa thân thể phủ đầy vết thương nhưng đã khô phục về nhẵn nhụi như tơ lụa của y, da thịt tuổi trẻ tràn ngập khí tức thanh xuân ngọt ngào, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Ninh Giác Phi dịu dàng hôn hắn, chóp mũi lượn lờ một dòng hương nhẹ nhàng khoan khoái, tựa như lúc đầu tại ngoại thành, Giải Ý ôm chặt y, y cũng đã ngửi thấy loại hương khí nhẹ nhàng như thế. Đó là lần đầu tiên từ khi lạc đến thế giới này, y cảm thấy ấm áp, cảm thấy được quan tâm, khiến y khắc sâu trong lòng, khắc cốt ghi xương, vĩnh viễn cũng quên không được.

Hai người vẫn ôm chặt lấy nhau, hôn nhau, bắt đầu triền miên, rồi dần kịch liệt.

Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, khí thở ra đều trở nên nóng hổi, dục vọng sôi sục, tên đã trên dây.

Giải Ý so với y kinh nghiệm nhiều hơn, nhưng cũng có chút không khống chế nổi mình. Hắn ôm thắt lưng Ninh Giác Phi, vừa khoáy đảo môi lưỡi y vừa nhẹ giọng thì thầm: “Đến đây đi.”

Ninh Giác Phi có chút do dự: “Tôi đến....anh....có đau hay không?”

Giải Ý mỉm cười, bỗng nhiên đưa tay ra sau y tìm kiếm.

Ninh Giác Phi cả người cứng đờ, theo bản năng lui ra sau, rời khỏi môi hắn.

Trong lòng Giải Ý chợt hiểu ra, vô luận y kiên cường làm sao, thân thể vẫn còn ký ức của sự thương tổn thâm trọng đã qua. Hắn không nói gì, chỉ là thay đổi phương hướng, đưa tay ra, đặt trên thắt lưng y, cổ vũ y: “Chúng ta phối hợp tốt, sẽ không đau.”

Ninh Giác Phi nhìn hắn đưa tay vỗ về mình, cũng hiểu được tâm ý hắn. Ngọn lửa chấp chờn phảng phất như một bức tranh tô thêm sự huyền ảo cho thân thể thon dài của Giải Ý, làm y vô pháp khống chế bản thân.

Y chậm rãi, ôn nhu, tách mở cơ thể Giải Ý, thử tiến nhập.

Giải Ý vốn đã lâu chưa làm chuyện này, lúc này tận lực thả lỏng bản thân, nỗ lực tiếp nhận y.

Rất nhanh, Ninh Giác Phi liền toàn diện chiếm lĩnh người dưới thân. Cảm giác mềm mại như lửa nóng chăm chú bao lấy y, khiến y nhận không được thở một hơi khoan khoái.

Giải Ý từng ngệm từng ngệm mà hỗn hển, chỉ nương theo tiến nhập của y, *** chi hỏa bùng cháy, rực rỡ dung nhập máu toàn thân hắn, khiến thân thể hắn thiếu chút nữa không khống chế được.

Bọn họ phảng phất như rơi vào một con suối thật lớn, thân bất do kỷ mà ở trong đó xoay tròn xoay tròn, trầm luân, lửa nóng ngọt ngào đưa bọn họ xoay vần cùng một chỗ, phảng phất nước sữa hòa nhau. Y đánh vào, hắn tiếp thu, y rời khỏi, hắn giữ lại, tự nhiên mà vậy, thiên kinh địa nghĩa, dường như bọn họ đã ôm nhau trăm nghìn vạn lần, chưa từng chia lìa.

Tại đỉnh điểm vui sướng bỏng cháy, từ lâu bọn họ đã quên thời gian, tận khi nửa đêm qua đi cả hai mới thoát khỏi sự kích tình.

Chỉ nghe mãi thành tiếng pháo nổ vang, chen lẫn với gió rít khi bắn pháo, phảng phất như vì Ninh Giác Phi hát vang khúc khải hoàn ca.

Ninh Giác Phi mờ hôi nhễ nhại nằm phục trên người Giải Ý, chăm chú ôm lấy hắn, ló đầu nặng nề hôn lấy môi hắn, chẳng muốn rời.

Giải Ý cùng y kịch liệt hôn nhanh, trên mặt tỏa ra nét cười vui sướng, khiến cho y càng nhìn càng cảm thấy ấm áp.

Hai người thở hỗn hển, nghe bên ngoài âm hưởng càng lúc càng lớn, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, lúc này trong thành nhất định là vui vẻ vô cùng.

Ninh Giác Phi bỗng nhiên nhắc thân mình, rời khỏi thân thể hắn, đưa tay đẩy cửa sổ.

Một làn gió mát thổi vào.

Y cấp tốc lấy chăn bông, vây lấy cả hai người.

Giải Ý cười, trở mình, xích lại gần y hơn, cả hai nằm kề nhau, cùng nhau nhìn ra ngoài cửa sổ.

Theo từng đợt từng đợt pháo rít, không trung pháo hoa mãi trời, trong bóng đêm hắc ám này chúng tựa như những đóa hoa mỹ lệ nhất.

11. Chương 10

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Mùng một tháng giêng, mọi người đều xuất môn, thăm người thân, chúc tết, mà hoạt động náo nhiệt nhất trong thành, chính là các hội thi.

Ninh Giác Phi cùng Giải Ý say ngủ một đêm, thức dậy *** thần vô cùng khoan khoái, do đó quyết định hai người xuất môn đi dạo.

Hội thi cử hành trong rạp hát Tầm Viên lớn nhất trong thành, khi hai người vừa đi vào, bên trong đã chật kín người, không còn chỗ ngồi.

Nơi đây là đông nam, người địa phương vóc người đại thể nhỏ gầy, da ngăm đen, ngũ quan hơi đẹp. Giải Ý cùng Ninh Giác Phi vốn da trắng nõn, vóc người cao ngất thon dài, ngũ quan rõ ràng. Hai người mặc trường sam nho nhã, một tiêu sái, một tuấn mỹ, như trong tranh bước ra. Vừa đi vào cửa, lập tức bị mọi người chú mục.

Chỉ trong chốc lát, bốn phương tám hướng liền xuất hiện người tiến lên bắt chuyện nhiệt tình.

“Huynh đài, mời tới bên này ngồi.”

“Lưỡng vị huynh đài, bên này, mời.”

“Mau mau, tới chỗ này ngồi.”

...

Hai người ngừng mắt nhìn, chỉ thấy phía sau người bắt chuyện bọn họ đều có đủ loại kiểu dáng cờ màu, mặt trên viết “Tam Giang xã”, “Đồng Tâm xã”, “Nhất Thanh xã”, “Liên Hoa xã” các loại, nhất thời liền hiểu được, những xã đoàn này đang chiêu an tại chỗ.

Bọn họ liếc nhau, song song khẽ lắc đầu, cười.

Giải Ý trái phải nhìn chung quanh, muốn tìm một chỗ không thuộc xã đoàn nào để ngồi.

Lúc này, một vị lão giả cầm y, tóc mai đã hoa râu ở chủ vị trước đài đứng lên, cười cười bắt chuyện bọn họ: “Lưỡng vị công tử, nếu không ghét bỏ, không bằng ngồi bên chỗ lão phu.”

Giải Ý quan sát một phen, liền phán đoán lão giả này nếu không phải phú hào cũng là thân sĩ nổi danh, hẳn là không thuộc bất luận xã đoàn gì. Y đã từng nhiều năm cùng mấy vị phú hào bạc tử gặp gỡ, lúc này cũng không luống cuống, tiêu sái như thường, vươn tay ôm quyền thi lễ, tao nhã nói: “Nếu như thế, huynh đệ tại hạ xin làm phiền.”

Hai người liền đi qua đoàn người rộn ràng nhốn nháo, đi tới trước đài, bình tĩnh mà ngồi bên cạnh lão giả.

Vị trí này đối diện với đài, hiển nhiên lão giả thân phận bất phàm. Hôm nay dương quang xán lạn, gió êm thổi phớt, thật là khoan khoái thích ý, chỗ ngồi không dựng lán, bên cạnh lão giả là một cái bàn gỗ lim khắc từng hạc nhất lưu, cạnh bàn còn khảm vàng ròng, quý khí tấn hiển. Trên bàn bày các loại hoa quả, điểm tâm, hạt dưa, đậu phộng, còn có trọn bộ trà cụ sứ men xanh. Hai người vừa ngồi xuống liền có tiểu tư thanh y chạy lên, châm Minh Tiền Long Tĩnh, hầu hạ chu đáo.

Giải Ý liên thanh cảm ơn, cùng lão giả trò chuyện xã giao.

“Xin hỏi quý tính công tử?” Lão giả nhìn hẩn, mỉm cười.

Giải Ý vội vã đáp: “Tại hạ họ Giải, danh Ý, đây là biểu đệ tại hạ, Ninh Giác Phi.”

Ninh Giác Phi mỉm cười ôm quyền, thi lễ với lão giả.

Lão giả vội vàng trả lễ: “Nguyên lai là Giải công tử, Ninh công tử, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Giải Ý khiêm tốn: “Nào dám? Nào dám? Xin hỏi lão tiên sinh tôn tính đại danh?”

Lão giả chưa trả lời, một vị trung niên nam tử hiển nhiên cũng là đại phú gia khác ngồi cạnh đã lên tiếng, cười nói: “Giải công tử nhất định là vừa tới bản thành rồi? Đây là hội trưởng thương hội Tưởng công của Tam Giang khấu chúng ta. Tưởng công thi lễ gia truyền, đức cao vọng trọng, bản thành không người không biết, không người không hiểu.”

“A, thất kính, thất kính.” Giải Ý lập tức cúi người, cung kính nói. “Huynh đệ tại hạ mới tới bản địa, có mắt như mù, mong Tưởng công chớ trách.”

“Giải công tử khách khí rồi.” Lão giả vãn vè râu, mỉm cười. “Lão phu họ Tưởng, tự Ngọc Sanh, toàn bộ đều nhờ chư vị đồng nghiệp thương giới nâng đỡ, lúc này mới được làm hội trưởng, kỳ thực không dám nhận.”

Giải Ý hơi hạ thấp người, cười nói: “Tưởng công quá khiêm nhượng.”

Ninh Giác Phi nghe bọn họ người qua kẻ lại, liền vui vẻ sắm vai tiểu công tử, ở một bên uống trà, cười cười không nói.

Đúng lúc này, từ trên sân khấu có lưỡng vị nho sam công tử, một mặc áo vàng nhạt, một mặt xanh nhạt, trong tay mang theo trường kiếm.

Ninh Giác Phi nhất thời cảm thấy hứng thú: “A? Muốn đấu võ đài sao?”

Người bên cạnh y dường như cũng là phú thân, đối với vị mỹ thiếu niên nhìn qua ngây thơ hoạt bát này rất có hảo cảm, nghe vậy liền giải thích: “Cũng giống thế. Ngày hôm nay là các thi xã thi đấu, đấu một hiệp,

đầu thơ, thi văn, so chữ, so tranh, rồi còn so kiếm, cuối cùng quán quân thu được giải thưởng lớn. Tiền thưởng, phần thưởng do tổng thương hội cung cấp, nghìn lượng bạc, cộng thêm mực Huy Châu tốt nhất, nghiên mực Đoan Khê, giấy Tuyên Thành, bút lông Hồ Châu, còn có một thanh Long Tuyền bảo kiếm.”

“Thật là đại thủ bút a.” Ninh Giác Phi nghe xong, không khỏi tán thán.

Vị phú thân kia mỉm cười mỉm cười: “Đúng vậy, tiền thưởng, phần thưởng cũng tạm, thi xã nào có người thắng, chắc chắn danh tiếng nâng cao, đệ tử thu được càng nhiều, nhuận bút cũng muốn nhiều hơn thi xã khác.”

Bọn họ đang còn ngồi đàm luận thì lưỡng vị công tử trên đài đã lao nhao trò chuyện nói một tràng thao thao bất tuyệt rồi mới thủ thế.

Cả đài an tĩnh, xem bọn họ so chiêu, sau đó liền có người lớn tiếng tán thán.

“Đẹp, một chiêu ‘Mãnh long quá giang’ này, thực sự là đem thần tử Tam Giang xã chúng ta biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.”

“Dùng mãnh, một chiêu ‘Tô tần bối kiếm’, đúng là tuyệt chiêu của Nhất Thanh xã chúng ta, vi diệu tuyệt đỉnh”

Cái gọi là “Mãnh long quá giang”, vị nhân huynh kia kiếm trong tay như thiêu hỏa côn, phiêu phiêu mà vươn ra. Còn vị nhân đệ cùng hắn đánh thì chậm rì rì xoay người sang chỗ khác, kiếm trong tay đâm hướng đầu vai, hộ thất lưng, đem thân kiếm đỡ lại. Hai người động tác chậm chạp, nửa phần lực đạo cũng không có, nhưng muốn làm ra vẻ tiêu sái phong lưu, tay trái bắt kiếm quyết, cao đầu ưỡn ngực, hiển thị sự phù phiếm, rỗng tuếch.

Chỉ nhìn hai chiêu, lại nghe mọi người lớn tiếng quát ra vẻ, Giải Ý nhin không được quay đầu nhìn về phía Ninh Giác Phi, thương cảm y nhẩn cười nhẩn đến nội thương, đành phải âm thầm cắn môi mới không có cười ra tiếng, nhưng cả người đã run run.

Giải Ý cũng cười, nhưng vẫn giữ vẻ thương thức, không chế được vừa đúng. Trước đây hắn mạnh vì gạo, bạo vì tiền, cái gì ngưu quỷ xà thần chưa thấy qua? Công phu giữ nét mặt đã đến mức lô hỏa thuần thanh (1) rồi.

Tưởng Ngọc Sanh nhìn trên đài, cũng lộ vẻ mỉm cười, biểu thị khen ngợi đệ tử bản thành “Học hành tiến tới”, Văn võ toàn tài”.

Hai người cố làm ra vẻ khoa tay múa chân nửa ngày, vị đại biểu Tam Giang xã rốt cục sử dụng kiếm dụng phải kiếm đại biểu Nhất Thanh xã, vị đáng chấp thư sinh kia cảm không được kiếm, kiếm liền rơi xuống.

Người dưới đài cao giọng nói: “Tam Giang xã thắng.”

Dưới đài người bên Tam Giang xã lập tức vỗ tay hoan hô, khua chiêng gõ trống, giương oai thanh thế.

Ninh Giác Phi không thể kiềm được, bật cười ha hả.

Nhất thời, người người giữa sân nhìn về phía y, có nghi hoặc, có tán thưởng, mọi người Nhất Thanh xã nhìn y như tri kỷ lâu năm còn nhỏ sinh Tam Giang xã thì trợn mắt mà nhìn.

Ninh Giác Phi bất chấp mấy ánh mắt này, tựa như mắc xương trong cổ họng, không thể không nói ra: “Chỉ là giả bề ngoài, cần gì trang mô tác dạng như vậy? Không bằng đại gia mình trần ra trần, một người một miếng ván, đập loạn một hồi, ai thắng ai thua, lập tức rõ ngay.”

Giải Ý vừa nghe lời ấy, biết y đã khiến nhiều người tức giận, nhưng lời đã xuất khẩu, đành chịu, không thể ngăn gì được.

Quả nhiên, vừa nói xong, người các thi xã lập tức chung mối thù, nhao nhao nộ xịch.

“Cái gã mang phu kia ở đâu tới? Không biết cái gì là nhã nhặn à?”

“Người biết cái gì? Xem ra là không biết thi văn, loại người thô bỉ.”

“Thi kiểm phong lưu, đây là thi hữu hiệp khí, kiểm hữu văn phong, đâu phải loại người thô lỗ như người hiểu được?”

“Chỉ nói khoác, nhìn người uống phí nho sam, nông cạn bất kham.”

“Đuổi y ra ngoài, y không xứng ngồi ở chỗ này.”

“Đúng, đuổi y đi.”

Vừa nói lên, liền có mấy người hùng hổ tiến lên.

Ninh Giác Phi cười lạnh một tiếng, đứng dậy cất cao giọng nói: “Động võ sao? Bằng loại khoa chân múa tay này của các người?” Nói xong, y âm thầm vận khí vào cánh tay, một quyền mạnh mẽ đập bể bàn.

Chỉ nghe một tiếng “Rắc” vang lớn, chiếc bàn gỗ lim rắn chắc liền rã thành bốn mảnh, biến thành một đồng củi khô, chỗ khảm vàng bong ra rơi lả tả, các loại vật phẩm trên bàn ngã hết xuống đất.

Gặp uy thế như vậy, mọi người nhất thời ngây người, có mấy thư sinh đang muốn nhảy lên lời Giác Phi xuống liền như bị trúng định thân chú, nhất tề cứng chân, đã có người sợ đến run lên.

Ninh Giác Phi trầm giọng nói: “Đây mới gọi là võ.”

Một lát sau, trong đám người rất xa có người không phục: “Người bắt quả là cường đạo chi võ, không phải văn nhân chi võ, có gì hay?”

Lời vừa nói ra, thư sinh trong sân nhất thời như sống lại, thất chủ bát thiệt mà cãi chày cãi cối.

“Đúng, bắt quả là cậy mạnh vài phần mà thôi.”

“Có gì đặc biệt hơn người?”

“Đi ra ngoài tìm mấy người đồ tể lại, chắc cũng không kém người.”

“Gã đốn củi trên núi, khí lực chỉ sợ còn lớn hơn người.”

“Người biết gì? Vậy người đi tới viết vài chữ xem.”

“Làm thơ được không, người có bản lĩnh không.”

.....

Ninh Giác Phi nghiêm mặt, đã có chút không kiên nhẫn, đang muốn phát giận, sắc mặt Giải Ý trầm xuống, hoắc mắt đứng dậy, đi qua chiếc bàn gãy, tới gần đài đấu.

Mọi người đều im miệng, nhìn cử động hần.

Hơi nghiêng bên sâu khấu có một cái án, mặt trên có văn phòng tứ bảo, chính diện dựa vào bình phong, mặt trên để giấy Tuyên Thành, hiển nhiên là để thi văn thì các thi xã dùng.

Giải Ý chọn một chiếc bút lông sói cỡ lớn, nặng nề mà thấm mực, đi tới trước tấm bình phong, múa bút, đại tự rồng bay phượng múa lần lượt tuôn ra.

“Văn hương nhân tức túy, tự hủ tửu trung tiên.

Thủ vô phục kê lực, nhất kiếm hàn cứu nguyên.

Thức tự bất mãn bách, ngâm thi dĩ du thiên.

Khả liên khổng phu tử, tiểu đảo tại hoàng tuyên.” (2)

Hần viết một hơi không ngừng, thoăn thoắt, bốn mươi chữ hành văn liền mạch lưu loát, rồi lập tức đặt bút, phiêu nhiên xuống đài.

Toàn đài lặng ngắt như tờ.

Bài thơ nhỏ thực sự là miệng lưỡi sắc sảo châm da đâm thịt, cay độc cực kỳ. Có người thấy, xấu hổ không ngớt, lặng yên ngồi xuống, ủ rũ thất thế. Có người thấy, then quá hoá giận, cần phát hỏa, rồi lại nhớ ra mỹ thiếu niên bên cạnh có một đôi thiết quyền, nhất thời im miệng.

Giải Ý tiêu sái đi tới trước mặt Ninh Giác Phi, mỉm cười nói: “Tiểu Phi, đem tất cả tiền trên người người móc ra, bồi thường cái bàn cho nhân gia.”

END 10

Mục lục

(1) Lô hỏa thuần thanh : trong lòng dù như lửa đốt bên ngoài sắc mặt không đổi.

(2) Văn hương nhân tức túy, tự hủ tửu trung tiên; Thủ vô phược kê lực, nhất kiếm hàn cửu nguyên; Thức tự bất mãn bách, ngâm thi dĩ du thiên; Khả liên khổng phu tử, tiểu đảo tại hoàng tuyền.

Vô nguồn. Đại ý là cười nhạo bọn thư sinh học đòi văn vẻ.

Bản tự dịch:

Người nghe hương đã say, tự xưng là tửu tiên

Sức trời gà không chặt, một kiếm lạnh cửu tuyền

Chữ biết chưa đủ trăm, đã học đòi ngâm thơ

Thương cảm Khổng phu tử, cười lẫn ở hoàng tuyền

12. Chương 11

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Đầu mùa xuân, dương quang tràn ngập Nam Quốc khiến nơi nơi cực kỳ ấm áp, đại thụ tất cả đều nhú mầm, thêm rêu, sinh cơ bừng bừng, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Giải Ý đứng ở trên đê biển, trước mặt bày một cái án dài, một quyển giấy Tuyên Thành đặt ở một bên, trên bàn vẫn phòng tứ bảo thập phần đầy đủ. Hắn đang múa bút vẽ tranh.

Hoàn thành một bức xong, hắn buông bút, chờ nét mực khô liền đặt xuống án, mỉm cười nhìn bãi cát.

Trên bãi biển mịn màng, Ninh Giác Phi đang chạy bộ. Y chạy từ đầu này đến đầu khác, liên tục không ngừng. Giải Ý đánh giá, bản thân mà chạy được phân nửa của y thôi chắc đã mệt đến nằm úp sấp luôn rồi, thế mà Ninh Giác Phi vẫn miệt mài chạy hơn nửa ngày.

Thấy hắn dừng công tác nhìn mình, Ninh Giác Phi vẫy tay gọi hắn.

Hắn chỉ là cười cười, lắc đầu.

Ninh Giác Phi cũng không ép hắn cùng nhau chạy bộ, xoay người tiếp tục chạy.

Dưới chân y, có hai chú chó phiêu lượng chạy theo, một đen một trắng, đều rất khả ái hoạt bát. Đó là hai chú chó con mà nhà Trương tẩu vừa mới sinh, lưỡng vị đại tẩu sợ bọn họ quanh quê, liền ôm lại đây nuôi. Tên là Ninh Giác Phi đặt, một con tên Tiểu Bảo, một con gọi Tiểu Bối, nghe được tên thì Giải Ý phì cười một cái.

Mùng một tháng giêng, bọn họ đánh một trận thành danh tại hội thi. Giải Ý thập phần thủ lễ, muốn Ninh Giác Phi bỏ tiền ra bồi thường cái bàn gãy.

Ninh Giác Phi cười to, hào hiệp liền đưa tay lấy ngân phiếu trong áo. Còn chuyện sau này sống thế nào, cả người bọn họ tính cách cũng thoải mái, lại tin tưởng vào năng lực của mình, nên cũng không lo lắng gì.

Tướng Ngọc Sanh thập phần thưởng thức hai người trẻ tuổi này, đứng dậy cười nói: “Giải công tử không cần đa lễ, chỉ là cái bàn mà thôi, có thể thấy được thần công cái thể của Ninh công tử, đó là vinh hạnh của nó, còn cần bồi thường cái gì? Công tử làm như thế, đó là coi thường lão phu.”

“Cái này....” Giải Ý cảm thấy khó xử. “Phá hư, theo lẽ thì phải bồi thường.”

Cái bàn gỗ lim nạm vàng giá trị thực sự xa xỉ, không thể như cường đạo, đập bể bàn nhân gia rồi ngênh ngang ra đi, còn nói là anh hùng khí khái gì gì đó được.

Tướng Ngọc Sanh nhìn hấn, nhin không được cười không ngừng: “Như vậy đi, Giải công tử, nếu như người cảm thấy khó xử, vậy người vẽ hai bức họa bồi thường cho ta?”

Giải Ý vừa nghe liền gật đầu lập tức: “Được, tại hạ tài sơ học thiển, tín bút đồ nha, mong Tướng công không chê, nhất định tỉ mỉ mà vẽ.”

Tướng Ngọc Sanh lập tức nói: “Giải công tử tài trí hơn người, bút pháp sinh hoa, vừa nãy chỉ như dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, chỉ thấy được một phần tài năng. Lão phu thực tâm ngưỡng mộ, nếu có thể được công tử vẽ cho vài bức, lão phu thật sự thập phần kinh hỉ.”

“Không dám nhận.” Giải Ý ôm quyền khom người, vô cùng khách khí.

Lúc này, vị thương nhân khác bên cạnh Tướng Ngọc Sanh cũng lên tiếng: “Giải công tử, lão phu cũng muốn nhờ người vẽ cho vài bức tranh.”

“Đúng vậy, Giải công tử, tại hạ muốn nhờ ngài vẽ một bức tranh treo trung đường...”

Trong lúc nhốn nháo, có người còn lấy tiền ra đặt cọc trước cho Giải Ý.

Giải Ý không nghĩ cục diện lại diễn ra thế này, nhất thời ngẩn cả ra.

Tướng Ngọc Sanh ở một bên hòa ái cười nói: “Mọi người đừng chộn rộn như thế, các người nhao nhao như vậy, làm sao Giải công tử nhớ hết được? Như vậy đi, mới tất cả mọi người đến thương hội đăng ký cho Lâm tổng quản, sau đó Lâm tổng quản bàn bạc cùng với Giải công tử. Các vị thấy thế nào?”

“Được, được, tự nhiên là nghe Tướng công phân phó.” Mấy vị đại thương nhân lúc này mới lúc này mới mỉm cười ngồi xuống.

Ninh Giác Phi không nghĩ tới một quyền đập xuống lại đập ra một cái tài lộ, ở một bên cười không dứt.

Văn nhân thi xã xung quanh đổ kị đến mắt lóe tia lửa, nhưng có chút người biết thời biết thế, ào tới muốn bái Giải Ý vi sư.

Giải Ý lập tức khước từ: “Huynh đệ tuổi trẻ kiến thức nông cạn, không dám nhận bữa đệ tử, thứ lỗi thứ lỗi.”

Những cuộc tỷ thí sau đương nhiên chẳng còn gì hay để nhìn, bọn họ cũng không muốn đứng ở đây làm kiếng, khiến bản thân xấu hổ, vì vậy liền hướng Tướng Ngọc Sanh cùng các vị phú thương cáo từ, đi ra cửa.

Ninh Giác Phi cười đến ngửa tới ngửa lui, nhìn hấn: “Quả nhiên văn nhân lợi hại, vài nét bút đã làm làm cho người ta á khẩu.”

Giải Ý mỉm cười: “Thánh nhân nói qua: Thượng sĩ sát nhân dùng bút viết, trung sĩ sát nhân dùng đao, hạ sĩ sát nhân dùng đá đập. Chúng ta là người thượng đẳng, tự nhiên là dùng bút, không cần dùng miếng ván.”

Ninh Giác Phi bật cười: “Hay nhỉ, anh đang cười nhạo em, phải không?”

“Tuyệt không có ý này.” Giải Ý nghiêm trang đáp. “Huynh đài nghìn vạn lần đừng nghĩ thế.”

Ninh Giác Phi cùng hấn đầu vô mồm dường như chẳng bao giờ thắng, lúc này cũng không nói gì thêm, cùng hấn đi dạo loanh quanh khắp nơi, tới những hội chùa chơi hơn nửa ngày, ăn một đồng đồ ăn vặt. Mua thêm một chút đồ đặc sản địa phương, chuẩn bị trang trí một chút nhà mình.

Qua mấy ngày, Lâm tổng quản của thương hội tìm tới nhà, lấy ra một trang giấy thật dài, giấy ghi chi chút tên những người cầu chữ, phía dưới ghi rõ tranh gì, chữ gì, cỡ thế nào, yêu cầu thế nào, có ghi cả tên mình lẫn tên người muốn tặng, chú ý kiêng kỵ cái gì, người mua là dạng người gì, làm nghề gì, tính cách như thế nào, mọi thứ đều rõ ràng ngăn nắp. Giải Ý nhìn thấy thế, liền thanh cảm tạ, nghĩ thầm người này quả là một nhân tài trợ lý xuất sắc.

Lâm tổng quản cười cười khiêm tốn vài câu, đưa ra ngân phiếu năm nghìn lượng đặt cọc, rồi rời đi.

Ninh Giác Phi cười nói với Giải Ý: “Anh rốt cuộc là thành bộ tộc SOHO (1) nhỉ?”

Giải Ý cầm tờ ngân phiếu, có chút xuất thần, rồi mới nói: “Mẫu thân anh là hoạ sĩ quốc hoạ, thuở nhỏ muốn bồi dưỡng anh, buộc anh khổ luyện kiến thức cơ bản, nếu không viết chữ đẹp hay vẽ tốt, sẽ bị phạt nâng nghiêng mực đứng, có khi bị đứng tới mấy giờ liền, cứ luyện như thế mãi. Bất quá, em trai anh bị phạt là chạy ngay, kiên quyết không bằng lòng học, khiến mẹ anh rất bất đắc dĩ. Lớn lên, đại khái trong anh như hình thành tâm lý phản nghịch, tuy vẫn luyện tập tranh chữ, kỳ thực len lén mà học vẽ phong cách Tây Âu, sau lại thi vào học viện mỹ thuật, cũng là đi theo con đường tranh sơn dầu Tây Âu, khiến mẹ anh tiếc nuối vô cùng. Không nghĩ tới, lạc bước cổ đại lại khiến bà như nguyện, con trai bà rốt cuộc dựa vào tranh chữ kiếm ăn.” Thanh âm hần rất nhẹ, vẻ mặt tưởng niệm, đặc biệt ôn nhu.

Ninh Giác Phi nhìn hần, chậm rãi dựa vào, ôm lấy hần: “Không có việc gì, ở bên kia anh chỉ là người mất tích, mẹ anh còn có hi vọng, tạm thời chưa đến mức thương tâm.”

Giải Ý hơi gật đầu, hít một hơi thật sâu, quay đầu lại, vô cùng thân thiết mà chạm nhẹ vào mặt y, cử động thập phần tự nhiên. Hần ôn hòa nói: “Anh không có gì, chỉ là nhất thời có chút cảm khái mà thôi.”

Ninh Giác Phi cười rộ lên, liền không an ủi nữa.

Từ đó, Giải Ý liền ngày ngày vấy mực, vẽ tranh, viết chữ, từ sớm bận rộn đến tận tối. Căn cứ yêu cầu bắt buộc của khách nhân, hần cái gì cũng vẽ, nhân vật, sơn thủy, hoa điệu ngư trùng, sau đó phối với một bài thơ nho nhỏ bên cạnh, tự nhiên đều là đạo văn đại tác phẩm văn học cổ Trung Hoa cả, tuy rằng mệt mỏi, nhưng cũng rất vui.

Ninh Giác Phi liền bắt đầu rèn đúc thân thể, khí lực dần dần cường kiện.

Buổi tối, hai người hơn phân nửa sẽ mây mưa thất thường, tận tình cuồng hoan.

Ninh Giác Phi vốn là tuổi trẻ, lại mới biết tư vị hoan hảo cùng nam tử, thể nghiệm tình thú vui sướng cùng với cảm giác ôm nữ tử bất đồng, tất nhiên là muốn ngừng mà không được.

Giải Ý thấy trong lòng y đã mất bóng ma chuyện cũ, tự nhiên cực kỳ hài lòng, liền dung túng y.

Trong lúc ấy, trong thành không hề ít thi xã bình thường phái người mời bọn họ đi tham gia tụ hội, đàm thơ, viết văn. Giải Ý mượn cơ bận rộn, đa số chối từ.

Ngày ngày hai người đều sống rất hoà thuận vui vẻ.

Ngày hôm đó, Giải Ý thấy khí trời tốt, liền cùng Ninh Giác Phi đem kỷ án ra ngoài. Hần trên dê vẽ tranh, Ninh Giác Phi chạy luyện võ trên bờ cát, hai người thỉnh thoảng liếc nhau, trong lòng đều cảm thấy rất khoái trá.

Ninh Giác Phi luyện xong chương trình ngày hôm nay, liền ngừng lại, đi tới bên người Giải Ý, nhìn trên bàn hần đầy tranh đầy chữ. Bên là một bức sơn thủy, khí thế bàng bạc, vách đứng ngàn thước, giữa có một con thuyền buồm nho nhỏ xuôi dòng. Bên cạnh có một bài thơ ngắn.

“Thiên Môn trung đoạn Sở giang khai

Bích thủy đông lưu chí thử hồi

Lưỡng ngạn thanh sơn tương đối xuất

Cô phàm nhất phiến nhật biên lai.” (2)

Xem xong, y cười nói: “Anh vẽ cao sơn bên đại hải, thực sự là xuất thủ bất phàm.”

Giải Ý cũng cười, đang định nói gì đó thì bỗng nhiên nghe được trong thành có tiếng chuông nặng nề vang lên. Thanh âm nặng nề kéo dài, một tiếng tiếp một tiếng, hiển nhiên có đại sự phát sinh.

Hai người liếc nhau một cái, Ninh Giác Phi trầm giọng nói: “Đi, đi xem.”

END 11

Mục lục

(1) SOHO: Small Office (and) Home Office. Hiểu như hành nghề tự do, tự làm tự quản lý, không cần công ty, văn phòng, chỉ cần xong việc có tiền là được.

(2) Bài thơ “Vọng Thiên Môn sơn” của Lý Bạch

,
.
,
.

Dịch thơ của Bùi Khánh Đản:

Sở Giang cuộn cuộn núi phân đôi

Dòng nước về đông trở lại rồi

Trên bến non xanh hai phía đối

Cánh buồm đi đến tận bên trời.

13. Chương 12

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Hai người đều bộ hành, chờ đi tới trong thành thì chỉ thấy trên đường đã chật như nêm, sóng người cuộn trào mãnh liệt, tất cả đều hướng cảng đông nam mà đi.

Bọn họ liếc nhau, liền theo dòng người đi về phía trước. Ninh Giác Phi vẫn chú ý tạo khoảng cách giữa Giải Ý với làn người, sợ Giải Ý bị thương.

Chờ đi tới cảng, chỉ thấy ở đây đã đông nghịt người, ngoài khơi xa xa có một con thuyền thật lớn đang thả neo, ở phía xa hơn còn 6 chiếc thuyền giống như thế đang lục tục tiến cảng, không biết đội tàu này tổng cộng có bao nhiêu đội thuyền, nhưng quy mô khổng lồ, khó đoán nổi.

Trên con đê, trên bờ cát đứng đầy người, tất cả đều nhón chân ngóng nhìn, nghị luận.

Ở đây vốn là bến cảng thông thường, không chỉ có hải thuyền Nam Sở, thuyền Nam Dương cũng tới cập bến. Bọn họ đối với đội thuyền này bỗng nhiên coi trọng như vậy, chắc chắn có nguyên nhân không tầm thường.

Ninh Giác Phi cùng Giải Ý nhìn nhau, ai cũng đều hiểu cách nghĩ của đối phương.

Giải Ý cười cười, hỏi một vị đại gia bên cạnh: “Lão nhân gia, thuyền đó là từ đâu tới vậy?”

Vị đại gia kia nheo mắt nhìn một lát, phán một tiếng: “Chưa thấy qua thuyền loại này, bất quá, trước đây lúc ta còn nhỏ có nghe gia gia ta nói qua, chỉ sợ đây là thuyền từ phiên bang tới.”

“A? Phiên bang? Trước đây bọn họ chưa từng tới đây sao?”

Đại gia gật đầu: “Đúng vậy, chưa từng tới qua. Lần trước có một đội tàu phiên bang đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, nghe gia gia ta nói, đến bây giờ đã gần một trăm năm rồi chứ ít gì? Từ đó đến giờ ta chưa từng thấy qua.”

“À, vậy đội tàu phiên bang lần trước là tới làm cái gì vậy?”

“Không biết. Bọn họ nói tiếng phiên bang, trong thành không ai nghe hiểu được. Bọn họ cũng không nói chuyện với chúng ta. Kết quả hình như là đánh nhau, sau đó thì họ đi.”

Giải Ý liền minh bạch ngay, nhìn về phía Ninh Giác Phi, nhàn nhạt nói: “Phiên bang.”

Ninh Giác Phi cũng cười, hỏi hắn: “Anh đoán là phiên nào?”

Giải Ý nhìn kỹ một hồi, cố nhớ lại những bức tranh vẽ cổ thuyền Âu Châu, tất cả đều mơ hồ không hề rõ ràng, nhưng có thể khẳng định không phải hải tặc Bắc Âu. Hắn mỉm cười nói: “Không giống Bắc Phiên.”

Ninh Giác Phi lập tức gật đầu: “Em cũng nghĩ không phải Bắc Phiên.”

Tiểu ý Giải Ý càng đậm: “Vậy em nói là phiên nào? Anh phiên? Pháp phiên? Tây phiên? Bồ phiên? Ý phiên?”

Ninh Giác Phi cũng là đáng cười khả súc, nói lại: “Như vậy đi, chúng ta đánh cuộc một keo.”

Giải Ý chớp chớp mắt: “Tốt thôi, cuộc như thế nào?”

“Chúng ta đem chữ đoán viết trên mặt đất.” Ninh Giác Phi cười hì hì. “Đến cuối cùng xem ai nói đúng.”

Giải Ý hăng hái dạt dào: “Được thôi, vậy đánh cuộc gì?”

Ninh Giác Phi ghé sát vào người hắn, nhẹ giọng: “Nếu như anh thắng, đêm nay cho anh ở mặt trên. Còn ngược lại, nếu như anh thua, hôm nay do em định đoạt.”

Giải Ý cười tủm tỉm mà nhìn y, một lát mới nói: “Nếu như đều nói đúng hoặc chẳng ai đúng thì sao?”

Ninh Giác Phi chưa hề nghĩ đến chuyện này, gãi gãi đầu, nhất thời không hé răng.

Giải Ý đến gần tai y, mỉm cười nói: “Vậy chúng ta ở riêng.”

“Không được.” Ninh Giác Phi thốt ra ngay lập tức, nhưng rồi lại thấy tiểu ý trên mặt Giải Ý, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức hắc hắc cười nói: “Ở riêng thì ở riêng, bất quá cũng chỉ đêm nay thôi.”

Giải Ý cười ha ha: “Tốt, cứ như vậy đi.”

Hai người liền ngồi xổm xuống, nhặt miếng đá vụn viết lên cát.

Rất nhanh, hai người liền viết một chữ, sau đó nhìn nhau, Giải Ý viết “Anh”, Ninh Giác Phi viết “Tây”.

Lúc này, con thuyền bỏ neo gần nhất bỗng thả xuống một chiếc thuyền con, hướng trên bờ đi tới.

Thanh âm mọi người nghị luận càng lúc càng lớn, anh anh ong ong không ngừng bên tai.

Giải Ý phóng tầm mắt ra xa, nhỏ giọng hỏi y: “Em xem đó có phải chiến thuyền không?”

Ninh Giác Phi lập tức lắc đầu: “Không phải, hơn phân nửa là thương thuyền.”

Y học qua lịch sử quân sự, đối với hải chiến lịch sử rõ như lòng bàn tay, đối với kết cấu thuyền, loại hình vũ khí, phương pháp sử dụng cùng với thời đại hải chiến thô sơ này cũng đã tỉ mỉ nghiên cứu qua. Kết cấu thuyền kia không lớn như chiến thuyền, chỉ sợ là thương thuyền viễn dương thôi.

Giải Ý nghe vậy, gật đầu. Nhìn cái thuyền nhỏ chậm rãi chèo lại bờ, người trên thuyền vốn là một điểm nhỏ, dần dần càng lúc càng đến gần, ăn mặc lễ phục thân sĩ Âu Châu, mang mũ dạ cao cao. Hắn đột nhiên hỏi: “Em đoán bọn họ uống cà phê không?”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Đoán không ra, cũng không biết trên thuyền bọn họ có người hút xì gà hay không?”

Bọn họ ở chỗ đó lăm bằm, ánh mắt người chung quanh xem bọn họ càng ngày càng kỳ dị nhưng bọn họ hồn nhiên chẳng hiểu ra.

Rốt cục, thuyền kia cũng đã cập bến. Từ trên thuyền ba người thẳng lưng đứng bước ra, tất cả đều mặc áo bành tô, đầu đội mũ dạ, chân mang giày ủng, bên hông là kiếm Tây Dương, rất giống quý tộc thời Trung cổ Âu Châu.

Lúc này, có mấy người mặc quan phục ra nghênh đón, hơn phân nửa là quan phụ mẫu bản thành.

Người Nam Sở ôm quyền hành lễ, nhưng mấy người Tây Dương nhìn thấy thế liền sững sốt, lập tức đứng nghiêm lại, cúi mũ dạ, đông cứng mà hơi khom người, hoàn lễ.

Tiếp theo, mấy người giơ chân múa tay với nhau. Có thể nhìn ra được, song phương câu thông rất trắc trở.

Ninh Giác Phi đột nhiên hỏi hắn: “Anh biết tiếng Tây Ban Nha chứ?”

Giải Ý gật đầu: “Biết chút chút. Còn em?”

Ninh Giác Phi lắc đầu: “Tiếng Tây phương em chỉ nói được tiếng Anh, tiếng Pháp cùng tiếng Đức, nghe được chút tiếng Ý, khác thì không được.”

“Rất giỏi.” Giải Ý tán thưởng giơ ra ngón cái lên. “Ngày sau quốc gia chúng ta cư nhiên có quân nhân như em, anh an tâm rồi.”

Ninh Giác Phi nở nụ cười: “Đừng có chuốc thuốc mê cho em, em rất cảnh giác à.”

Giải Ý cũng cười.

Mắt thấy mấy người kia câu thông không thành, cuống tới độ vò đầu bứt tai, Ninh Giác Phi bỗng nhiên nói: “Anh không dự định đi hỗ trợ sao?”

Giải Ý do dự: “Làm vì giúp người à?”

Ninh Giác Phi cũng chần chờ: “Ừ. Tuy nói như thế, nhưng chỉ sợ có khi đưa lại mằm tai vạ.”

Giải Ý không hiểu chút nào: “Vì sao?”

Ninh Giác Phi thở dài: “Nếu như bọn họ muốn đi Lâm Truy gặp hoàng đế hay gì đó, chỉ sợ anh phải theo vào cung.”

Giải Ý lập tức minh bạch: “Có thể lắm, vạn nhất bọn họ là tới đàm phán thông thương, mở đường tơ lụa trên biển thì sao?”

Bọn họ đang ở chỗ này nói chuyện, bỗng nhiên có người cao giọng hỏi: “Lưỡng vị tiên sinh có biết tiếng phiên bang đây, lưỡng vị tiên sinh biết tiếng phiên bang đấy.”

Nhất thời, quần chúng chấn động, tất cả đều kiểng đầu ngón chân nhìn họ.

Hai người bất ngờ không phòng bị, lại càng hoảng sợ, liếc nhau, thấy sự tình đã không thể trốn được nữa rồi, đành thông dong đi qua đoàn người, tới bến tàu.

Đến gần mới nhìn rõ, vị hội trưởng tổng thương hội Tưởng Ngọc Sanh kia cũng ở chỗ này. Thấy bọn họ liền sáng cả mắt ra, cười nói: “Nguyên lai là Giải công tử, Ninh công tử.”

Giải Ý vừa chấp tay vừa nói: “Đúng vậy, bỗng nhiên nghe được trong thành vang tiếng chuông lớn, cho rằng có chuyện nên chúng ta tới đây nhìn.”

“Tốt tốt tốt.” Tưởng Ngọc Sanh vui mừng vô cùng, quay đầu nói chuyện vài câu với vị mặc quan phục, quan viên liền mỉm cười gật đầu.

Lúc này, ba người Tây Dương cũng xoay người đánh giá hai người kia. Giải Ý thấy ba người bọn họ tuổi trẻ, dẫn đầu là một người tóc vàng mắt xanh, khí chất cao quý, chỉ sợ thân phận bất phàm, liền cười cười với gã.

Người nọ vừa thấy mặt hai người, một anh tuấn, một phiêu lương, trên người mặc tơ lụa thần kỳ của đông phương, trên vải còn mang hoa văn *** tế, nhất thời hai mắt tỏa sáng, bật thốt lên: “Hello. How are you?”

Giải Ý cười cười nghiêng đầu tới gần Ninh Giác Phi, nhẹ giọng nói: “Anh phiên.”

Ninh Giác Phi luôn luôn rất tốt tính, thua cũng không buồn, lúc này mỉm cười gật đầu: “Phải, em thua.”

Giải Ý nhìn người nước ngoài kia, rõ ràng mà dùng tiếng Anh nói: “Hello. I’m Dennis. Nice to meet you.”

END 12

14. Chương 13

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Quả nhiên họa là từ ở miệng mà ra.

Giải Ý cùng bọn họ trao đổi với nhau xong, liền không thoát thân ra được nữa, đành phải theo những người Tây Dương này làm “thông dịch”.

Qua một phen câu thông, dẫn đầu đoàn người là một quý tộc, tự giới thiệu là hầu tước Edward.

Giải Ý liền nói lại với Tướng Ngọc Sanh.

Tướng Ngọc Sanh vội vã khách khí mà khom người ôm quyền với người nước ngoài kia: “Thì ra là Ed tước gia, đây là Lý đại nhân tri phủ bản thành.”

Lý đại nhân vội vã tự báo họ danh: “Lý Dương.”

Giải Ý liền phiên dịch lại.

Hầu tước tất nhiên là lớn hơn tri phủ nhiều, Lý Dương chấp lễ khom người.

Bọn họ ở chỗ này khách khách khí khí, làm xong lễ tiết ngoại giao, Ninh Giác Phi nghe mà sốt ruột, dùng tiếng Anh hỏi hai người đi theo: “Các anh từ chỗ nào tới?” (*)

Hai người vừa nghe Ninh Giác Phi cũng biết nói tiếng Anh, càng thêm kinh hỉ, vội vã tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: “Chúng tôi là đội tàu hoàng gia Anh quốc.”

Ninh Giác Phi gật đầu: “A, ai là người dẫn đầu? Là hầu tước Edward này sao?”

“Không không không, người dẫn đầu vẫn còn trên British No Georgia. Hắn là đệ đệ quốc vương, thân vương Louis diện hạ.”

“À.” Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Các anh uống cà phê hay uống trà? Có xì gà hay không?”

Hai người thấy hắn đặc sản bản quốc cực kỳ quen thuộc, nhất thời bội phục sát đất, nhanh chóng nói: “Có có có, cà phê, hồng trà, xì gà, đều có.”

Ninh Giác Phi nghe xong, cảm giác rất thoải mái, cười gật đầu.

Hai người nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ấy của y, nhất thời giật mình, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

Ngày hôm đó quả thật rất nhiều, đợi được đến buổi chiều, chiếc thương thuyền Tây Dương “British No Georgia” quy mô nhất từ trước tới giờ mà người Nam Sở gặp qua chậm rãi tiến cảng, sau đó, vị thân vương Louis kia mang theo một đội nghi trượng lên thuyền nhỏ cập bến.

Đội nghi trượng tất cả đều là nam tử tuổi trẻ, mặc lễ phục, thân mang trống, sau khi lên bờ xếp thành hai hàng, bắt đầu tấu nhạc. Thân vương Louis lúc này mới uy nghiêm mà leo lên bến tàu.

Vị thân vương này nhìn qua cũng chỉ lớn bằng Giải Ý, ăn mặc lễ phục cung đình Âu Châu, lĩnh kính rườm rà vô cùng, tư thế uy nghiêm mười phần.

Lý Dương cùng các quan viên khác nghe gã là đệ đệ quốc vương phiên bang, là thân vương, nhất thời khom người chín mươi độ, ôm quyền thi lễ. Giải Ý thì không kiêu ngạo không siểm nịnh, đứng ở chính giữa phiên dịch chuẩn xác.

Thân vương Louis lúc này nói rõ ý đồ đến, là dự định bá kiến hoàng đế Nam Sở, đàm phán công việc thông thương lưỡng quốc. Bọn họ mang đến đặc sản bốn quốc, muốn cùng Nam Sở trao đổi tơ lụa, đồ sứ, các loại hàng hóa.

Nghe đến việc buôn bán, Tướng Ngọc Sanh tự nhiên thập phần vui vẻ.

Chỉ tiết tạm thời không nói, Lý Dương cung kính mời Louis long trọng nghênh vào thành, thiết yến khoản đãi.

Người nước ngoài trong đội thuyền cũng liên tục lên bờ.

Thẳng đến khi trời đã tối đen, mọi chuyện mới tạm thời xong xuôi, Lý Dương đem thân vương cùng hơn mười người hầu tước, tử tước, nam tước đều an bài tại chỗ quan phủ nghỉ tạm.

Giải Ý cùng Ninh Giác Phi liền muốn cáo từ.

Tướng Ngọc Sanh vội vã gọi bọn họ, phi thường thành khẩn mà hỏi: “Giải công tử, Ninh công tử, các người thế nào biết tiếng phiên bang? Các người đến phiên bang rồi à?”

Giải Ý khụ một tiếng, cái khó ló cái khôn, mỉm cười đáp: “Phụ thân tại hạ đã từng đi qua.”

Tướng Ngọc Sanh bình tĩnh đại ngộ, liên tục gật đầu: “May mà các người biếng tiếng phiên bang, nếu không chỉ sợ giống như lần trước, cuối cùng nháo loạn cả lên không vui mà tan rã.”

Giải Ý khiêm tốn: “Chúng ta cũng chỉ biết một chút, xấu hổ.”

“Giải công tử khách khí rồi.” Lý Dương vội vã mở lời. “Sau này còn phải nhờ Giải công tử cùng Ninh công tử giúp bản cùng với người phiên câu thông. Bản thành chắc chắn tấu minh thánh thượng, vì lương vị công tử gia quan tiến tước.”

Ninh Giác Phi lập tức nói ngay: “Phủ đài đại nhân không cần như vậy, huynh đệ chúng ta không yêu chức vị, thích qua cuộc sống nhàn tản thôi.”

Lý Dương nao nao, lập tức nở nụ cười: “Lương vị công tử làm thiện không cần đáp lễ, thật là phong cách đại gia.”

Giải Ý cười nói: “Phủ đài đại nhân quá khen, huynh đệ tại hạ cả hai đều tương đối lười nhác, không đảm đương nổi việc quan gia.”

Lý Dương gật đầu, không nói cái gì nữa. Tướng Ngọc Sanh nhìn một chút sắc trời: “Vốn định giữ lương vị công tử ở lại đàm đạo thêm, bất quá, ngày hôm nay mệt mỏi rồi, đành thỉnh nhị vị về trước nghỉ tạm, ngày mai sáng sớm, ta phái xe ngựa đi tiếp nhị vị, chúng ta lại đàm đạo một phen.”

Giải Ý lập tức chấp tay: “Tự nhiên nghe theo lời Tướng công an bài.”

Hai người ngồi lên chiếc xe ngựa xa hoa của Tướng phủ, Ninh Giác Phi thở dài một tiếng: “Cái này lại phiền rồi.”

“Có cái gì phiền chứ?” Giải Ý cười nhìn y. “Đơn giản là phiên dịch, không cần xã giao cầu kỳ, kỳ thực đỡ lo ấy chứ.”

Ninh Giác Phi phiền não cắn cắn môi: “Chủ yếu là em sợ bọn họ đưa anh tới Lâm Truy. Nam Sở là chế độ quân quyền, quan niệm đẳng cấp nghiêm trọng, vương công đại thần ở đây..... cầm thú tương đối nhiều. Em sợ anh bị hại.”

Giải Ý tâm luôn nhảy bèn, tất nhiên là vừa nghe liền minh bạch, vì vậy cười nói: “Em yên tâm, anh tận lực không đi. Chúng ta cứ ở chỗ này là tốt rồi.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Ninh Giác Phi thở dài.

Giải Ý không muốn nhìn y tâm phiền như vậy, vì vậy đáng cười khả cúc: “Em muốn dời trọng tâm phải không? Đừng quên, ngày hôm nay em thua cuộc, phải trả nợ đó.”

Ninh Giác Phi vừa nghe, quả nhiên đem mấy sự phiền lòng quăng ra sau đầu, cười nói: “Anh yên tâm, em sẽ trả đủ.”

Chờ hai người rửa mặt tắm rửa xong, đã đến canh hai.

Mọi âm thanh câu tịch, gió mát nhè nhẹ thổi.

Giờ là tiết trọng xuân, khí trời ẩm áp. Bọn họ mở cửa sổ, song song nằm bên nhau, nhìn bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, tâm tình bình tĩnh rất nhiều.

Một lát sau, Giải Ý chậm rãi nghiêng người, vươn tay nhẹ nhàng mà đặt ở trên lưng Ninh Giác Phi, hơi hơi dùng sức, ôm y.

Ninh Giác Phi không còn biểu hiện dị dạng như trước, cũng đưa tay qua, ôm thắt lưng hắn.

Giải Ý cười rộ lên, cúi người qua, hôn môi y.

Ninh Giác Phi cùng hân thân mật hôn nhau, trong lòng chỉ có vui sướng. Tay y dùng chút lực, lôi Giải Ý vẫn có chút do dự lại bên mình.

Giải Ý đè lên người y, lúc này mới triệt để trầm tĩnh lại, bắt đầu chủ động. Hân một bên hôn thân thể trẻ trung của Ninh Giác Phi, một bên lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve y.

Khí tức hai người dần dần gấp lên.

Đối mặt với người mình thích, Ninh Giác Phi phóng túng tâm ý bản thân, mặc cho *** chi niệm quần lấy bản thân.

Thân thể Giải Ý cao cao cân xứng có loại khí chất trầm ổn, Ninh Giác Phi dưới sự luật động chậm rãi của hân dần dần cảm nhận được vui vẻ lạ thường, khiến y nghiêng hợp cùng tiết tấu của hân.

Phảng phất như đạo đạo hỏa hoa không ngừng bắn ra trong thân thể hai người, khiến cho bọn họ cả người tê dại, nhịn không được rên rỉ thành tiếng.

Giải Ý truy đuổi theo cao trào ngọt ngào của mình, xông tới càng thêm mãnh liệt, hỏa diễm nóng cháy tràn ngập, hân dần dần đem cả hai cùng nhau tiến lên đỉnh.

Một lát, hai người mới hít vào một hơi thật sâu, trầm tĩnh lại.

Giải Ý ôm hân, để hai thân thể sùng mề hôi ôm siết lại với nhau.

Ninh Giác Phi từ từ nhắm hai mắt, từng ngậm từng ngậm mà thở hổn hển, cảm thụ được sự bao phủ của thân thể hân, cảm giác được những ngón tay thon dài của hân siết chặt lấy từng ngón tay mình.

Gió nhẹ từ từ thổi tới, mang theo hương thơm chẳng biết từ đâu chậm rãi phảng phất trong không trung, lướt qua đôi bàn tay nắm chặt với nhau một cách ôn nhu, môn trốn nhẹ nhàng thân thể họ.

Đêm đã khuya, hắc ám vô biên bao phủ bọn họ, mang đến một chút phiền muộn, nhưng những *** quang tựa dạng thể giới kia lại như vì bọn họ mà tỏa sáng an ủi.

Giải Ý nhỏ giọng thì thầm bên tai Ninh Giác Phi: “Tiểu Phi, chúng ta có thể cùng một chỗ thế này, là chuyện sung sướng nhất của anh trong cuộc đời này.”

Ninh Giác Phi cười rộ lên, nhẹ giọng đáp: “Ý, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau, có được hay không?”

Giải Ý ôm chặt y, kiên định vô cùng: “Được.”

15. Chương 14

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Chiêng trống vang lên rung trời động đất, con lân đỏ một bên rung đùi đắc ý, nhảy nhót hân hoan, tràn ngập hương vị vui sướng.

Ngồi vây quanh chỗ này, đại bộ phận đều là người nước ngoài, còn ngồi ở bên ngoài bản thành là rất nhiều bách tính. Tất cả mọi người vui cười, thỉnh thoảng lại lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Lý Dương cùng thân vương Louis ngồi ở chính diện trên đài, mấy quý tộc có tước vị cũng ngồi cạnh hai bên, Tướng Ngọc Sanh đại biểu thương nhân toàn thành, cũng ngồi ở bên trên. Giải Ý ngồi ở giữa Lý Dương cùng thân vương Louis, thỉnh thoảng lại phiên dịch lời đối thoại của hai người.

Những người nước ngoài đến từ phiên bang đã ở đây sáu ngày rồi, song phương quan viên còn đang khách khách khí khí qua lại, tiến nhập rất chậm.

Lý Dương mời thân vương Louis tới Lâm Truy, cùng Lễ bộ, tướng gia và hoàng đế hội đàm, để quyết định các hạng mục thông thương. Thân vương Louis lúc này liên thanh nói “Tốt”, rồi lại nói rằng, bản thân mới tới đông phương, sợ khí hậu không quen, trước hết thích ứng địa phương một chút. Lý Dương tự nhiên không phản đối.

Vì vậy, quan phủ Tam Giang khẩu cùng thương hội an bài một loạt hoạt động, bao quát yến hội, các loại mỹ thực, ăn ngon đến mức mấy người Tây phương ‘nhà quê’ này thiếu chút nữa nuốt luôn đầu lưỡi, sau đó còn hát ca linh đình, múa sư tiêu khiên.

Mấy ngày nay, Ninh Giác Phi sản sinh một chút cảnh giác vượt quá người thường. Từ một chút chu ti mà tích người khác khó có thể nhận thấy được, trực giác y cảm thấy có chút nguy cơ gì đó đang tiến tới.

Vì vậy, y không còn một tắc cũng không rời mà theo sát Giải Ý nữa, mà bắt đầu bí ẩn chạy chung quanh. Y thay đổi trang phục, che lấp chân diện mục, giả thành một người bình dân phổ thông. Khi mấy người nước ngoài tại tửu lâu ăn uống, y hành động. Khi Lý Dương mở tiệc chiêu đãi thân vương Louis, y đi tới nhà tri phủ giả người làm công nhật.

Hội múa sư hôm nay, Ninh Giác Phi cũng mặc trang phục bách tính, đứng ở phía sau hầu tước Edward, giả dạng say sưa xem biểu diễn, thực tế là đang lắng tai nghe.

Mấy người nước ngoài đều biết trong thành ngoại trừ người thanh niên anh tuấn cùng vị thiếu niên phiêu lượng vài ngày không còn thấy xuất hiện kia, không ai hiểu tiếng của họ, nên bây giờ yên tâm lớn mật mà đàm luận.

Ninh Giác Phi tại tiếng chiêng trống rung trời gắng sức mà nghe, mấy người nước ngoài này hiện tại căn bản không phải nói tiếng Anh mà thôi, họ còn nói tiếng Pháp, bất quá, đại bộ phận y có thể hiểu được.

Múa sư kết thúc, Louis nói với Lý Dương mấy câu, Lý Dương vô cùng kinh ngạc, do dự thật lâu. Louis còn nói một chuỗi dài nữa, lúc này Lý Dương suy tư một lát rồi gật đầu.

Sau khi kết thúc yến hội sau khi kết thúc, trời đã tối đen, Giải Ý lại cùng Louis và một đám tước gia tuổi trẻ đi dạo chợ đêm, hầu như một món đồ nhỏ nhỏ cũng khiến bọn họ tấm tắc vô cùng. Bọn họ từ trên người lấy ra mấy đồng tiền vàng, vung tay mà mua vài món hàng thủ công.

Mua vài món xong, tử tước tuổi trẻ nhất bỗng nhiên cười cười nói với Edward: “Mấy thứ này mang về quốc gia, có thể bán giá rất cao.”

Edward cũng cười gật đầu. Sắc mặt Giải Ý hơi đổi. Người nọ nói không phải tiếng Anh, mà là tiếng Tây Ban Nha.

Lúc này, không hề ít nữ tử bình dân cùng nha hoàn nhà giàu đi dạo trên đường, thấy bọn họ đi qua, đều hữu hảo mà mỉm cười. Con mắt đoàn người dần dần trở nên nóng cháy cả lên, dục vọng chi hỏa khó có thể ức chế.

Có một nam tước kéo kéo Giải Ý, chỉ vào một nữ hài trẻ tuổi bên đường, nói với hắn: “Dennis, cậu giúp tôi nói với cô ấy, cô ấy rất đẹp, tôi rất thích cô ấy.”

Giải Ý nhìn lại, nữ hài kia tuy là trang phục nha hoàn, nhưng y phục trên người cũng là gấm vóc, lớn lên mi thanh mục tú, vừa nhìn liền biết người nhà phú gia.

Hắn đang muốn trả lời, bỗng nhiên tỉnh táo lại, người nước ngoài này nói với hắn bằng tiếng Pháp, khiến hắn không khỏi nhìn lại một cái, dùng từ ngữ nghiêm trang nói lại: “Phong tục ở đây khác với chỗ các anh. Chỗ các anh ngay mặt tán con gái phiêu lượng, là lẽ phép với cô gái ấy, còn chỗ chúng tôi, lại là vi phạm luân lý đạo đức. Nếu như anh nói thế với cô ấy, vậy lập tức phải cùng cô ấy kết hôn.”

Người nước ngoài tóc nâu mắt nâu trẻ tuổi kia nghe thấy, không khỏi thất kinh, không dám lỗ mãng nữa.

Lúc này, Louis bỗng nhiên nhìn về phía Giải Ý: “Dennis, cậu biết nói mấy loại tiếng bên chúng tôi?” Louis vẫn đang nói tiếng Anh.

“Không nhiều lắm.” Giải Ý mỉm cười, bình tĩnh đáp: “Kỳ thực chỉ biết vài câu.”

Edward ở một bên cười nói: “Dennis, không bằng cậu theo chúng tôi đi, tới chỗ chúng tôi, cậu có thể làm đại sứ Đông Tây cầu thông, thân vương điện hạ có thể thỉnh cầu quốc vương, phong cậu một tước vị.” Edward vẫn đang nói tiếng Anh.

Giải Ý lắc đầu: “Đi chỗ đó quá xa, tôi phải cân nhắc cẩn thận mới được.”

Louis cùng Edward liền không nói gì thêm nữa, nhìn qua yên tâm hơn nhiều.

Chờ đưa cả bọn về nhà trọ xong, Giải Ý mới lên xe ngựa Tưởng phủ đưa tới về nhà tại ngoài thành.

Ninh Giác Phi không ở nhà.

Giải Ý vô cùng kinh ngạc, nhìn xung quanh trong viện, liền phát hiện trên bãi biển có một thân ảnh. Dưới ánh *** quang, đường nét người đó cực kỳ quen thuộc với Giải Ý. Hắn cười rộ lên, chậm rãi đi qua.

Ninh Giác Phi đứng ở trên bờ cát, nhìn thuyền lớn trên sóng biển bồng bềnh xa xa, thần tình trên mặt thập phần ngưng trọng.

Giải Ý đi tới bên người y, đưa tay nắm lấy tay Giác Phi. Ninh Giác Phi từ lâu đã nghe ra tiếng bước chân của hắn, không hề nhúc nhích.

“Đang nhìn gì thế?” Giải Ý nhẹ giọng hỏi.

Ninh Giác Phi chậm rãi nói: “Mục đích những người nước ngoài này tới đây, không phải như bọn họ nói, không phải là hữu hảo tới chơi, mở thương lộ cái gì đâu.”

Giải Ý không kinh ngạc, đang chờ y tiếp tục nói.

Ninh Giác Phi từng chữ từng chữ nói rõ: “Bát quốc liên quân.”

Giải Ý trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng mà thở dài: “Anh cũng đoán được.”

Ninh Giác Phi quay đầu nhìn hắn một cái.

Giải Ý cười cười với y: “Ngày hôm trước Louis kia tham quan chỗ phòng thủ của thành, ngày hôm nay lại yêu cầu với Lý Dương, muốn ngày mai đi tham quan quân doanh. Nếu như chỉ là sứ đoàn phổ thông hay thương đoàn, thế nào lại đòi hỏi những chuyện này? Xem mấy chỗ đó làm gì? Bọn họ nghĩ anh chỉ biết tiếng Anh, dùng ngôn ngữ khác đối thoại với nhau chẳng biết kiêng kị, anh cũng nghe được chút ít.”

Ninh Giác Phi gật đầu, nghiêng nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào thương thuyền viễn dương to lớn ngoài kia, có lẽ phải gọi là chiến hạm nguy trang thành thương thuyền, “British No Georgia”.

Giải Ý dõi theo hướng nhìn của y, đột nhiên hỏi: “Em xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Báo cáo cho Lý Dương sao? Để ông ta chú ý tổ chức chống lại.”

Ninh Giác Phi nhẹ nhàng lắc đầu: “Nếu như đối kháng chính diện, bách tính bản thành thương vong nhất định rất lớn. Chiến lược quân đội Nam Sở chỉ sợ không chống được người Tây Dương. Tuy rằng mấy người nước ngoài không có hỏa khí, chỉ dùng đao kiếm, nhưng bọn họ đã tính chẳng phai, trong xương cốt thập phần nhanh nhẹn dũng mãnh, lại nhất tâm mơ ước tài phú nơi đồng phương này, đánh trận e là so với người Nam Sở vẫn nhả lễ nghi mạnh mẽ hơn nhiều.”

Giải Ý nghe xong, cảm thấy rất đúng: “Vậy em nói nên làm cái gì bây giờ?”

Ninh Giác Phi nhìn thuyền nơi viễn phương, lãnh tĩnh mà đáp: “Em đang suy nghĩ, nếu như đột kỳ hạm bọn họ, rồi lại tung lời đồn trời phạt gì gì đó, bọn họ có thể chủ động bỏ chạy hay không?”

Giải Ý kinh hãi: “Lẽ nào em muốn một mình làm?”

Ninh Giác Phi nở nụ cười: “Phải.”

Giải Ý lập tức ngăn lại: “Anh không đồng ý, quá nguy hiểm.”

Tiểu ý Ninh Giác Phi càng đậm, ôn hòa mà nói: “Tuyệt không nguy hiểm. Đại bộ phận người trên thuyền đều tại trên bờ, căn bản không phòng bị. Em bơi qua đó, phóng hỏa trên thuyền, sau đó bơi trở về, sẽ không cùng người trên thuyền chính diện đối chiến.”

Giải Ý nhìn biển khơi mênh mang đang ba đào cuộn trào mãnh liệt, bỗng nhiên kéo y vào lòng, nhẹ giọng: “Anh vẫn không muốn em đi. Anh không muốn em có gì ngoài ý muốn. Anh không muốn chỉ còn một mình anh.”

Ninh Giác Phi cũng ôm lấy hắn, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói: “Sẽ không đâu, sẽ không thế đâu, em nhất định trở về, tuyệt không bỏ anh lại.”

Dưới bầu trời đêm tại nơi tha hương vắng vẻ, bọn họ ôm siết lấy nhau, thật lâu, thật lâu không muốn buông ra.

END 14

16. Chương 15

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Lúc nửa đêm, thương thuyền phiên bang bỏ neo tại ngoại cảng “British No Georgia” đột nhiên bốc cháy, hơn nữa hỏa thế lan tràn cực nhanh, kẻ khác nhìn thấy mà giật mình.

Tiếp theo, chiếc “Rose Princess” do hầu tước Edward làm thuyền trưởng cũng hùng hực hỏa diễm.

Một vài thuyền đánh cá bên bờ cùng bến tàu nghe được tiếng kêu cứu, mới nhìn thấy hỏa quang trên hai chiếc thuyền lớn, vì vậy chạy tới cứu người. Không lâu sau, thuyền viên thương thuyền khác cũng giật mình tỉnh giấc, tự động triển khai hành động cứu viện.

Giải Ý đứng ở trên bờ cát, vô cùng lo lắng mà nhìn đại hỏa ảnh xa xa, mặc dù đang trong bóng đêm lại khá xa, nhưng dường như hắn đều có thể cảm giác được hỗn loạn bên kia.

Chẳng biết qua bao lâu, hắn rốt cục thấy được một bóng đen xuất hiện ngoài khơi rất gần hắn xuất hiện, tiếp theo toàn bộ thân hình chậm rãi lộ ra khỏi mặt nước, hướng hắn vững vàng đi tới.

Giải Ý luôn luôn bình tĩnh nhất thời lộ rõ vẻ vui mừng, chạy đến phía ấy, ôm chặt lấy y, liên thanh nói: “Giác Phi, Giác Phi, em không sao chứ?”

Ninh Giác Phi có chút mệt mỏi đã rồi, nhưng hiển nhiên không thụ thương, lúc này thấy hắn sốt ruột như thế, liền cười cười ôm lấy hắn, vỗ nhẹ nhẹ: “Em không sao, yên tâm đi.”

Giải Ý vội vã đỡ y trở về nhà.

Bếp lò vẫn còn ấm nước nóng, dục dưng một chế để tại trù phòng, hắn nhanh chóng đem từng chậu từng chậu đổ vào đại mộc dưng, nói với Ninh Giác Phi: “Mau tắm rửa, rồi lên giường nghỉ ngơi đi.”

Ninh Giác Phi cởi y phục sũng nước biển ra, thư thư phục phục vào dục dưng sạch sẽ đầy nước nóng, cười nói với hắn: “Anh đừng căng thẳng, hiện tại là đầu hạ, nước biển không lạnh đâu.”

“Ừ, chỉ là có điểm lo lắng thôi.” Giải Ý nhìn đồng y phục dạn hành hắc sắc trên mặt đất. “Bộ y phục này chắc phải vứt đi nhỉ?”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Đúng. Anh cứ cất sang một bên đi, ngày mai em xử lý.”

Giải Ý liền cầm quần áo bao thật chặt lại, bỏ vào trong phòng, nhét dưới giường.

Ninh Giác Phi giần đơn mà đem nước biển trên người cùng tóc rửa sạch, rồi đứng dậy mặc trung y, đi vào gian phòng.

Giải Ý dùng khăn sạch thay lau tóc dài ướt đầm, lúc này rốt cuộc mới yên tâm, nhẹ giọng hỏi: “Thuận lợi chứ?”

“Ừ, rất thuận lợi.” Ninh Giác Phi mỉm cười. “Bọn họ căn bản không ngờ tới sẽ có người đánh lén ban đêm, trên thuyền rất an tĩnh, người người đều ngủ ngon. Em đem dầu cùng hỏa dược thả ra, sau đó châm kíp nổ, chạy trước.”

Mấy ngày nay, Ninh Giác Phi giả dạng, cầm toàn bộ tiền bản thân cùng Giải Ý kiếm được hơn tháng nay đi tới trong thành mua pháo hoa, sau đó kiên trì mở hết chúng ra, lấy lưu hoàng hỏa dược, bào chế một chút, dùng giấy dầu bao chặt lại, rồi lại đi mua một thùng dầu, thực thi hành động.

Giải Ý nhìn y biến mất ở trong nước, mặc dù nghe y trước đó có nói qua: “Trong nước trọng lượng nhẹ hơn, mang mấy thứ này không có vấn đề gì.” Hấn vẫn rất lo lắng.

Hiện tại, hành động thành công rồi, hấn liền cảm thấy vui vẻ.

Hừng đông, xe ngựa Tưởng phủ chạy đến trước nhà họ, tổng quản phủ gọi hấn: “Giải công tử, Giải công tử, rất xin lỗi quấy rối rồi. Tri phủ đại nhân có việc gấp thỉnh ngài đi.”

Giải Ý cấp tốc đứng dậy: “Thỉnh đợi chút.”

Tại ánh bình minh Ninh Giác Phi nhìn hấn, mỉm cười: “Nhất định là quỷ dương muốn khởi binh vấn tội, anh cũng đừng khách khí. Mấy ngày nay em cũng đã hỏi thăm rồi, còn có chút lão nhân nhớ kỹ chuyện lần trước bọn họ tới, đương nhiên đó cũng là gia gia bọn họ nói cho bọn họ nghe thôi. Lần trước mấy người ngoại quốc này tới, người ở đây dĩ lễ tương đãi, sau đó, bọn họ say rượu thú tính đại phát, cưỡng bạo hai người nữ nhi một hộ thân hào nông thôn, tỷ muội đó một người 16 tuổi, gần xuất giá, một người mới 14 tuổi, bị bọn họ cưỡng *** chí tử, vì thế làm nhiều người tức giận, đem bọn họ đánh đuổi khỏi nơi này.”

Giải Ý lại không biết việc này, vừa nghe, kinh ngạc một lúc rồi liền phản nộ: “Thì ra là thế, vậy anh cũng sẽ không khách khí với cái gã Louis kia nữa.”

Hấn chỉnh lý y phục xong xuôi, cấp tốc rửa mặt, rồi lên xe ngựa, vào thành.

Quả nhiên, Louis đang thở phì phì ngồi ở tri phủ nha môn, đôi mắt xanh sáng lóe như quỷ. Lý Dương cùng Tưởng Ngọc Sanh cùng ngồi bên, bởi vì ngôn ngữ bất thông, đều chỉ có thể cười cười, trên mặt sớm đã cương cứng.

Vừa nhìn thấy Giải Ý, bọn họ hòa hoãn một chút. Louis chỉ vào Lý Dương, quang quác mà nói.

Giải Ý lãnh tĩnh nghe, đơn giản cho rằng lần này trên thuyền cháy là gặp cường đạo, yêu cầu quan phủ địa phương phụ trách, trọng điểm đương nhiên là “Bắt đền”.

Giải Ý nghe xong, nhướn miệng cười nhạt, dùng từng chữ rõ ràng mà nói: “Thân vương điện hạ, ngài đã quên nói tiếng Anh rồi, nếu giả dạng, nên giả cho trót đi.”

Louis cả kinh, mắt mở to trừng hấn.

Thanh âm Giải Ý ôn hòa, nhưng lời nói ra cực kỳ bất thiện: “Xin hỏi ngài muốn bồi thường thế nào? Cát đất đền tiền? Đem Tam Giang khẩu cho các anh thuê 99 năm?”

Louis càng kinh hãi, thốt ra: “Sao cậu lại biết?”

Giải Ý chậm rãi nói: “Là người của các anh nói ra.” Những lời này hấn dùng tiếng Tây Ban Nha mà nói.

Louis cả kinh đến mắt trừng như sắp lồi ra, nhất thời cứng họng.

Giải Ý mỉm cười, dùng tiếng Ý nói: “Chúng tôi có câu thành ngữ dân gian, trên đời không có tường nào không lọt gió. Các anh định làm gì? Tuy rằng chúng tôi không biết, nhưng ông trời biết rất rõ ràng. Đây là thiên hỏa, là thiên thần phù hộ chúng tôi nghiêm phạt đối với các anh.”

Louis sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Đông phương thần bí, quả nhiên đáng sợ.

Giải Ý lại dùng tiếng Pháp kể tục chậm rãi nói chuyện với Louis, hấn thuyết giảng phật giáo đạo giáo, thiếu chút nữa còn đọc luôn “Kinh thánh” ra. Hấn nói cho vị thân vương điện hạ này biết, Đông Phương từ xưa đến nay thì có hơn 3000 thần linh cùng bọn họ tồn tại, thời thời khắc khắc bảo hộ bọn họ. Cho nên, ngoại lai hay nhất là tâm tồn kính ý, nghìn vạn lần chớ hành động thiếu suy nghĩ.

Cuối cùng, hấn mỉm cười dùng tiếng Anh tổng kết: “Tôi nghĩ chuyện tối qua chỉ là thần linh cảnh cáo các anh, nếu như các anh không đi, chỉ sợ sẽ táng thân tha hương, vĩnh viễn không quay về được cố quốc đó.”

Sắc mặt Louis tái mét, ngồi ở một chỗ, miệng lẩm bẩm.

Giải Ý nghe không rõ ràng lắm, nhưng nghĩ có lẽ vị thân vương này đang cầu nguyện kiểu như “Chúa Trời phù hộ” hay “Thánh mẫu Maria” gì đó. Hấn chuyển hướng, khẽ cười nói với Lý Dương: “Ý tứ thân vương điện hạ là lần này hai thuyền bọn họ cháy, tổn thất rất lớn, cho nên tâm tình có điểm kích động.”

Lý Dương vội vã khom người gật đầu với Louis: “Cái này, hạ quan đương nhiên lý giải.”

Tướng Ngọc Sanh trầm ồm mà hỏi thăm: “Bọn họ muốn cái gì?”

Giải Ý bình tĩnh cười nói: “Bọn họ cảm thấy tơ lụa cùng đồ sứ chúng ta thập phần thần kỳ, không bằng cho họ một chút.”

Tướng Ngọc Sanh lập tức đáp ứng: “Không thành vấn đề. Ta đưa cho họ thượng đẳng tơ lụa cùng đồ sứ tốt nhất giá trị mười vạn lượng bạc.”

“Không cần tốt nhất, quý dương không nhìn được hàng mà.” Thần thái Giải Ý dễ dàng. “Đại khái là được rồi.”

Tướng Ngọc Sanh nhất thời hiểu ý, cũng cười cười: “Vậy rất tốt. Ta lập tức triệu tập thương nhân thành, đem hàng trong kho mang ra, đem mấy món hàng không bán được đều đưa cho họ.”

Giải Ý gật đầu, trình trọng thông dịch: “Thân vương điện hạ, tri phủ đại nhân chúng ta cùng Tướng lão tiên sinh quyết định giúp mọi người làm điều tốt, niệm tình các anh thiên lý xa xôi mà đến, cũng không dễ dàng, cho nên quyết định tặng cho các anh vài thuyền tơ lụa cùng đồ sứ, xem như chuyến đi này của các anh cũng có thu hoạch rồi.”

Louis vừa nghe, lập tức vô cùng vui sướng, liên tục gật đầu: “Tốt tốt tốt.”

Giải Ý lập tức nhìn chòng chọc vào gã: “Chúng ta một lời đã định, các anh vừa thu được hàng, lập tức nhổ neo, rời khỏi nước tôi.”

Louis hiên ngang lăm liệt mà nói: “Được, chúng ta một lời đã định.”

Bận rộn năm ngày, bách tính Nam Sở cùng thương nhân đều rất dày hậu đãi, không chỉ tặng bọn họ rất nhiều tơ lụa cùng đồ sứ, còn miễn phí biểu tặng cho bọn họ rất nhiều cấp dưỡng.

Tiếp theo, bến tàu lần thứ hai xuất hiện cảnh vạn chúng vui mừng rầm rộ.

Đội tàu phiên bang xếp thành hai hàng, tấu nhạc cung tống thân vương điện hạ cùng các vị quý tộc đại nhân lên thuyền.

Trên biển, một vài thuyền đánh cá Nam Sở tự phát mà hợp thành đội ngũ đưa tiễn, tới lui tuần tra bên thương thuyền viên dương khổng lồ.

Khắp nơi đều là khuôn mặt tươi cười.

Lúc gần đi Edward nhìn đoàn người vô biên vô hạn, bỗng nhiên ý vị thâm trường mà nói với Giải Ý: “Dennis, trước khi tới đây, tôi đã đọc nhật ký hàng hải ông cố lưu lại, ông nói, dân tộc các cậu không thể chinh phục được. Tôi vốn không tin, nhưng hiện tại, tôi đã hiểu được rồi.”

Giải Ý mỉm cười, ôn hòa đáp: “Chúc anh lên đường bình an, sớm ngày cùng người nhà đoàn tụ.”

“Thank you.” Edward vươn tay ra với hắn. “Thanks, Dennis.”

Giải Ý rất tự nhiên mà đưa tay, cùng Edward bắt tay.

Mọi người Nam Sở chẳng bao giờ gặp qua lễ tiết Tây Dương này, nhất thời khe khẽ nói nhỏ, nghị luận.

Lúc này tóc Giải Ý vừa qua vai, hắn cũng tùy ý cột ra sau, nhìn qua có chút tương tự những người phiên bang. Dáng người hắn cùng với Edward nắm tay cực kỳ thạo, dường như trước đây đã nắm tay qua rất nhiều lần rồi.

Edward mê mẩn mà nhìn hắn: “Dennis, cậu biết ngôn ngữ chúng tôi, có tên bằng tiếng chúng tôi, vô cùng quen thuộc với lễ tiết chúng tôi, nếu như cậu không có gương mặt đông phương điển hình, tôi thật muốn hoài nghi huyết thống của cậu cũng là giống huyết thống chúng tôi.”

Giải Ý mỉm cười: “Huyết thống không trọng yếu, tâm mới là trọng yếu nhất”.

“Đúng vậy.” Edward cũng rộng rãi nở nụ cười. “Tôi trở lại sau này nhất định sẽ viết một quyển sách, Dennis, cậu sẽ chiếm một chương trọng yếu nhất.”

Giải Ý lễ phép khom người: “Đó là vinh hạnh của tôi.”

Edward cũng trả hành lễ một cách tiêu chuẩn cho hắn: “Đó cũng là vinh hạnh của tôi.”

Nhiều nhường nửa ngày, rốt cục, đội tàu phiên bang khổng lồ từ từ rời bến.

Ngày sau, Giải Ý bị quấy rầy một chút. Rất nhiều người đều phi thường hiếu kỳ, không ngừng hỏi thăm hắn có thu học sinh không, muốn học chút tiếng phiên bang, nhất là mấy đại thương nhân, người Tây Dương đối với hàng hóa bọn họ đưa đều tấm tắc tán thán vô cùng, nhất thời bắt đầu sinh ý niệm buôn bán với Tây Dương trong đầu.

Giải Ý thấy rất phiền, nhưng lần hành động này của Ninh Giác Phi khiến cho bọn họ táng gia bại sản, hắn rốt cục đành quyết định nhận học trò, nhưng chỉ dạy tiếng Anh cùng tiếng Pháp, mỗi ngày buổi sáng giảng bài, buổi chiều viết chữ vẽ tranh. Ninh Giác Phi đồng tình hắn khổ cực, bình thường chạy đi giúp hắn dạy thay, nghiêm trang mà dạy học sinh ABCDEFG, nhưng trong bụng lại âm thầm nhẩn cười.

Buổi tối, y ôm Giải Ý, cười nói: “Em thấy anh muốn cải biến lịch sử ở đây rồi đó. Tương lai không lâu sau, chỉ sợ là người Nam Sở phát hiện tân đại lục.”

Giải Ý cũng cười: “Nếu như là vậy, anh phải cân nhắc dạy thêm cho bọn họ môn lịch sử nghệ thuật nữa. Đồng thời nói cho bọn họ, nếu như thấy đến quốc qua khác, nghìn vạn lần đừng học người Tây Ban Nha ngu ngốc, đốt sách giết sư, phải khách khí với người ta, bất quá nghìn vạn lần nhớ kỹ đem sách người ta in lại một phần gửi về cho anh. Anh thực sự là hiếu kỳ muốn chết.”

Ninh Giác Phi cười ha ha, thân thể bất tự giác mà cọ cọ nhẹ vào người hắn.

Giải Ý mỉm cười nhìn y: “Em nói em rất cuộc giống Tiểu Bảo hay Tiểu Bối?”

Ninh Giác Phi ngẩn ra, lập tức hiểu được ý của hắn, giả vờ giận, nặng nề mà dè lên người hắn: “Hừ, dám nói như vậy, em ăn anh cho biết tay.”

END 15

17. Chương 16

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Thời gian qua mau, ngày tháng thoi đưa.

Giải Ý cùng Ninh Giác Phi đã qua một mùa hè thật thích ý tại Tam Giang khẩu. Tuy rằng ở đây là phía nam, mùa hè mặt trời chói chang nắng gắt nhưng cổ đại không ô nhiễm, không hiệu ứng nhà kính, không thủng tầng ozon, không El Nino, bọn họ lại ở cạnh biển, mỗi ngày mở rộng cửa sổ ra, gió mát luôn thổi vào, nên chẳng thấy nóng.

Hôm nay là Đêm thất tịch, Tam Giang khẩu thập phần náo nhiệt, nguyên lai bọn họ cũng có lễ tình nhân, là ngày truyền thuyết Ngưu Lang Chức Nữ tương phùng hàng năm.

Giải Ý cho học sinh nghỉ một ngày, bản thân cũng không có vẽ tranh viết chữ, mà cùng Ninh Giác Phi hăng hái bồng bồng chạy vòng vòng trong thành chơi. Hai người đi dạo khắp nơi, xem phong tục nhân tình nhân gia, còn bỏ tiền ra mua “Tín vật đính ước” bày trên đường, trên mặt nở nụ cười hài lòng.

Buổi tối, bọn họ ngồi ở tiểu viện, một bên uống rượu lê hoa bạch, một bên ngửa đầu nhìn ngân hà.

Vào ban đêm, dãy ngân hà bắc ngang nam bắc, tỏa ra khí thể bang bạc, sao Chức Nữ cùng sao Ngưu Lang ở hai bên bờ Ngân Hà phát ra ánh sáng rực rỡ trong màn đêm.

Ninh Giác Phi cười hỏi Giải Ý: “Biết hai sao Ngưu Lang và Chức Nữ trong thiên văn học tên là gì không?”

Giải Ý cười khê: “Nhiều năm sống cuộc sống dã ngoại như vậy, những điều khác không dám nói, nhưng mấy ngôi sao nổi tiếng như thế cũng biết một hai. Sao Chức Nữ là Lyrae, là sao sáng nhất thuộc chòm sao

Thiên cầm, sao Ngưu Lang là Aquilae, sao sáng nhất thuộc chòm sao Thiên ưng, cổ đại Trung Hoa Trung Quốc gọi là hà cổ nhị.”

Ninh Giác Phi giơ ngón tay cái lên: “Thực sự là vừa nghe liền nhớ, rất giỏi.”

“Phương diện này đầu bằng được em chứ.” Giải Ý mỉm cười. “Anh hiểu rõ bản thân mình, em cũng đừng nịnh anh làm gì.”

Ninh Giác Phi cười ha ha: “Vây em khoe khoang một phen. Hai ngôi sao ấy cùng Cygni, sao sáng nhất thuộc chòm Thiên nga, tiếng Trung tên gọi Thiên Tân Tứ, cấu thành ‘tam giác mùa hè’ (1). Anh xem, dấu hiệu vô cùng bắt mắt.” Ý chỉ ngôi sao trên trời.

Giải Ý vừa nhìn vừa gật đầu.

Hai người đang nói nói cười cười, bỗng nhiên nghe được âm nhạc mơ hồ từ trong phòng truyền ra, giai điệu cực kỳ quen thuộc, đúng là The Ode to Joy của Beethoven (2).

Bọn họ vô cùng ngạc nhiên, đều cho rằng bản thân sản sinh ảo giác mất rồi, vì vậy nhìn thoáng qua đối phương, kinh ngạc thấy, cả hai chẳng ai nghe lầm.

Ninh Giác Phi nhảy dựng lên, đá văng ghế xông vào phòng.

Sau đó Giải Ý chạy theo.

Thanh âm là từ cái tủ gỗ phát ra, Ninh Giác Phi giật mạnh tủ, phát hiện tiếng nhạc phát ra từ ba lô Giải Ý đã không mở ra từ hồi đến Tam Giang khẩu.

Giải Ý bỗng nhiên phản ứng: “Điện thoại của anh, đó là tiếng chuông điện thoại di động của anh.”

Ninh Giác Phi kích động mà túm lấy balo, đưa cho Giải Ý: “Mau, lấy ra xem, là chuyện gì xảy ra?”

Cầm lấy balô, tay Giải Ý có chút run run, hơn nửa ngày mới mở balo ra, lấy tay tìm cả buổi mới mò ra điện thoại di động.

Hắn mở khóa, chỉ thấy màn hình lớn của điện thoại di động biểu hiện văn tự không ngừng, chỉ ít có hơn 200 loại văn tự không ngừng mà lặp lại: “Xin mở máy tính lên.”

Hắn lập tức đem chiếc laptop ra. Máy tính đã tự động khởi động, xuất hiện một khung cửa sổ đối thoại, cũng có vô số văn tự chậm rãi di động trên màn hình, tất cả đều cùng nói một ý: “Chúng tôi là khoa học gia ở thế giới anh, xin đáp lời.”

Hai người vô cùng kích động, liếc nhau, lập tức ngồi vào bàn vuông trong phòng, đem máy vi tính cùng điện thoại di động đều để trên bàn.

Giải Ý phi khoái mà gõ ra một loạt chữ Trung, chữ Anh, chữ Pháp, chữ Đức, chữ Italia: “Tôi đây, tôi đây, tôi đây....”

Bên kia dừng lại một chút, lập tức xuất hiện văn tự mới: “Tiếng mẹ đẻ của anh là cái gì?” Chữ viết dùng 5 loại chữ hắn đã đánh.

Giải Ý lập tức trả lời: “Tiếng Trung.”

Bên kia phát qua một gương mặt cười, lập tức dùng tiếng Trung biểu hiện: “Chúng tôi là khoa học gia viện nghiên cứu vật lý Trung Hoa Trung Quốc đang nghiên cứu về thời không, hiện tại là năm 2108. Anh là từ năm 2008 tới thế giới kia?”

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá. Chúng tôi rất cực tìm được anh rồi.”

“Rất cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Xin lỗi. Là thí nghiệm của chúng tôi xảy ra sai sót, bởi vậy thời không hình thành một đường hầm. Chúng tôi tại thời không không ngừng tìm kiếm, đến bây giờ mới tra được, đồng thời tìm được chuẩn xác phương vị chỗ anh. Cầm tạ trời đất, anh còn sống.”

Giải Ý cùng Ninh Giác Phi liếc nhau, miễn cưỡng tỉnh táo lại: “Như vậy, nếu như tôi không lý giải sai, các anh là khoa học gia Trung Hoa Trung Quốc từ năm tôi ở 100 năm sau, thí nghiệm các anh xảy ra sự cố, do đó làm tôi rớt xuống thế giới này?”

“Đúng, lý giải của anh cực kỳ chính xác.” Bên kia lại truyền tới hình một người thông thái. “Là sai lầm của chúng tôi khiến anh bị hại, xin tha lỗi, hy vọng có thể phối hợp cùng chúng tôi sửa chữa sự cố lần này.”

“Phối hợp như thế nào? Nơi này là chỗ nào? Chẳng lẽ là thế giới các anh sáng tạo ra?”

“Đương nhiên không phải. Nơi nào là thế giới song hành cùng thế giới chúng tôi. Chúng tôi cũng rất hiểu kỳ, anh có thể miêu tả một chút thế giới bên kia ra sao không?”

Cho dù cách thời không xa xôi, Giải Ý đều có thể cảm giác được biểu hiện cực kỳ hiếu kỳ của khoa học gia bên kia, không khỏi tâm bình khí hòa: “Rất giống cổ đại Trung Hoa Trung Quốc, bọn họ nói Hán ngữ, chúng tôi có thể nghe hiểu. Chúng tôi còn gặp được đội tàu viễn dương như Âu Châu cổ đại, có rất nhiều người da trắng, nói các loại ngôn ngữ phương tây. Chòm sao ở đây cũng giống chỗ chúng ta, không có gì khác nhau.”

Người bên kia không ngừng tấm tắc: “Thật muốn đi xem a.”

“Tốt a, đến đây đi.” Giải Ý mỉm cười. “Tôi mời anh uống rượu, nơi này có loại rượu lê hoa bạch, rất thơm.”

Người bên kia gửi tới hình một tiểu miêu không ngừng nhảy nhót rồi lập tức mới khôi phục nghiêm túc: “Là như thế này, chúng tôi cho người một cái kính độ, vĩ độ, 100 ngày sau vào lúc chính Ngọ (giữ trưa) đến nơi này, chúng tôi sẽ đưa anh về lại tại vị trí mà anh bị tuyệt lộ, nói cách khác là đưa anh về lại thế giới của anh.”

Ninh Giác Phi vẫn đứng ở phía sau hẩn nhìn bọn họ, lúc này trong lòng vui vẻ, không khỏi đưa tay ôm vai hẩn.

Giải Ý cũng thật cao hứng, nhưng đánh ra một câu nói: “Ở đây tôi còn có một người, y đến từ năm 2058, cũng là người Trung Quốc, y muốn theo tôi cùng nhau trở lại.”

“Yaaa?” Bên kia hiển nhiên rất khiếp sợ. “Có chuyện như vậy sao? Anh chờ một chút, chúng tôi lập tức tra.”

Bên kia trầm mặc một thời gian.

Giải Ý quay người lại, cùng Ninh Giác Phi ôm nhau: “Chúng ta có thể trở về rồi.”

Ninh Giác Phi cũng rất kích động, hưng hăng mà hôn lên môi hẩn.

Qua một hồi lâu, bên kia đáp lời: “Thật là kỳ quái, ở đây chúng tôi tra không được chu ti mã tích gì cả. Tôi khẳng định sự cố lần này chúng ta chỉ ở năm 2008 tạo thành một đường hầm trong nháy mắt, lực lượng này quá lớn làm K2 xảy ra tuyệt lộ. Trừ lần đó ra, thời gian không xuất hiện bất luận cái gì khác thường. Xin hỏi, y là thế nào xuyên qua?”

Giải Ý trả lời: “Ở bên kia y đã tử vong, là linh hồn xuyên qua, tiến nhập thân thể người ở đây.”

“A?” Bên kia hiển nhiên vô cùng hứng thú. “Đây là vấn đề nghiên cứu thuộc phạm trù linh học, không thuộc phạm trù vật lý học. Đáng tiếc, chúng tôi không giúp được y. Nhưng chúng tôi có thể đưa vấn đề của y cho sở nghiên cứu linh học, để cho bọn họ nghiên cứu một chút, xem có biện pháp nào hay không?”

Tâm Giải Ý trầm xuống: “Ý của các anh là các anh không thể để y cùng tôi trở về?”

“Đúng vậy, chúng ta bất lực. Thân thể y là ở bên kia, từ góc độ vật lý học, y chính là người của thế giới kia.” Người bên kia hiển nhiên rất lạnh tĩnh. “Đương nhiên, anh nên đem tình huống y nói chuẩn xác cho chúng tôi biết, chúng tôi có thể giao cho tiểu tổ nghiên cứu, để bọn họ suy nghĩ phương án.”

“Ừ, y tên Ninh Giác Phi, là quân nhân trong bộ đội đặc chủng Trung Hoa Trung Quốc năm 2058, ở trong chiến đấu hi sinh.”

“Xin chờ chút.” Một lát sau, một loạt chữ xuất hiện tại màn hình. “Ninh Giác Phi, là tướng quân trẻ tuổi nhất của Trung Hoa Trung Quốc, 18 tuổi nhập ngũ, 27 tuổi trở thành thiếu tướng, quan tư lệnh bộ đội đặc

chúng chống khủng bố Trung Hoa Trung Quốc, năm 2058 trong một trận chống khủng bố quốc tế đại quy mô oanh liệt hi sinh, năm ấy 29 tuổi. Chính phủ các quốc gia đối với tài năng quân sự trác việt cùng sự thành công trong công tác chống tổ chức khủng bố quốc tế của y đánh giá rất cao. Chính phủ Trung Hoa Trung Quốc vì y cử hành quốc táng, truy tặng danh hiệu liệt sĩ, nhân dân anh hùng, trao tặng huân chương hồng kỳ cấp một. Là y sao?”

Giải Ý hoàn toàn không biết những điều này, quay đầu lại nhìn Ninh Giác Phi.

Y nhẹ nhàng gật đầu.

Giải Ý rất giật mình: “Giác Phi, thì ra em là anh hùng như vậy a, anh tới giờ vẫn chưa biết.”

Ninh Giác Phi mỉm cười, lắc lắc vai hắn, hời hợt mà nói: “Cũng không có gì, hảo hán bắt đề đương niên dũng.(3)”

Giải Ý lập tức quay đầu lại gõ chữ: “Chính là y.”

Bên kia lập tức đáp lời: “Ninh tướng quân, chúng tôi rất kính nể ngài, hướng ngài đưa ra kính ý.”

Ninh Giác Phi nhẹ giọng nói: “Giúp tôi nói cảm ơn.”

Giải Ý lập tức đánh vào: “Ninh tướng quân cảm ơn các anh.”

Bên kia lại nói: “Ninh tướng quân, chúng tôi tìm được tư liệu người nhà của ngài, sẽ truyền thông tin qua bên ngài.”

Lúc này Ninh Giác Phi mới có chút kích động, nhện không được khom người về phía màn hình.

Một dòng chữ nữa xuất hiện: “Ninh Thiên Vũ (*), hiện 52 tuổi, là khoa học gia viện khoa học hàng không Trung Hoa Trung Quốc, chỉ huy Trung Hoa Trung Quốc đưa phi thuyền vũ trụ lên sao Hỏa và đặt chân lên sao Hỏa, khởi xướng quan hệ song song Trung, Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Nhật, Italia cùng 10 quốc gia khác cùng nhau thành lập trạm không gian quỹ đạo sao Hỏa, tham gia thiên văn vật lý học quốc tế, trở thành sinh mệnh của ngành thiên văn quốc gia ngoài ra còn là tác giả truyện khoa học viễn tưởng. Phụ thân hắn là thanh niên danh tướng Ninh Giác Phi vì nước vì dân anh dũng hi sinh.”

Qua một đoạn giới thiệu dài như thế, sau đó là ảnh chụp Ninh Thiên Vũ, lúc làm thí nghiệm, kiểm tra công tác trên phi thuyền, lúc nhận giải thưởng, lúc tiếp thu ký giả phỏng vấn, còn có ảnh trên sao Hỏa, dưới ảnh còn ghi rõ “Ninh Thiên Vũ tiên sinh đang ở trạm quan sát công tác sao Hỏa.”

Ninh Thiên Vũ lớn lên rất cao to, hai hàng tóc mai đã bạc, nhưng khí vũ hiên ngang, thần thái phi dương, một đôi mắt to lấp lánh hữu thần, tràn ngập trí tuệ.

Ninh Giác Phi tham lam mà nhìn lấy những hình ảnh ấy, con mắt dần dần ướt ướt, thì thào mà nói: “Không nghĩ tới con em trở thành nhà khoa học.”

Giải Ý đưa tay ôm lấy y, đứng dậy để y ngồi xuống chỗ mình: “Em muốn hỏi cái gì, tự mình hỏi đi.”

END 16

Mục lục

(1) Tam giác mùa hè:

(2) The Ode to Joy: nghe giai điệu tại

(3) Hảo hán bắt đề đương niên dũng: là người nam tử chính trực thì không đề cập đến thành tích cá nhân lúc trước.

(*) Trong truyện gốc của Ngân dục và ngoại truyện Nhiều thiên đích thiên không, có đề cập con trai Ninh Giác Phi tên là Ninh Viễn Hằng. Ở đây tác giả dùng Ninh Thiên Vũ, có lẽ là do nhầm lẫn.

18. Chương 17

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Phát xong tư liệu con trai Ninh Giác Phi, bên kia tiếp tục nói: “Ninh tướng quân, xin ngài đốc xúc bằng hữu của ngài, nhất định phải đến địa điểm cùng thời gian chúng tôi chỉ định, chúng tôi phải mang hấn trở về.”

Ninh Giác Phi lập tức trả lời: “Được.”

Bên kia lại nói: “Rất xin lỗi, Ninh tướng quân, chúng tôi chỉ có thể đưa hấn trở về, không thể đưa ngài đi được, bởi vì thân thể của ngài không phải là người của thế giới chúng tôi.”

Ninh Giác Phi chỉ giật mình 10 giây ngắn rồi xúc động trả lời: “Được.”

Giải Ý nóng nảy, một tay đẩy y ra, ngồi ở trước máy tính lặc cộc mà gõ ra liên tiếp mấy hàng chữ: “Vì sao? Vì sao không thể để y cùng trở lại?”

Bên kia dường như thập phần kiên trì: “Xin hỏi ngài là tiên sinh hay nữ sĩ?”

Giải Ý trả lời: “Tiên sinh.”

Màn hình máy vi tính hấn rất nhanh liền xuất hiện những hàng chữ: “Tiên sinh, anh là người thế giới chúng tôi, thân thể của anh có lượng chất thế giới này, những đồ máy móc thiết bị của anh cũng thế, những thứ này có thể làm cho thế giới kia bị mất cân đối, do đó sẽ xảy phản ứng hiệu ứng dây chuyền. Chúng tôi dùng siêu máy tính tỉ mỉ suy tính qua, phản kích này có thể tạo thành sóng đánh thẳng vào thế giới chúng tôi, cuối cùng có thể khiến thế giới chúng tôi hủy diệt triệt để. Mà thân thể Ninh tướng quân là của thế giới ấy, nếu như y lại đây, cũng sẽ tạo thành vấn đề giống như vậy. Tôi hy vọng thuyết minh giản đơn này của tôi có thể nói rõ tính nghiêm trọng của vấn đề. Nếu như ngài còn chưa tin, tôi có thể đem toàn bộ công thức tính toán phát qua cho ngài.”

Giải Ý sững sờ ngồi tại đó, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi cũng rất trấn định, nhẹ giọng nói: “Hiệu ứng Hồ điệp (1).”

Giải Ý đương nhiên cũng minh bạch, nhưng không bình tĩnh được như y, hấn gõ tiếp: “Nếu như tôi không quay về thì sao?”

Bên kia trầm mặc 1 phút, sau đó xuất hiện một câu nói ngắn gọn: “Vậy chúng tôi phải làm cho người biến mất.”

Giải Ý nhếch đôi môi, lập tức hỏi: “Biến mất thế nào?”

Bên kia bình tĩnh viết tiếp: “Tiên sinh, máy vi tính, điện thoại di động của anh ở thế giới bên kia đều không thể sử dụng được, là do chúng tôi đem một lượng hạt căn bản xuyên thấu qua khe hở hai thế giới, sau đó tập trung các hạt lại thành điện tích, đưa vào pin của các máy, lúc này mới khởi động được. Giống như vậy, chúng ta cũng có thể đưa thêm nhiều hạt căn bản qua, tích tụ lớn hơn trong không khí ở đó. Theo máy của tôi, phía tây nam các anh 71.2875 mét có một vật thể, theo kết cấu phân tử hấn là một cái cây, mời các anh xem.”

Giải Ý cùng Ninh Giác Phi liếc nhau một cái, rồi lập tức ra sân, xem hướng tây nam. Nơi nào đó quả nhiên có một cây đại thụ, cao vút trời, dào dạt sinh cơ.

Khoảng chừng 10 giây sau, trong bầu trời đêm sáng sủa đột nhiên có một tia sét chém thẳng xuống, trực tiếp trúng cây. Lập tức, cây cổ thụ dấy lên hùng hực đại hỏa. Tiếp theo, lại thêm một tia sét đánh xuống phát ra tiếng động đinh tai nhức óc, khiến cả mặt đất rung động.

Biến cố đột nhiên này qua đi, tất cả đều khôi phục lại bình tĩnh, vẫn như cũ đầy sao, biển rộng không một gợn.

Thần sắc Ninh Giác Phi đột nhiên biến đổi, phi thân ngồi vào trước máy vi tính, nhanh chóng đánh ra mấy chữ: “Yên tâm, hắc sẽ đúng hạn phản hồi.”

Bên kia thập phần thông minh, nhìn qua câu chữ liền biết là ai: “Ninh tướng quân, cảm ơn ngài. Trên thực tế, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ. Chúng tôi là khoa học gia, không phải kẻ sát nhân. Thế nhưng, để giữ gìn thế giới chúng tôi, để bảo hộ hơn trăm tỷ sinh mệnh ở đây, chúng tôi phải làm như vậy. Theo thăm dò từ bên chúng tôi, khoa học kỹ thuật ở bên đó rất thấp, bởi vậy, hắc đã gặp phải nhiều khổ ải. Chính vì vậy, hi vọng hắc có thể trở về, không thể tiếp tục ở lại nơi đó.”

“Tôi biết.” Ninh Giác Phi thập phần trầm ổn. “Tôi sẽ bắt hắc trở lại.”

Lúc này, Giải Ý ở cạnh y nói: “Tôi sẽ không đi, em cứ để cho bọn họ giết anh đi.”

Ninh Giác Phi không để ý hắc, gõ tiếp: “Mời các anh gửi tọa độ lại đây.”

“Được, các anh có la bàn hay gì để định hướng không? Nếu như không, chúng tôi có thể nghĩ cách sửa chữa, tìm một địa đồ xác định phương hướng.”

Ninh Giác Phi đáp: “Không cần, chúng tôi có kim chỉ Nam.”

“Vậy thật tốt quá, như vậy, chúng tôi sẽ đưa hắc trở về.”

“Tốt.”

Bên kia dường như cảm thấy thật đáng tiếc, phát lại đây những hàng chữ tràn ngập tình cảm: “Ninh tướng quân, thật lòng xin lỗi không thể đưa ngài trở về, cũng rất cảm ơn sự giúp đỡ của ngài. Thế giới này lần thứ hai cảm tạ ngài.”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Không cần cảm ơn, nơi đó cũng từng là nhà tôi, hiện tại là cõi yên vui của con cháu tôi mà.”

“Phải.” Bên kia dừng lại, bỗng nhiên nói. “Ninh tướng quân, tôi là nghiên cứu sinh do viện trưởng Ninh Thiên Vũ dẫn dắt, hắc là người thầy tôi vô cùng kính trọng. Nếu như ngài đồng ý, tôi có thể đem tin tức của ngài truyền cho hắc.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một hồi, mới nói: “Không cần, đừng để hắc loạn tâm. Cảm ơn ý tốt của anh.”

“Vậy được rồi. Ninh tướng quân, chúng tôi sẽ luôn giám sát hành động phương hướng của vị tiên sinh kia, hy vọng các anh bắt đầu lên đường, tránh trên đường xảy ra vấn đề gì đó mà đến trễ.”

“Tôi biết, yên tâm đi.”

“Ninh tướng quân, lần thứ hai cảm ơn ngài. Cứ như vậy đi. Trong lúc này, thiết bị các anh vẫn bảo trì trạng thái khởi động máy, chúng tôi tùy thời cùng các anh liên lạc.”

“Tốt.”

“Như vậy, Ninh tướng quân, gặp lại sau.”

“Gặp lại sau.”

Sau đó, máy vi tính không hề xuất hiện chữ nữa.

Ninh Giác Phi xoay người lại, ngửa đầu nhìn Giải Ý.

Thần tình Giải Ý đạm nhiên, bình tĩnh mà nói: “Anh sẽ không đi.”

Thanh âm Ninh Giác Phi cũng rất nhu hòa: “Anh phải đi.”

Giải Ý nhìn y, nhẹ giọng: “Anh tuyệt không bỏ em lại nơi này.”

Ninh Giác Phi ôn hòa hỏi: “Vậy anh muốn em nhìn anh chết trước mặt em sao?”

Vành mắt Giải Ý đỏ lên, quay đầu đi không nhìn y, một lúc lâu mới tiếp lời: “Anh tình nguyện chết.”

Ninh Giác Phi ôn nhu khuyên nhủ: “Thế nhưng em hy vọng anh sống.”

Giải Ý cúi đầu: “Sống ở nơi không thể nhìn thấy em, với anh mà nói không hề có ý nghĩa.”

Ninh Giác Phi đứng dậy, ôm chặt lấy hần từ phía sau: “Thế nhưng, cho dù anh sống ở chỗ em không thấy, em vẫn sẽ biết sự tồn tại của anh, biết anh vẫn sống tốt.”

Giải Ý trầm mặc thật lâu, thanh âm càng lúc càng nhẹ: “Anh không muốn đi.”

Lúc này, mọi âm thanh biến mất chỉ còn lại sự yên ắng, bên ngoài kia tiếng đại thụ cháy, phát ra âm thanh thật kinh tâm.

Ninh Giác Phi chăm chú ôm hần, lãnh tĩnh nói: “Tiểu Ý, bên kia là thế giới chúng ta đã từng sống, có thân nhân bằng hữu chúng ta đang tồn tại ở đó, anh phải trở lại, không phải vì anh, thì cũng vì con cháu của em cùng với nhà của anh. Kỳ thực anh hoàn toàn hiểu mà, đừng cố chấp nữa.”

Thân thể Giải Ý run nhè nhẹ: “Nhưng anh không muốn rời khỏi em.”

“Em cũng không muốn.” Ninh Giác Phi than nhẹ. “Thế nhưng, nếu như chúng ta phải xa nhau, thì cũng nên vui vẻ mà biệt ly. Em rất cảm kích số phận khiến chúng ta có thể cùng một chỗ một thời gian dài như vậy. Em cảm thấy rất hạnh phúc, rất vui sướng.”

Giải Ý quay người mạnh mẽ ôm lấy y, lệ trong mắt rốt cuộc không cầm được nữa, rơi xuống.

END 17

Mục lục

(1) Hiệu ứng Hồ Điệp: hay còn gọi là hiệu ứng cánh bướm. Hiệu ứng này do nhà khoa học Lorenz phát hiện năm 1963.

Một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km. Cũng theo Lorenz thì tỉ lệ động năng giữa một cái đập cánh của con bướm với toàn bộ cơn lốc là quá nhỏ, vì thế con bướm chỉ có vai trò không đáng kể trong những tính toán lý thuyết hỗn loạn cho hệ vật lý, nói cách khác thì nếu một cái đập cánh của con bướm có thể gây ra cơn lốc, thì một cái đập cánh khác cũng có thể dập tắt nó, và bên cạnh cái đập cánh của con bướm thì còn có vô vàn hoạt động khác có động năng đáng kể hơn rất nhiều có thể ảnh hưởng tới thời tiết.

Trong văn học hay phim ảnh: Thực tế thì khái niệm độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc đã được nói đến lần đầu trong văn học từ năm 1890 (trong một tác phẩm của Jacques Hadamard). Cái tên “hiệu ứng cánh bướm” đã được rất nhiều tác phẩm âm nhạc và điện ảnh sử dụng, tuy nhiên nó lại thường được dùng để mô tả nghịch lý thời gian và quan hệ nhân quả, đặc biệt là trong các tác phẩm có nhắc tới du hành thời gian.

19. Chương 18: Kết Cục A

TUỞNG NIỆM

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Năm 2052, Giải Ý đã sang tuổi 80, lúc này, hần đã trở thành nhiếp ảnh gia quốc tế, trở thành ngôi sao sáng trong giới tranh sơn dầu. Ngoại trừ trực giác của thiên tài nghệ thuật ra, hần còn thúc đẩy tiến trình bảo vệ hòa bình thế giới, bảo hộ môi trường thế giới, giữ gìn bình đẳng tự do, trong các phương diện khác cũng có công hiến kiệt xuất, bởi vậy nhận được giải Nobel hòa bình.

Mùa hạ một năm kia, Bắc Kinh lần thứ hai tổ chức thể vận hội Olympic, rất nhiều nhân vật quan trọng trên toàn bộ thế giới cùng các danh gia ở nhiều quốc gia đều đến đây tham gia nghi thức khai mạc.

Song song đó, để tạo thế, Bắc Kinh tổ chức một loạt các hội âm nhạc, mở đủ loại triển lãm tranh, triển lãm hình, triển lãm nghệ thuật, khiến công chúng thế giới đều hướng về đây, Bắc Kinh khắp chốn đều là sóng người cuộn trào mãnh liệt.

Để bảo đảm an toàn, bộ đội đặc chủng huấn luyện tại vùng ngoại ô Bắc Kinh “Thiểm điện” được đặc triệu vào thủ đô, phụ trách bảo vệ an toàn những nhân viên quan trọng cùng danh nhân.

Ninh Giác Phi lúc này vừa 23 tuổi, đã là thượng úy quan quân. Y hùng tâm bừng bừng, một lòng kiến công lập nghiệp, làm một đại danh tướng, lưu danh muôn đời.

Một ngày, buổi triển lãm nghệ thuật từ thiện toàn cầu do Giải Ý ký tên tham dự “Thế giới chúng ta” tại Quốc Lập mỹ thuật quán được khai mạc, lãnh đạo Đảng cùng các vị lãnh đạo của rất nhiều quốc gia khác tham gia nghi thức cắt băng, sự kiện được đưa lên cấp một của cấp bậc an toàn. Đội của Ninh Giác Phi được điều tới, tất cả mặt thường phục tuần tra bảo vệ an toàn. Bọn họ cực kỳ cảnh giác, đề phòng bất kì tình huống khác thường nào có thể xảy ra.

Từ “bên kia” trở lại “bên này”, đã qua 44 năm rồi, Giải Ý vẫn nỗ lực tích cực hoạt động. Hắn đang chờ ngày này, chờ ngày gặp lại Ninh Giác Phi. Đó là cơ hội gặp mặt duy nhất trong đời của họ tại đây.

Tuy rằng đã 80 tuổi, nhưng sống lưng Giải Ý vẫn thẳng tắp, nhãn thần càng thêm cơ trí, thần tình càng thêm bình thản. Tóc hắn trắng như tuyết, mặc trường sam kiểu Trung Quốc bằng tơ, càng có vẻ tiên phong đạo cốt.

Hắn cùng trợ lý ngồi xe hơi đến mỹ thuật quán.

Mỹ thuật quán lập tức nhiệt tình mà nghênh tiếp, mọi người bắt tay cùng hắn, vẻ mặt đều là ngưỡng mộ. Nhân viên công tác ở đây đều là từ mỹ thuật học viện tốt nghiệp ra, đối với hắn cao sơn ngưỡng chỉ, hầu như tôn sùng đến mê muội.

Giải Ý mỉm cười, tựa như dương quang ấm áp ngày xuân. Hắn khiêm tốn vài câu rồi chậm rãi xoay người lại, đi vào trong đám đông.

Mọi người chẳng hiểu gì cả, nhưng đều dạt sang hai bên, nhường đường cho hắn.

Dựa theo hình dáng mà Ninh Giác Phi “bên kia” miêu tả cho hắn, hắn chuẩn xác mà tìm được một thanh niên còn trẻ.

Giải Ý nhìn y. Y cao to oai hùng, một đôi ánh mắt tròn tròn lóe ra quang mang nhiệt tình kiên nghị. Lúc này y mặc T-shirt, quần jean, tựa như một sinh viên phổ thông tràn ngập suất khí, khí tức thanh xuân dương quang.

Ninh Giác Phi thấy lão nhân nhãn thần sáng sủa, tướng mạo thanh tú dùng ánh mắt thâm thúy nhìn bản thân, không khỏi có chút chột dạ. Y không minh bạch vị lão nhân này vì sao dùng loại ánh mắt này nhìn mình? Lê nào trước đây bọn họ đã gặp qua? Nhưng trong trí nhớ vô cùng cao minh của y lại chẳng nhớ được gì.

Y đang nghi hoặc, vị lão nhân *** thần quái thước kia đã đi đến đây, tha thiết mà ôm lấy y.

Ninh Giác Phi còn đang kinh ngạc, chỉ nghe lão nhân ghé vào tai y nhẹ giọng hỏi: “Em là Ninh Giác Phi phải không?”

“Dạ, là em.” Y gật đầu. “Lão tiên sinh, ngài.....biết em?”

Giải Ý buông y ra, trên mặt tràn đầy dáng cười ý vị thâm trường: “Đúng vậy, thật lâu trước đây anh đã gặp em.”

Ninh Giác Phi có điểm xấu hổ: “Nhưng em ... không nhớ rõ nữa, Giải lão, ngài có thể nhắc một chút hay không, chúng ta gặp nhau khi nào, ở đâu?”

“Thời gian chúng ta gặp nhau.” Giải Ý chậm rãi cười nói. “Là ở mặt khác của thời gian.” (Thì quang chi ngoại)

Người chung quanh tất cả đều phát sinh sợ hãi than phục.

“Quả nhiên là lão nghệ thuật gia a, nói chuyện cũng thật bất phàm, tràn ngập triết lý.”

“Như thi nhân.”

“Như nghệ thuật gia.”

Ninh Giác Phi càng thêm xấu hổ. Y không có hiểu.

Giải Ý nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vai y: “Sau này em sẽ hiểu.”

“À.” Ninh Giác Phi không thể làm gì khác hơn là tỉnh tỉnh mê mê gật đầu.

Giải Ý ôn hòa cười cười, thân thiết hỏi y: “Hiện tại em leo lên K2 chưa?”

Ninh Giác Phi càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hẳn thế nào sẽ biết mình nhất tâm muốn leo lên đỉnh núi nguy hiểm này? Y nghi hoặc mà nhìn Giải Ý, lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Giải Ý mỉm cười, khẳng định: “Em sẽ chinh phục được nó.” Nói xong, dưới sự thúc giục của trợ lý, hần xoay người rời đi.

Ninh Giác Phi nhìn bóng lưng hần, nhịn không được thốt ra: “Thực sự là một lão nhân tốt a.”

Giải Ý nghe thế, tiêu ý trên mặt càng đậm. Trong đôi mắt vẫn còn rất sáng ấy, tràn đầy tưởng niệm.

Giác Phi, tại nơi kia, em cũng đã 60 tuổi rồi nhỉ? Em có khỏe không?

Trong phủ Thần Uy tướng quân tại Kế đô, Ninh Giác Phi hai hàng tóc mai giờ đã bạc trắng ngời trong thư phòng, trên bàn bày cái đồng hồ cát cùng một chiếc laptop màu bạc. Y nhìn cái bóng trắng trắng của dương quang, dường như đang chờ đợi cái gì.

Lúc này, Ninh Giác Phi tuổi vừa tròn sáu mươi dường như đang nhớ lại những thời khắc tuổi trẻ. Y nhìn chiếc đồng hồ cát, trên mặt đáng cười nhộn nhạo.

Ý, lúc ấy, em đang canh gác thì có rất nhiều người kích động mà nói: “Giải lão tới”, nhưng em không nhớ kỹ tên của anh.

Ý, lúc ấy, anh xuất hiện. Không nghĩ tới anh lão như thế, mà còn đẹp đến thế, tính cách một điểm cũng không biến đổi, vẫn bình tĩnh như thế, nho nhã rộng rãi như thế.

Ý, cái thời khắc ấy, anh đi về phía em

Anh nhìn em....

Anh cười với em....

Anh ôm em....

Anh hỏi em: “Em là Ninh Giác Phi phải không?”

Anh nói anh biết em.

Anh nói chúng ta đã gặp nhau, là ở mặt khác của thời gian.

Ý, hiện tại em đã hiểu được, em đã tra tư liệu của anh. Em biết tính hướng của anh, cũng biết anh tuy rằng văn độc thân, nhưng ngoại giới luôn suy đoán, anh có một tình nhân đồng tính cực kỳ bí mật, bởi vì phóng viên đến nhà anh phỏng vấn, khắp chốn đều là ảnh chụp một người thiếu niên, bọn họ nói anh cực tuyệt đẳng những bức ảnh ấy, mà bọn họ tôn trọng tư ả của anh, cho nên chưa từng chụp lại hay đăng những tấm ảnh ấy. Bọn họ nói thiếu niên kia cực kỳ tuấn mỹ, con mắt sáng sủa, ngũ quan hoàn mỹ cùng đáng cười tựa dương quang, nhưng mặc cổ trang, tóc dài, thần thái không giống người trần thế. Bọn họ suy đoán thiếu niên kia có lẽ là một ngôi sao điện ảnh, chuyên đóng phim cổ trang, thế nhưng các phóng viên chưa từng tìm được người kia. Hiện tại em đã hiểu được, người kia là em, là em, tại nơi khác, anh vẫn luôn, vẫn luôn yêu em, đều luôn luôn yêu em

Ý, khi đó anh ôm em lúc trẻ, ôm em chặt như vậy, nhưng không có nói ra tình yêu của anh, anh chỉ nói sau này em sẽ hiểu.

Đúng vậy, sau khi em tử vong, trước khi anh ra đi, em cái gì cũng đều hiểu cả.

Ý, em cũng vẫn luôn yêu anh.

Tại lúc em không nhận ra anh, anh cũng vẫn biết rằng em luôn yêu anh.

Ý, trong khoảnh khắc sinh mạng chúng ta kết thúc, linh hồn của anh, linh hồn của em, có thể gặp nhau lần thứ hai hay không?

Tại hai đầu của thời gian, bọn họ lảng lạng mà tưởng niệm về bên kia.

HẾT KẾT CỤC A

20. Chương 19: Kết Cục B

BÊN NGOÀI THỜI GIAN

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Giải Ý ngồi trong phòng khách, nhìn những bức ảnh chụp trên tường, trong lòng vẫn bi thương không gì sánh được như cũ.

Ba tháng trước, hắn bị Ninh Giác Phi ép đi, lôi kéo đến từng lâm ở biên cảnh phía Tây Nam Nam Sở, đứng tại nơi mà nhà khoa học gia từ tương lai vô cùng lạnh lùng kia chỉ định.

Từ Tam Giang khẩu xuất phát, đến nơi đó, bọn họ mất đến 90 ngày đi đường. Cuộc sống lúc đó, hàng đêm bọn họ liều chết triển miên, không chịu buông nhau ra. Mỗi khi làm được tới cuối cùng, Giải Ý đều rơi lệ.

Ngay khi thời khắc chia lìa đến, Giải Ý phải bước qua bên kia, không được trở lại. Ninh Giác Phi kiên định mà nói: “Tiểu Ý, anh phải đi, nếu không lập tức phải chết. Nếu như anh kiên trì muốn như vậy, em cũng sẽ không ép anh, nhưng em sẽ chết cùng với anh.”

Giải Ý nhìn y, khuôn mặt tràn ngập nước mắt.

Hắn bỗng nhiên dỡ xuống balo trên vai, ném cho Ninh Giác Phi: “Lưu cho anh làm kỷ niệm.”

Hắn cái gì cũng không cần, chỉ bảo lưu lại một cái máy chụp hình kỹ thuật số cùng một cái máy chụp hình bình thường.

Từ lúc máy vi tính hắn khởi động, điện tử thiết bị hắn sở hữu đều tự mình khởi động, hắn dùng hết mọi thẻ nhớ cùng cuộn phim, chụp cho Ninh Giác Phi hàng hà bức ảnh, còn chụp cho cả hai biết bao bức ảnh chung.

Khi vừa đến chính Ngọ, hắn cảm thấy một cổ lực hấp dẫn mơ hồ túm lấy chân mình, sau đó là thân thể hắn. Hắn biết thời khắc cuối cùng đã tới, không khỏi vươn tay ra với Ninh Giác Phi: “Tiểu Phi, em theo anh cùng nhau đi.”

Ninh Giác Phi đứng ở một bên, nhìn không chuyển mắt vào hắn, dường như muốn đem hắn khắc sau vào trong đầu. Nghe được tiếng kêu của hắn, y không thể kiềm được, bỗng nhiên nước mắt tuôn trào. Y mạnh mẽ gạt nước mắt, mong muốn có thể nhìn Giải Ý được rõ ràng, đến tận giây phút cuối cùng.

Giải Ý chỉ cảm thấy một loại lực càng lúc càng lớn, khiến toàn thân hắn như nổ tung ra trăm mảnh, đau nhức không chịu nổi. Hắn nắm chặt lấy chiếc máy chụp hình, tận lực bảo trì thanh tỉnh, nhìn về phía Ninh Giác Phi mãi không rời.

Khi hấp lực biến đổi xoáy lấy hắn, hắn rốt cục hôn mê bất tỉnh.

Lần thứ hai tỉnh lại, hắn đã ở dưới chân K2.

Ý thức quen thuộc lập tức tập kích hắn. Đây là thời khắc trước lúc tuyết lở.

Hắn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, hấn hy vọng thời khắc sơn băng địa liệt kia một lần nữa sẽ trở lại, để hắn lại xuyên không một lần nữa, trở lại nhìn thấy Tiểu Phi của hắn.

Thế nhưng, tuyết phong lẳng lẳng mà sừng sững trước trời xanh, không hề biến chuyển.

Hắn biết nhà khoa học ở tương lai kia đã sửa lại sai lầm của bọn họ, hắn không thể trở lại thêm một lần nào nữa rồi.

Hắn buồn bã mà trở về nhà, đóng cửa không ra ngoài.

Hắn đem rửa hết tất cả ảnh chụp sau đó phóng rất lớn, từng tấm từng tấm dán trên tường, sau đó mỗi ngày mỗi ngày đều ngồi yên một chỗ, nhìn những bức ảnh này.

Dung nhan Ninh Giác Phi tuổi trẻ tuấn mỹ trông sống động như vậy. Y mỉm cười, cười to, nhăn mặt, nghiêng đầu, đánh quyền, leo cây, ôm Tiểu Bảo, Tiểu Bối....

Còn có những bức ảnh chung của cả hai. Tiểu Phi ôm Tiểu Ý, Tiểu Ý ôm Tiểu Phi, ngọt ngào, ôn nhu, ấm lòng đến thế.

100 ngày trôi đi, ngoại trừ ra ngoài mua chút đồ dùng ra, hắn hầu như không ra khỏi cửa. Thế giới này quen thuộc với hắn đây, thế nhưng sao lại băng lãnh như thế. Người mà hắn yêu đã không thể cùng ở bên hắn vĩnh viễn một chỗ được nữa rồi.

Nghĩ thế, nước mắt của hắn, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, tất cả đều tốt đẹp như thế, nhưng thời gian phẳng phất đã ngưng trệ. Hắn trầm nghĩ ngồi mãi như thế, đến tận cuối sinh mạng mình. Hắn hy vọng linh hồn của chính mình sẽ có thể xuyên không lần nữa, làm bạn với Tiểu Phi của hắn.

Chẳng biết qua bao lâu, hắn mới bị tiếng chuông cửa đưa ra khỏi nỗi nhớ nặng nề.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, hắn vẫn ngồi bất động như vậy. Mặc kệ là ai, hắn cũng không muốn gặp.

Chuông cửa vẫn cố chấp mà vang lên.

Hắn ngồi ở trong, thủy chung trầm mặc.

Người ngoài cửa kiên nhẫn mà bấm chuông, dường như không mở cửa thì không bỏ qua.

Giằng co một lúc lâu, hắn rốt cục đứng dậy, mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa chính là một niên thiếu, tóc cắt ngắn, mặc T-shirt, quần jean, cực kỳ giống như một học sinh. Y có gương mặt kinh thể, tuấn mỹ khiến người khó tưởng được. Lúc này, y cao ngất mà đứng ở nơi đó, mỉm cười với Giải Ý.

Giải Ý ngơ ngác nhìn y, dường như hoàn toàn không tin vào hai mắt của mình.

Thiếu niên cũng không nóng nảy, đứng ở tại chỗ chờ hắn đánh giá, trên mặt vẫn là nụ cười trong sáng biết bao.

Một lát sau, Giải Ý mới hỏi dò: “Xin hỏi, cậu là....”

Thiếu niên cười cười: “Em là Ninh Giác Phi.”

Giải Ý một tay lấy kéo y vào cửa, tha thiết ôm siết lấy y. Thân thể quen thuộc thực sự bị hắn ôm gọn trong đôi tay, tận lúc ấy hắn rốt cục cũng tin đó chẳng phải là ảo giác.

“Thật là em?” Giải Ý liên thanh hỏi. “Thật là em sao? Tiểu Phi?”

“Phải, em là Tiểu Phi, anh là Tiểu Ý.” Ninh Giác Phi vui tươi hơn hở. “Em xuyên không lại đây.”

“Thế nào được?” Giải Ý buông y ra, nghiêm túc nhìn gương mặt y. “Thân thể ở bên kia a. Bọn họ không phải nói không thể xuyên không sao?”

Ninh Giác Phi có vẻ rất hoạt bát, lôi lôi kéo kéo hắn ngồi vào sofa, cười hì hì: “Đó là do anh đấy.”

“Thế nào chứ?” Giải Ý không hiểu. “Anh cái gì cũng chưa làm qua a.”

Ninh Giác Phi mỉm cười mà giải thích: “Trước khi đi anh để lại cho em balô, bên trong có điện thoại di động, có máy vi tính, với những thiết bị điện tử thế giới này, bởi vậy, sự nguy hiểm vẫn không biến mất. Máy khoa học gia lại liên lạc em, sau đó học trò của con trai em âm thầm động tay động chân, thay đổi một chút kết cấu trong thân thể em, rồi đem một ít vật chất đồng chất với em ở bên này sang bên kia, như vậy là cân đối hai bên. Vì vậy, em đem theo những thứ anh lưu cho ta xuyên không qua đây.”

Giải Ý nhất thời tươi cười rạng rỡ: “Thật sự là quá tốt rồi.”

Ninh Giác Phi cười nói: “Anh không để cho em tiền, hết cách, em đem điện thoại gì gì đó của anh tất cả đều bán, chỉ để lại máy vi tính, bên trong có ảnh chụp con trai em cùng cháu trai, cháu gái, quả thật có chút luyến tiếc. Dù sao em chỉ là từ K2 đi tìm anh, tiền cũng đủ.”

“Không quan trọng, em bán cứ bán, so với em tới đây, vật gì cũng không trân quý cả.” Giải Ý cười nói. “Ai, sao em tìm được nhà của anh thế?”

“Không phải anh đã từng nói qua với em, em trai anh là đại luật sư ở Thượng Hải sao? Em tìm được cậu ta, hỏi nhà của anh, cậu ta vừa thấy đến em, không nói hai lời liền cho em địa chỉ ngay. Lúc đó em còn giáo huấn cậu ấy, nói cậu ta không có ý thức bảo vệ anh, thế nào có thể tùy tiện đem địa chỉ nhà anh nói cho người xa lạ? Kết quả cậu ta nói cậu ta sẽ không đưa cho bất luận kẻ nào, chỉ đưa cho em. Em còn hỏi vì sao, cậu ta chỉ nói, chỉ cần em vào nhà anh, tự khắc sẽ hiểu.” Ninh Giác Phi nói, rồi nhìn quét qua vô số ảnh chụp trên tường. “Hiện tại, em đã biết.”

Giải Ý nhìn khuôn mặt tươi cười của y, chỉ cảm thấy thoáng như trong mộng, lẩm bẩm: “Vậy hiện tại chúng ta có thể vĩnh viễn cùng một chỗ rồi chứ?”

“Phải.” Ninh Giác Phi trịnh trọng gật đầu. “Chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Lời vừa nói ra, hai người cảm xúc dâng trào, nhịn không được ôm siết lấy nhau.

Năm 2029, phòng sinh bệnh viện thủ đô, một quân nhân mặc quân trang trẻ tuổi đang vô cùng lo lắng bởi hồi đứng ngồi không yên. Mặt khác một đôi phu phụ hơn 50 tuổi cũng ở ngoài chờ, vị trung niên nam tử kia cũng mặc quân trang.

Bỗng nhiên, trong cửa truyền ra tiếng khóc trẻ con vang dội, một y tá nhô đầu ra, cười nói: “Là bé trai.”

Quân nhân tuổi trẻ cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Ba, mẹ, là con trai, con có con rồi.”

Vợ chồng trung niên cũng mừng rỡ gật đầu.

Lúc này, một trung niên nam tử cùng một người thanh niên chừng 30 tuổi đi ra từ thang máy, thông dong mà đi tới bên này, tựa hồ là đi ngang qua.

Lúc bọn họ đi đến cửa phòng sinh, y tá đã đem trẻ con bế ra, giao cho quân nhân tuổi trẻ kia.

Quân nhân tuổi trẻ vui vô cùng, ôm đứa trẻ một cách cực kỳ vụng về.

Mẫu thân y vội vã ôm lấy đứa bé, chuyên chú mà nhìn, một mực cười.

Hai người nam tử đi ngang qua cũng nhìn sang, mỉm cười nhìn hài tử.

Người thanh niên cười nói: “Rất hoạt bát a.”

Người nam nhân trung niên cũng cười: “Đúng vậy, lớn lên thật phiêu lượng, tên gọi là gì a?”

Cha mẹ đứa bé nghe người ta khích lệ con mình, cũng thật cao hứng, nghe vậy đáp: “Gọi Ninh Giác Phi, là mẹ nó đặt đó.”

Người thanh niên lập tức khen: “Tên rất êm tai.”

Người nam nhân trung niên nói: “Nhìn qua liền biết, tương lai đứa trẻ này sẽ thành tướng quân cho coi.”

Vừa nghe lời này, cả nhà nọ liền vô cùng hài lòng, liền thanh cảm tạ người nam nhân trung niên.

Lúc này, đứa trẻ vừa mới sinh ra bỗng nhiên mở mắt, nhìn người nam nhân trung niên kia nở nụ cười. Con mắt đứa bé tựa như trắng rằm, vừa to vừa sáng, khiến gương mặt có vẻ đặc biệt phiêu lãng.

Người nam nhân trung niên tán thán: “Thực sự là một thiên sứ.”

Cha của đứa bé mừng rỡ mà nhìn khuôn mặt tươi cười của con mình, liên thanh cảm tạ người nam nhân trung niên.

Lại khen hài tử vài câu, hai người mới rời đi.

Đi ra bệnh viện, người nam nhân trung niên cười cười nhìn một chút người thanh niên bên cạnh, ôn hòa mà nói: “Tiểu Phi, nhìn một đứa trẻ vừa mới sinh ra, lại biết 29 năm sau y sẽ chết, thực sự là một loại cảm giác rất kỳ dị.”

“Thấy cha mình trẻ tuổi như vậy, mới thực sự là càng kỳ dị.” Người thanh niên rộng rãi nhún vai. “Em nhớ kỹ lúc mình được trao tặng quân hàm thiếu tướng, cha đã từng cảm khái, nói khi em sinh ra thì có người tiên đoán ta sẽ lên làm tướng quân. Khi đó ta còn nghĩ rằng hoang đường. Ha ha, Tiểu Ý, nguyên lai người tiên đoán kia là anh nha.”

Người nam nhân trung niên cười hỏi y: “Em sẽ nói với đứa trẻ kia chuyện tương lai chứ?”

“Sẽ không.” Người thanh niên hào hiệp nói. “Trước khi em xuyên không đã từng bảo chứng với học sinh của con trai em, tuyệt không cải biến lịch sử. Hơn nữa, nếu như em không chết, sao có thể gặp được anh.”

Người nam nhân trung niên đưa tay cầm tay y, ý vị thâm trường nói: “Thời gian thực sự là một điều kỳ diệu.”

Người thanh niên nắm chặt tay hắn, ôn nhu mà nói: “Em nguyện ý cùng anh một chỗ, vĩnh viễn sinh hoạt tại bên ngoài thời gian.”

HẾT KẾT CỤC B

Mục lục

CHÍNH VĂN HOÀN

TƯƠNG NGỘ TẠI THÌ QUANG CHI NGOẠI

MÃN TỌA Y QUAN THẮNG TUYẾT

TẬP HỢP PHIÊN NGOẠI

MỤC LỤC

VỀ NHÀ3

BUỔI SÁNG LỄ TÌNH NHÂN7

BÁO CÁO VỀ VIỆC THÀNH LẬP ĐẠI HỌC MỖ TUYẾT12

TỔNG KẾT CÔNG TÁC CHIÊU SINH CÙNG CHUẨN BỊ CỦA ĐẠI HỌC MỖ TUYẾT16

HOÀN

21. Chương 20: Pn1 – Về Nhà

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Đây là tết âm lịch năm 2010, Giải Ý mang theo Ninh Giác Phi trở về nhà.

Năm 2009, *** thần Giải Ý sa sút hơn nửa năm, đến tận khi người thiếu niên vô cùng phiêu lượng kia xuất hiện, hắn mới dần bình phục lại. Chuyện này, vợ chồng Giải Diễn cùng vợ chồng Giải Tư đều biết. Nghe nói hắn muốn dẫn người trở về, tự nhiên là rất cao hứng, cũng vô cùng hiếu kỳ.

Trước đây, trong tình cảm Giải Ý vẫn biểu hiện nhàn nhạt, luôn giấu những mọi chuyện cá nhân thâm kín trong lòng, đây là lần đầu tiên vì tình mà biểu hiện hỉ nộ ái ố rõ ràng như thế, khiến cho mọi người rất hài lòng, nhưng cũng làm mọi người thấy sầu lo.

Lúc này Giải Ý đã về lại Thượng Hải, chỉ là đơn độc ở trong nhà mình, không ở chung với gia đình.

Đêm 30, sáng sớm Giải Ý liền cùng Ninh Giác Phi ra khỏi nhà, lái xe đi tới nhà cha mẹ.

Giải Tư cùng Đái Cẩm mang theo con trai vừa mới 2 tuổi tới. Giải Diễn cùng Lô Vân vừa nhìn cháu trai đến, thực sự là hai mắt tỏa sáng, không còn có hình dáng trầm liêm của phần tử trí thức nữa, lập tức tiếp nhận, chơi đùa với cháu nội. Đứa bé này vừa học đi, căn bản không muốn người ta ôm, chỉ có giằng giụa đứng lên, lảo đảo đi tới đi lui, khiến cả nhà vui cười thích thú.

Giải Ý vừa đi vào cửa, đứa bé kia đang ngã trái ngã phải mà đi tới trước mặt hắn, mở đôi tay mập mập ôm lấy chân hắn.

Giải Tư cười ha ha: “Anh, thật là khéo mà, không nghĩ tới Tiểu Hân nhà em nghênh tiếp anh trước hết.”

Giải Ý cúi người ôm lấy Giải Hân, thân thiết cười nói: “Là tới nghênh đón bác hai sao? Hả? Hay là tới đòi tiền lì xì đây?”

Giải Hân thập phần thích bá phụ này, mặc kệ nghe không hiểu, cứ gật đầu liên tục.

Mọi người càng cười đến ngửa tới ngửa lui, Giải Tư ở một bên nói: “Nhanh lên một chút, chúc mừng phát tài, tiền lì xì đưa ra mau.”

Lấy tiền lì xì từ trong túi ra đưa cho đứa bé. Giải Hân thấy món đồ chơi lạ lạ chưa bao giờ có nên dùng bàn tay nhỏ bé mập mập bắt lấy, lật qua lật lại nhìn mãi.

Ninh Giác Phi một mực ở phía sau bọn họ cười cười, lúc này cũng móc ra một bao lì xì đưa ra: “Tiểu Hân, đây là chú cho nè.”

Giải Hân ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt to tròn sáng trong có vẻ thập phần phiêu lượng. Nhìn một hồi, nhóc bỗng nhiên mở hai tay nhào về phía y.

Ninh Giác Phi thuận lợi ôm được Tiểu Hân.

Giải Hân thân thiết mà ôm cái cổ y, cười đến hải lòng.

Đái Cẩm có chút kỳ quái cười nói: “Gì? Tiểu Hân luôn luôn sợ người lạ, lúc này lại cùng chú nhất kiến như cố, thực sự là khó có được.”

Giải Ý liền giới thiệu với bọn họ: “Y là Ninh Giác Phi, mọi người gọi y Tiểu Phi là được. Tiểu Phi, đây là ba anh, mẹ anh, em trai anh Tiểu Tư, em dâu Alice. Còn đứa nhóc đang ôm em chơi xấu kia gọi là Giải Hân.”

Ninh Giác Phi cực lễ phép mà gọi: “Ba, mẹ, Tiểu Tư, Alice.”

Giải Diễn cùng Lô Vân nghe xưng hô mình như thế, chỉ cảm thấy tự nhiên cực kỳ, không khỏi cười gật đầu: “Tốt, tốt tốt, Tiểu Phi, nào, nhanh chóng ngồi, uống miếng trà nào.”

Giải Tư dựa vào tay vịn sofa, dáng dấp lười biếng, thét to: “Tiểu Phi, cậu phải gọi tôi là anh. Ai, cậu thành niên chưa vậy? Anh tôi không phạm tội đó chứ?”

Ninh Giác Phi nhìn cậu một cái, trầm ổn cười cười, một điểm cũng không có sự quăn bách của thanh niên. Bề ngoài y hiện tại nếu không giống như là mới 20 tuổi, thì cũng giống học sinh cao trung.

Giải Ý ở một bên chắc chắn nói: “Hắn đã 19 rồi, trên mặt pháp luật hắn là thành niên rồi chứ? Giải đại luật sư.”

“19 tuổi?” Giải Tư nhìn Ninh Giác Phi một lát, không ngừng lắc đầu. “Anh, anh cũng quá mức a? Y còn nhỏ như vậy.”

Giải Diễn thân thiết hỏi: “Tiểu Phi, cha mẹ con đâu? Chuyện con cùng Tiểu Ý nhà chúng ta, cha mẹ con đồng ý sao?”

Ninh Giác Phi ôn hòa cười nói: “Con không có cha mẹ, con được Tiểu Ý nhặt được ở ven đường. Nếu như không có hắn, con đã chết rồi.”

Giải Diễn cùng Lô Vân nhất thời nổi lên thương tiếc, liên tục gật đầu: “Vậy tốt, vậy cũng tốt, sau này con cũng như con của chúng ta.”

Giải Tư ở một bên trêu chọc: “Tiểu Phi, dù là anh tôi cứu cậu, cậu cũng không cần lấy thân báo đáp. Giúp người là căn rễ niềm vui thôi, ảnh giúp cậu ảnh cũng vui rồi, cậu chẳng cần để ý đến ảnh làm gì.”

Ninh Giác Phi nhìn cậu một cái, mỉm cười: “Là tôi sống chết theo đuổi Tiểu Ý đó chứ, không phải hắn theo đuổi tôi.”

Giải Ý cười cười ôm lấy Giải Hân từ tay Tiểu Phi, đưa lại cho Lô Vân, ôm vai y, thị uy với Giải Tư: “Tiểu Tư, em đừng có chia rẽ bọn anh, anh cùng Tiểu Phi là cái gì cũng không ly gián được hết, chuyện gì cũng không rời nhau hết đó. Hơn nữa, em phải gọi y là anh, có nghe hay không?”

Giải Tư nhăn nhăn mũi, cười ha hả: “Được rồi được rồi, anh Tiểu Phi, hoan nghênh anh.”

Ninh Giác Phi cười rất khoái trá: “Gọi tôi là Jeames cũng được.”

Đái Cẩm cười nói: “Jeames, theo chúng ta đi siêu mua đồ đi? Anh muốn ăn uống cái gì, cứ theo chúng tôi cùng đi.”

Giải Diễn lập tức gật đầu: “Đúng vậy, mấy người thanh niên các con đi đi. Hiện tại đường phố tấp nập, cha mẹ đã già, xương cốt yếu rồi, thực sự là chen chúc không nổi.”

Bốn người liền vui vẻ mà ngồi trên chiếc xe Jeep của Giải Ý, đi tới Hoa Liên Thượng Hải.

Bên trong quả nhiên chen vai thích cánh, chật ních người, sóng người cuộn trào mãnh liệt.

Giải Tư một bên lắc đầu một bên cảm thán: “Giống như là mua hàng không cần tiền ấy, quả thực tranh đoạt thấy sợ.”

Đái Cẩm nghiêm trang nói với họ: “Mua rượu vang đỏ có phải không? Có cần mua rượu để với bia không?”

Giải Ý hỏi Ninh Giác Phi: “Em nghĩ sao?”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Có lê hoa bạch hay không?”

Đái Cẩm cùng Giải Tư liền nghiêm túc tìm tòi.

Đái Cẩm cầm một lọ rượu hình dạng thon dài, hỏi y: “Chỉ có lê hoa trần nhượng, anh xem được không?”

“Được a.” Ninh Giác Phi lập tức cười gật đầu.

Lúc này, có người ở cách đó không xa lướt qua đụng Giải Tư, Giải Tư đang chuyên tâm chọn rượu, căn bản không chú ý.

Ninh Giác Phi phi thân lại, một tay kéo gã.

Người nọ trong nháy mắt có chút kinh hoảng, quay đầu lại thì thấy là một thiếu niên tướng mạo tú mỹ, không khỏi khinh thường, quát mắng: “Mày con mẹ nó mất bị mù à, kéo loạn cái gì?”

Ninh Giác Phi chỉ cười nhạt, một đôi tay như kim sắt hung hăng mà nắm bờ vai của gã, khiến gã đau đến thét lên, lập tức mềm oặt ngã xuống đất.

Giải Tư có chút khó hiểu, nhanh chóng ngăn cản y: “Tiểu Phi, đừng như vậy, có cái gì từ từ nói.”

Giải Ý trái lại gọi cậu: “Tiểu Tư, em đừng quản, Tiểu Phi làm như vậy nhất định có đạo lý của y.”

Ninh Giác Phi ngồi xổm xuống, phi khoái lục soát người gã kia, lập tức lấy ra vài cái bóp tiền trong người gã, trong đó có một cái là của Giải Tư. Y cười lạnh một tiếng: “Thằng quỷ, hèn đồng bọn của mày chạy nhanh, bằng không tao bắt cả hai luôn.”

Lúc này Giải Tư mới phản ứng lại, hắc hắc cười nói: “Không nghĩ tới con mắt Tiểu Phi sắc bén như thế, thân thủ tốt như vậy.”

Nhiều nhưng trong chốc lát, có nhân viên bán hàng gọi bảo an tới, đem tên móc túi đi.

Lại một lát sau, có tiếng gọi khách hàng bị mất bóp tiền tới văn phòng nhận lãnh.

Đến khi cả bọn vô cùng cao hứng mà đẩy xe chất đầy đồ tới bàn thu ngân, một vị quản lý cao cấp chờ ở đó, cảm ơn bọn họ, còn kiên trì muốn giảm giá 50% cho họ, biểu thị lòng biết ơn.

Bọn họ hí hửng cười nói: “Lần sau mua đồ nhất định phải mang theo Tiểu Phi.” Liền đẩy xe đồ ra bãi xe.

Dọc theo đường đi, Giải Tư kéo Ninh Giác Phi đến một bên, thần bí nói thầm nửa ngày. Giải Ý vẫn đẩy xe, không đi tham gia cùng bọn họ.

Đợi đến khi đến bên xe, Đái Cẩm cùng hắn đem từng túi từng túi đồ để lên xe, sau đó nhìn Giải Tư: “Andy, anh nói xong chưa? Thế nào bỗng nhiên biến thành lão bà bà vậy?”

“Nói xong rồi nói xong rồi.” Giải Tư cười ha ha, vỗ vỗ Ninh Giác Phi. “Anh Tiểu Phi, có anh bảo hộ anh tôi, tôi an tâm.”

“Không thành vấn đề.” Ninh Giác Phi mỉm cười nhìn về phía Giải Ý. “Có tôi ở đây, không ai có thể đụng vào hắn dù chỉ là một cọng tóc.”

Giải Tư liên tục gật đầu, hăng hái mà nói: “Anh Tiểu Phi, chờ qua lễ, chúng ta tỷ thí xem sao? Anh cũng dạy tôi hai chiêu coi.”

Ninh Giác Phi nhìn cậu một cái.

Giải Ý cười nói: “Nó là cao thủ nhu đạo đó.”

Ninh Giác Phi cảm thấy rất sững sốt: “Thật không nghĩ tới, luật sư các anh cũng có thân thủ tốt như vậy? Lễ nào giống như kịch trên TV, có người trả thù các anh?”

Giải Tư hí hửng cười: “Đây là tăng năng lực tự bảo hộ mình. Hơn nữa, mấy năm nay ai có thể biết được? Anh tôi dữ thế vô tranh như vậy, cũng có người bắt cóc hắn đấy thôi?”

Giải Ý nhìn cậu một cái.

Giải Tư lập tức nhắc tay đầu hàng: “Anh, Tiểu Phi ca cũng không phải người ngoài, cho nên em mới tùy tiện nói một câu thế thôi.”

“Đúng vậy, Tiểu Ý, anh đừng giận Tiểu Tư. Hắn nói cho em biết chuyện đó, bắt quá là để em đề cao cảnh giác, tuyệt không cho người khác thương tổn đến anh nữa.” Ninh Giác Phi lên xe, cười nói. “Tiểu Ý, lên xe đi, chúng ta về nhà thôi.”

Giải Ý khoái trá gật đầu: “Được rồi, chúng ta về nhà.”

HẾT PHIÊN NGOẠI

22. Chương 21: Phiên Ngoại: Buổi Sáng Lễ Tình Nhân

Editor: Kaori Kawa

Beta: Mai Kari

Tết âm lịch qua không bao lâu liền đến lễ tình nhân phương tây.

Ninh Giác Phi vẫn sáng sớm rời giường, mang hai con chó chăn cừu Đức đi ra ngoài, chạy bộ dọc theo sông Hoàng Phố. Tuy là xuân hàn se lạnh, y cũng chỉ mặc một bộ đồ thể dục. Chờ y cả người toát mồ hôi chạy về nhà, trời đã tảng sáng.

Y khinh thủ khinh cước mở cửa, không bật đèn, nương theo ánh sáng bên ngoài hắt vào cửa sổ, im lặng cho hai con chó Đức ăn, sau đó tiến vào nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Bỗng nhiên, trong lúc chiêm trứng, y tựa hồ nghe thấy động tĩnh gì, lập tức khóa bếp, lùi ra ngoài.

Cảm giác y quả nhiên không sai, cửa chính đang phát sinh tiếng kêu nhè nhẹ, có người đang mở khóa một cách rất thành thạo. Y xoay người lại lấy một con dao làm bếp sắc bén, lập tức nấp sau cửa. Y ngưng thần nghe động tác mở khóa của người nọ, bỗng nhiên có vài phần cảm giác quen thuộc. Đó không giống phương thức mở khóa của đạo tặc, là thủ pháp được huấn luyện trong bộ đội đặc chủng bọn họ. Y không khỏi cảm thấy bất ngờ, người như thế lẽ nào lại trở thành tiểu tặc? Nếu như vào xã hội đen, không làm sát thủ cũng là buồn á phiện, tuyệt không làm tiểu tặc tới nỗi này.

Rất nhanh, cửa bị mở. Kẻ trộm kia cũng không cẩn cẩn dục dục, lén la lén lút, trái lại thoải mái mà đẩy cửa ra, hiên ngang mà đi.

Ninh Giác Phi từ cửa xoay ra, đem dao đặt vào động mạch của cửa kẻ trộm, lạnh lùng thốt: “Đừng nhúc nhích.”

Vóc người người nọ vô cùng cao to, lúc này cứng đờ, không dám di chuyển nửa bước.

Động tác Ninh Giác Phi rất thạo, tiến lên một bước, đứng ở phía sau gã kia, nhanh chóng lục soát một lần khắp người gã.

Người nọ lập tức biết y đang lục xem mình có mang vũ khí không, không khỏi kinh ngạc, bỗng nhiên hỏi: “Xin hỏi, nơi này là nhà Giải Ý phải không? Nếu như không phải, là ta sai, ta xin lỗi người, đồng thời nguyện ý bồi thường tất cả tổn thất của người.”

Ninh Giác Phi ngẩn ra, lúc này mới dời dao đi một chút, cảnh giác nhìn gã, ánh mắt lấp lánh theo dõi con mắt gã, trầm giọng hỏi: “Người là gì của Giải Ý?”

Người nọ đã 40 tuổi, khí lực hùng tráng kiện mỹ, lúc này mặc áo ba-đờ-xuy, cực có khí thế. Gã nhìn niên thiếu mỹ lệ phảng phất mới từ cửa trường cao trung đi ra, lại nhạy cảm phát giác trong thân thể y ẩn chứa một loại lực lượng phi phạm, không khỏi kinh hãi, cười nói: “Ta là lão bằng hữu của hần. Người thì sao? Người là gì của hần?”

”Bạn?” Ninh Giác Phi không đáp. “Là bằng hữu gì? Loại bằng hữu nào dùng phương thức này vào nhà hần?”

Người nọ chẳng cãi lại được, chỉ cười cười, khách khí hỏi: “Xin hỏi Giải Ý có nhà không?”

Bọn họ vừa nói đến đó, Giải Ý liền tỉnh. Hần mặc áo ngủ, mở cửa phòng ngủ đi ra, vừa nhìn thấy thế, không khỏi nở nụ cười: “Tiểu Phi, buông dao đi.”

Lúc này mới Ninh Giác Phi trừng người nọ một cái, mang dao vào nhà bếp, bật lửa tiếp tục chiêm trứng.

Giải Ý ôn hòa cười nói: “Tư Đông, ngồi đi. Thế nào sớm như vậy đã tới rồi? Lại không gõ cửa? Lại cậy khóa à?”

Lâm Tư Đông cười hắc hắc, ngồi xuống sofa: “Hôm nay là lễ tình nhân, ta đến xem người. Không nghĩ tới chỗ người có người, là ta lỗ mãng. Tiểu bằng hữu của người có điểm thú vị nha, không nghĩ đến từng là đồng nghiệp của ta. Bất quá, y tuổi còn trẻ thế, hần là vừa huấn luyện ra nhỉ? Thế nào không ở trong bộ đội? Bộ đội không có khả năng để y xuất ngũ sớm như vậy được.”

Giải Ý rót cho Tư Đông một ly trà, ôn hòa giải thích: “Y không phải quân nhân.”

“Hả? Vậy có chút kỳ quái.” Lâm Tư Đông vô cùng kinh ngạc, nhưng không tiếp tục hỏi. “Người thêm một bảo tiêu, xem ra an toàn hơn.”

“Đúng vậy.” Giải Ý mỉm cười. “Người còn chưa ăn sáng phải không? Ngồi chơi một chút, cùng nhau ăn cơm.”

Lâm Tư Đông liền gật đầu.

Giải Ý đi vào phòng tắm rửa mặt, Lâm Tư Đông một mình ngồi ở sofa rồi lại thấy vài bức ảnh được phóng lớn trên tường, phần lớn đều là thiếu niên lớn lên thập phần phiêu lượng kia, trong ảnh chụp y để tóc dài, mặc cổ trang, mỹ lệ đến khiến người ta quên cả hô hấp.

Tư Đông đứng dậy thông thả vừa đi vừa xem. Chờ xem xong thì thông dong đi vào nhà bếp, nhìn Ninh Giác Phi thành thạo nướng bánh mì, cắt chân giò hun khói, chiên trứng, hâm sữa, nhất cử nhất động đều khiến người ta cảnh đẹp ý vui.

Tư Đông hỏi: “Người tên gì?”

Ninh Giác Phi không quay đầu lại, chỉ hỏi lại: “Người tự giới thiệu trước đi.”

“Không thành vấn đề.” Lâm Tư Đông cười to. “Ta họ Lâm, gọi Lâm Tư Đông.”

“À, ta là Ninh Giác Phi.”

Lâm Tư Đông vẫn cười cười nhìn y, trong mắt tràn đầy ý thưởng thức. Qua một lát, Lâm Tư Đông lại hỏi: “Người công tác ở đâu? Hay còn đi học?”

Ninh Giác Phi miễn cưỡng mà nói: “Chờ ngày nào đó ta rảnh rỗi, ta đem photo lý lịch tóm tắt cho người một bản.”

“Tốt a.” Lâm Tư Đông cười càng vui. “Có hứng thú tới công ty ta làm việc không?”

“Không hứng thú.” Ninh Giác Phi mở lò nướng, lấy ra bánh mì đã nướng vàng tỏa mùi thơm phức.

Lâm Tư Đông lắc đầu: “Hỏi cũng không hỏi mà một tiếng cự tuyệt rồi sao?”

“Có cái gì hay để hỏi? Ta sẽ không đi làm việc ở bất cứ công ty nào hết.” Ninh Giác Phi lạnh lùng thốt. “Công việc của ta chính là bên cạnh Tiểu Ý, làm trợ thủ của hắn, những việc khác ta không cần để tâm.”

Lâm Tư Đông vừa nghe liền minh bạch, không khỏi gật đầu: “Như vậy cũng tốt.”

Trong nhà thêm một người, Ninh Giác Phi mở tủ lạnh lấy thêm trứng, chuẩn bị làm thêm một phần nữa.

Lâm Tư Đông lại hỏi: “Người đã qua huấn luyện tác chiến đặc chủng à?”

Ninh Giác Phi liếc mắt nhìn: “Người từ bộ phận nào của bộ đội xuất ngũ vậy?”

“Hải quân lục chiến.” Lâm Tư Đông vẫn tựa ở cửa, đáng cười khả cục nhìn y.

Ninh Giác Phi nhàn nhạt nói: “Ta là cha ta huấn luyện từ nhỏ, hắn là quân nhân.”

“À, trách không được thân thủ tốt như vậy.” Lâm Tư Đông tán thưởng gật đầu. “Đáng tiếc quá, anh hùng không đất dụng võ a.”

Ninh Giác Phi đập trứng lên chảo, nhẹ nhàng cười: “Ta không phải anh hùng.”

Lâm Tư Đông nghe được sự đạm nhiên trong thanh âm y, không khỏi càng thêm thưởng thức: “Người còn nhỏ mà có được khí độ như thế thật giỏi. Tiểu Ý ở đâu tìm được người thế?”

Ninh Giác Phi chiên trứng cho vàng, tắt lửa, quay đầu nhìn về phía Lâm Tư Đông, mỉm cười đáp: “Tại nơi chúng ta gặp nhau.”

Lâm Tư Đông thấy dáng cười của y, bỗng nhiên cảm thấy quanh thân bốn phía bách hoa sơ tán, xuân ý dạt dào, không khỏi đưa tay qua, định sờ sờ gương mặt y.

Ninh Giác Phi nhìn ra một tia động tình trong ánh mắt Lâm Tư Đông, bỗng nhiên xuất thủ nắm cổ tay, thuận thế huyếch khủy tay vào ngực Tư Đông.

Lâm Tư Đông bất ngờ không phòng bị, rên lên một tiếng, lập tức bị y đánh ngã ra đại sảnh.

Giải Ý đã thay đồ thường, đang đi vào nhà bếp, lúc này thấy thân thể cao lớn của Lâm Tư Đông bị đánh ngã ra, không khỏi nao nao, thanh âm cũng rất ôn nhu: “Tiểu Phi, làm sao vậy?”

“Ai kêu gã loạn tay loạn chân?” Ninh Giác Phi hừ một tiếng, xoay người từ trong nhà bếp bưng khay bữa sáng đi ra. “Tiểu Ý, lại đây ăn đi.”

Lâm Tư Đông miễn tiện đứng dậy, có chút giận: “Ninh Giác Phi, người đừng cứ xem người khác như người xấu thế chứ. Tuổi tác của người cũng gần bằng con gái của ta thôi, ta thế nào lại có gì với người? Bất quá là xem người như con cháu thôi.”

Ninh Giác Phi đặt bữa sáng lên bàn, lạnh lùng thốt: “Người đừng có đem thân phận trưởng bối ra với ta. Ta không phải là con người, cũng không phải cháu người, mọi người bình đẳng tương giao, đừng ở trước mặt ta cậy già lên mặt. “

Lâm Tư Đông nhìn về phía Giải Ý.

Giải Ý ôn hòa cười nói: “Rất nhiều người đều ghét tiếp xúc với người xa lạ, ta nghĩ người cũng biết mà.”

Lâm Tư Đông nhìn dáng cười hắc, trong lòng liền mềm lại, gật đầu rồi ngồi vào bàn, ăn một ngụm trứng chiên, không khỏi khen: “Tay nghề không sai.”

Ninh Giác Phi nhìn Giải Ý hưởng thụ mà ăn, lúc đó mới lộ ra dáng cười khoái trá, nói với Lâm Tư Đông: “Đa tạ tán thưởng.”

Lâm Tư Đông vừa ăn vừa hỏi: “Tiểu Ý, gần nhất người có khỏe không? Hôm nay dự định làm gì?”

“Rất tốt. Ban ngày ta công tác, buổi tối cùng Tiểu Phi đi ‘Chí tuyến Bắc’ ngồi ngồi một chút. Tiểu Phi còn chưa gặp qua Ly Ly, hôm nay vừa lúc đi tới gặp nàng.”

Ninh Giác Phi cười cười gật đầu với hắn.

Lâm Tư Đông nhìn bọn họ một chút. Giữa hai người kia tràn ngập ăn ý cùng ngọt ngào. Rốt cục, Tư Đông cũng hiểu được, trong cuộc sống Giải Ý, y đã thực sự là người ngoài rồi.

Ăn xong bữa sáng, Tư Đông liền cáo từ ra về.

Ninh Giác Phi cùng Giải Ý đưa y đến cửa thang máy. Giải Ý vẫn mỉm cười, nhưng rất ít nói chuyện, rõ ràng mà vẫn duy trì cự ly bằng hữu bình thường.

Ninh Giác Phi ý vị thâm trường mà nói: “Lâm tiên sinh, lần sau tới, mời ấn chuông cửa, ta sẽ mở cửa cho người.”

Lâm Tư Đông tiến vào thang máy, xoay người cười cười nhìn về phía y: “Người yên tâm, Ninh tiên sinh, lần sau nếu như ta trở lại, nhất định hẹn trước.”

Ninh Giác Phi gật đầu.

Cửa thang máy liền đóng lại giữa hai người bọn họ.

Lúc này hai người mới trở về. Vừa vào cửa, Ninh Giác Phi liền ôm cổ Giải Ý, cười nói: “Hôm nay là lễ tình nhân, tiểu tử kia cứ nhiên dấm cật cửa trộm người của ta, ta thật muốn đánh nát đầu y mà.”

Giải Ý nhớ tới hình dáng Lâm Tư Đông bị Giác Phi quăng ra ngoài, không khỏi buồn cười: “Y là lão bản tập đoàn Hoan Nhạc, thân gia mười tỷ, chỉ sợ là lần đầu tiên kinh ngạc thế.”

Ninh Giác Phi lạnh lùng hừ: “Thân gia mười tỷ thì sao? Thân gia mười tỷ thì có thể muốn làm gì thì làm sao?”

“Đương nhiên không thể.” Giải Ý cười ôm lại y, bỗng nhiên dùng đầu cọ cọ vào trán y. “Người thế nào cao nhanh như vậy? Cao hơn ta rồi.”

Ninh Giác Phi vừa cười vừa ôm chặt hắn: “Bởi vì ta gấp a, ta muốn so chiều cao với người.”

Giải Ý bị y dùng tư thế bá đạo ôm vào trong lòng, thẳng thắn thả lỏng thân thể dựa vào người y.

Ninh Giác Phi nhân cơ hội ôm chặt lấy hân, hì hì cười nói: “Nếu là lễ tình nhân, đương nhiên muốn làm chuyện mà tình nhân phải làm rồi, người nghĩ sao?”

Giải Ý hài lòng nở nụ cười: “Đúng vậy, người Trung Quốc nói đến tình nhân, luôn luôn mang theo nhiều ý tứ hàm xúc ám muội, chỉ có hôm nay, mới là quang minh chính đại.”

Ninh Giác Phi ôm hân vào phòng ngủ, cùng hân lăn ra giường, cười nói: “Chúng ta mỗi ngày đều là quang minh chính đại cả, phải không, tình nhân?”

Giải Ý nhìn gương mặt y gần trong gang tấc, nhìn không được hôn lên đó, nhẹ nhàng mà nói: “Đúng vậy, tình nhân.”

23. Chương 22: Phiên Ngoại: Báo Cáo Về Việc Thành Lập Đại Học Mỗ Tuyết

NHẤT, LỜI MỞ ĐẦU:

Chúng ta khởi xướng một loại cách mạng mới: “Đồng nghiệp nữ cùng đam mỹ lang hiện tại còn nhiều hơn so với chúng ta từng mong ước. »

Đam mỹ học hiện đại đã chứng minh, hiện nay sự nghiệp đam mỹ mặc dù chỉ mới phát triển nhưng phần lớn đồng nghiệp nữ cùng đam mỹ lang đã bị vây hãm chặt trên con đường này, thời kỳ ngồi ghế nhà trường chính là thời gian hình thành cá tính, phát triển trí lực, học tập ngôn ngữ, khai phá tiềm năng thể xác và tinh thần. Thời kỳ này tính dẻo dai cực mạnh, cảm quan phong phú cùng khả năng vận động siêu hạng, có thể cải thiện thần kinh đam mỹ về kết cấu lẫn công năng, đối với việc hình thành năng lực học tập cũng rất cao, do đó không thể bỏ qua thời kỳ này, nếu bỏ lỡ thời điểm này tức bỏ lỡ suốt đời.

Hơn thế nữa cân nhắc với năng lực của các nhi tử của mỗ Tuyết, cùng tình trạng các trường học bổ túc ngoại ngữ rầm rộ thành lập, mỗ Tuyết quyết định thành lập trường Đại Học Đam Mỹ.NHI, KẾ HOẠCH CỤ THỂ:

1, Đặt tên: Đại học này lấy tên mỗ Tuyết, có thể cho các đam mỹ lang cùng đồng nghiệp nữ hiểu rõ toàn bộ nội dung cùng kết cấu của trường. Có chuyên gia cho rằng tên như thế là tục tĩu, thể nhưng dưới ngòi bút sáng tạo của mỗ Tuyết, các nhân vật tinh phẩm cao nhã không nhiễm yên hỏa nhân gian đã được ra đời. Dù rằng hình tượng cá nhân mỗ Tuyết không được tốt lắm nhưng các nhi tử vô cùng có sức hút, tương lai mỗ Tuyết còn có thể sinh thêm vài người, bởi vậy kiến nghị vẫn lấy tên mỗ Tuyết làm tên gọi chính thức cho đại học.

2, Kết cấu tổ chức: Đại học đặt dưới sự lãnh đạo của ban giám đốc do hiệu trưởng phụ trách. Mỗ Tuyết ký tên nhường lại quyền điều hành, nhưng trên danh nghĩa vẫn là giáo viên trong trường, công tác vẫn kiểm được tiền, còn các công tác sự vụ khác một mực không tham gia. Hiệu trưởng do Giải Ý đảm nhiệm, Ninh Giác Phi làm phó hiệu trưởng, Chân Mạch làm trợ lý hiệu trưởng, giáo sư thỉnh giảng tạm định là Vân Thâm, Thẩm An Ninh, giáo cụ thực nghiệm do Lâm Tư Đông, Trình Viễn, Dung Tịch, Đái Hi, Thuần Vu Càn, Đàm Thai Mục, Độc Cô Cập, Tiết Minh Dương, Cao Kiến Quân, Tiết Minh thay phiên đảm nhiệm.

3, Chương trình học: Giải Ý giáo sư dạy về ngôn ngữ, thương chiến, nghệ thuật....các hạng mục, chủ yếu về phương diện trí lực, song song huấn luyện ra nghệ thuật từ chối; Ninh Giác Phi giáo sư dạy về leo tường, leo cây, leo cửa sổ, lặn xuống nước,... các hạng mục, chủ yếu về phương diện thể lực, kiêm thêm huấn luyện ma quỷ; Chân Mạch giáo sư dạy về quản lý, đàm phán thương nghiệp, chủ yếu thuộc phương diện trí lực. Vân Thâm mở chương trình học tạm định thương nghiệp tam quốc cùng từ thuật đế vương làm thế nào thu thập lão bản ,các chương trình học khác sẽ bổ sung sau. Thẩm An Ninh giáo sư dạy âm nhạc, kiêm thêm bài học làm sao lấy lý luận thanh tịnh thông dong không chế cực phẩm tiểu công . Đề xướng dạy học từ khi còn mẫu giáo, học phí có thể tăng thêm.

4, Xây dựng trường học: “Bồi tài chính có hạn, lâu dạy học tạm thời xây trước 4 tòa nhà, Giải Ý giáo sư ở tại “Đương quang lâu”, Ninh Giác Phi giáo sư ở tại “Thiên sơn lâu”, Chân Mạch giáo sư ở tại “Thính thuyết lâu”, hay ở “Xuân phong lâu”, nhưng vẫn giảng dạy như thường. Sau này nếu học sinh tăng, có thể xây thêm nhiều tòa nhà nữa.

5, Sĩ số học sinh: Mỗi khóa tạm định tuyển nhận 1000 người, sau này theo tốc độ mở Tuyết lấp hố (1) mà tăng giảm.

6, Chế độ giáo dục: 2 năm. Tốt nghiệp xong có thể nhận bằng tốt nghiệp (kiến nghị làm bằng tốt nghiệp nhái theo trường tư nổi tiếng bên Anh quốc), cùng chụp ảnh chung lưu niệm với Giải hiệu trưởng, Ninh phó hiệu trưởng, Chân trợ lý.

7, Học phí: Ở đây không dám công khai, sau khi chiêu sinh cùng từng đồng nghiệp nữ hoặc đam mỹ lang lên mật đàm, mọi người kiến nghị trong trường phải bảo trì ít nhất một người trong 3 quản lý tối cao thì mới chịu nộp tiền, mở Tuyết thấy buồn cười không nói, dù thế nào tiền cũng thu không ít. Nếu nhân sĩ nào mắt lóe sao Kim hoặc nước bọt không khổng chế được, hay hai người hoặc ba người song song trình diện, học phí sẽ tăng từ 5 đến 10 lần.

8, Nơi ở: Ký túc xá giáo sư ứng với biệt thự xa hoa, gần đó là các khu ký túc xá học sinh, học sinh muốn vào ở phải trả phí, kiến nghị mỗi ngày 3000 nhân dân tệ. Ký túc xá cự ly xa hơn một chút có thể thêm kính thiên văn, thu thêm thuế, kiến nghị mỗi ngày trả 1000 nhân dân tệ, song song quy định không được một mình mang theo kính viễn vọng cùng máy chụp hình, các máy điện thoại di động có thể chụp ảnh đều bị tịch thu, việc này do Ninh Giác Phi phó hiệu trưởng tổ chức đội duy trì trật tự cho trường, tùy thời điểm mà sửa đổi qui định trường học.

9, Dịch vụ: Ngoài cửa trường có mở quán cà phê mở Tuyết cùng mở Tuyết trà lâu, Giải Ý, Ninh Giác Phi, Chân Mạch, Vân Thâm, Thẩm An Ninh mỗi ngày ở trong đó ngồi 1 giờ, uống cà phê hoặc uống trà, hấp dẫn đồng nghiệp nữ cùng đam mỹ lang đến đây tiêu phí. Cà phê hòa tan (nhưng giáo sư trong trường được chuẩn bị cực phẩm capuchino), mỗi ly 100 đồng, không rót thêm. Trà là trà xanh phổ thông hoặc trà lài (nhưng giáo sư trong trường có cực phẩm Bích Loa Xuân hoặc trà Long Tĩnh), mỗi chén 100 đồng, có uống mới có chỗ ngồi, không rót thêm.

Giải Ý làm người mẫu vẽ một bức chân dung, mỗi bức 50000 nhân dân tệ, nhưng họa sĩ phải vẽ trong tư thế bình thường, không phơi bày thân thể, nếu có phơi bày cũng chỉ lộ phần cổ, khuỷu tay không được hơn. Ninh Giác Phi có thể dạy vật lộn, mỗi phút 1000 nhân dân tệ, phạm vi tiếp xúc nghiêm ngặt khổng chế, học sinh không được đưa tay vươn vào y phục. Chân Mạch, Vân Thâm, Thẩm An Ninh có thể dạy thêm kỹ thuật chuyên cho tiểu thụ, mỗi phút 1000 nhân dân tệ, giới hạn trong phạm vi học thuật tham thảo, không cần lấy mình làm mẫu. Các hạng mục cấm kỵ nhất thiết phải chú ý, để tránh khỏi bị đánh hội đồng cũng như cực diện không thể khổng chế.

Tin tưởng rằng khi trà lâu cùng quán cà phê vừa mở không bao lâu sẽ có kẻ cạnh tranh, do đó, Ninh phó hiệu trưởng tổ chức một đội, chuyên môn vào những đêm nguyệt hắc phong cao lên vào cửa hàng cạnh tranh, đem bí mật hành nghề nơi đó phá hủy, loại trừ hoàn toàn tư tưởng cạnh tranh “ăn theo” buồn chán của đối thủ. TAM, DỰ ĐOÁN LỢI NHUẬN:

Tin tưởng sự nghiệp Đam mỹ của quốc gia ta không ngừng phát triển, đội ngũ đồng nghiệp nữ cùng đam mỹ lang đang tăng trưởng không ngừng, mà số lượng cực phẩm tiểu công cùng tiểu thụ thì rất có hạn, bởi vậy, khả năng tăng trưởng lợi nhuận là vô hạn. TỬ, NGUY CỐ:

Xét thấy một ít đồng nghiệp nữ cùng đam mỹ lang có công lực cao và lực sát thương trọng đại, do đó an toàn Giải hiệu trưởng cùng Chân trợ lý cần phải chu toàn, an toàn Vân Thâm cùng Thẩm An Ninh lão sư cũng không thể bỏ qua, mà năng lực cá nhân Ninh phó hiệu trưởng quá mạnh mẽ, kiến nghị khổng chế độ mạnh yếu, tránh tạo thành thương tổn vĩnh viễn với học sinh. NGŨ, GIÁM SÁT BẢNG MÁY:

Căn cứ tính cách mở Tuyết, kiến nghị để nàng làm giám sát viên cao cấp trong trường. Nếu có người muốn làm mẹ ruột hay mẹ kế của các lão sư, cùng các lão sư tương thân tương ái, thì nhiệm vụ của mở Tuyết là không để Giải hiệu trưởng, Ninh phó hiệu trưởng, Chân trợ lý cùng Vân lão sư, Thẩm lão sư hay các nhân viên khác bị ghen tỵ hay bị ngược quá mức. Ngăn trở người khác sử dụng thủ đoạn độc ác, tuyệt không để đối thủ bắt mất các lão sư, bởi vậy nghiêm cấm lão sư trong trường đi ăn máng khác. Nếu không ngược chết đừng trách. LỤC, VĨ THANH:

Năm học bắt đầu, thừa dịp sự nghiệp đam mỹ đang nhanh chóng phát triển, cấp tốc chuẩn bị, tại lúc xuân về hoa nở tuyển nhận nhóm học sinh đầu tiên, đến lúc đó đông phong trầm túy, ánh nắng tươi sáng, các nhân vật sòng vai đứng ở dưới trận mưa hoa mỉm cười, nhất định khuynh đảo vô số chúng sinh. TÁI BÚT:

Tiền mặt cùng vàng tung bay, đam mê cùng đồng nghiệp một màu phơi phới rợp trời, thật là phong cảnh mỡ Tuyết thích.

(1) Lắp hồ: Ở Trung Quốc, viết tiếp chương mới cho truyện gọi là lắp hồ. Viết truyện mới gọi là đào hồ

24. Chương 23: Phiên Ngoại 2 Tổng Kết Công Tác Chiêu Sinh Cùng Chuẩn Bị Của Đại Học Mỡ Tuyết

Editor: Kaori Kawa

Beta: Mai Kari

Đại học mỡ Tuyết bắt đầu chiêu sinh đã một tháng rồi.

Trong văn phòng giáo vụ, mỡ Tuyết vì trường kỳ đếm tiền mà hai tay bị rút gân, các vị lãnh đạo trường học cùng giáo chức nghe thấy lập tức bỏ nhào vào an ủi.

Ninh Giác Phi lập tức tiến lên, vì mỡ Tuyết nhẹ nhàng massage.

Giải Ý ở một bên ôn ngôn an ủi.

Chân Mạch nhìn mỡ Tuyết mặt có chút xanh xao tiêu tụy, liền biết nàng tự giam mình trong phòng giáo vụ cùng vật lộn với tiền hơn 2 ngày 1 đêm rất vất vả, trạng thái phấn khởi cực độ vẫn chưa giảm, vì vậy sẵn sóc nói: “Ta đi nấu cho mụ mì thịt bò.”

Mỡ Tuyết an lòng: “Ừ ừ, rất ngoan.”

Đúng lúc này, chủ nhiệm văn phòng trường học, Thuần Vu Càn vẻ mặt lo lắng từ ngoài cửa xông vào: “Giải hiệu trưởng, chuyện này có điểm vướng tay chân a.”

Mỡ Tuyết hết sức hiếu kỳ: “Chuyện gì?”

Thuần Vu Càn đã từng làm pháp nhân cho Nam Sở, biết Tuyết chỉ là quản lý chung chung, nhưng không có hỏi đến hành chính sự vụ, nhất thời có chút khó xử, liếc mắt nhìn Giải Ý, không có lên tiếng.

Mỡ Tuyết giận dữ, đập bàn: “Thái độ của người vậy là sao hả? Ta không thể hỏi sao?” Lập tức ôm cổ tay, Tuyết Tuyết hô đau nhức.

Giải Ý liếc Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi lập tức hội ý, trên gương mặt tuấn mỹ tất cả đều là tiểu ý ôn nhu, nhanh chóng cầm cổ tay mỡ Tuyết, vừa xoa vừa nói: “Mụ, người đừng xung động mà, chuyện nhỏ không cần hỏi, thân thể quan trọng hơn.”

Vân Thâm ở một bên đau lòng, tiến lên đây, nâng tay kia của mỡ Tuyết massage, nhẹ giọng nói với Ninh Giác Phi: “Tiểu Phi, ta giúp người, chính người cũng đang mệt mà.”

Giải Ý bất động thanh sắc tà tà liếc Vân Thâm, hơi hơi ra hiệu với Thuần Vu Càn.

Thuần Vu Càn lập tức hiểu ý, cao giọng: “Ninh phó hiệu trưởng, có chuyện này cần nói với người, mời hai vị hiệu trưởng định đoạt.”

Ninh Giác Phi lập tức đáp ứng, buông tay mỡ Tuyết, đi tới chỗ Thuần Vu Càn.

Vân Thâm nhất thời cuồng nộ: “Khá lắm Thuần Vu, thực sự là tà tâm không chết mà.” Bỏ tay mỡ Tuyết, chạy theo.

Mỡ Tuyết vội vàng kéo lại: “Vân Vân, mụ dạy người nè, đừng tính toán được mất nhất thời như thế, muốn thành công, không được nóng vội, mụ còn ở chỗ này mà. Người giúp mụ xoa xoa tay trước đi, chờ tay mụ tốt rồi mụ đem Tiểu Phi viết cho người.”

Vân Thâm nhất thời đại hỉ, lập tức dựa bàn lớn, tinh tế massage cho mỡ Tuyết.

Mỗ Tuyết căng lỗ tai, nghe thanh âm Thuần Vu Càn ở bên kia chậm rãi nói: “Hiện tại người nhận lời mời nhiều lắm, kỳ quái là bọn họ không chịu làm lão sư, hơn phân nửa bảo không có học sinh nghe, cùng lắm chỉ chịu làm trợ giáo. Chúc vị tranh đoạt kịch liệt nhất là lao công.”

Không đợi Giải Ý trả lời, mỗ Tuyết giành nói: “Như vậy sao được? Chúng ta phải bắt họ đền tiền. Từng chức vị có giá riêng, ai muốn chức nào bỏ tiền ra mua.”

Thần tình Giải Ý tự nhiên, không có biểu tình gì.

Ninh Giác Phi mừng rỡ.

Vân Thâm cũng là cười ha ha không ngừng.

Mỗ Tuyết tiếp tục nói: “Thuần Vu Càn, Nam Sở các người dù sao vẫn bán quan bán tước, phương diện này người lành nghề nhất, người đi làm đi.”

Thuần Vu Càn liếc Giải Ý.

Thuần Vu Càn liền cung kính khom người với mỗ Tuyết: “Vâng, cần tuân chỉ thị.”

Chi tiết bọn họ thương lượng, mỗ Tuyết liền không hề nghe được nữa.

Đang nhắm mắt dưỡng thần, Vân Thâm bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Giờ dạy học cùng các loại hoạt động của chúng ta kiếm được nhiều thế, vậy chúng ta có được trích phần trăm hay không a?”

Mỗ Tuyết nhất thời mở to mắt, tức giận không vui: “Vân Vân, người quá mức rồi đó? Người ngấm lại, ta xây cho các người Thiên sơn lâu, bao nhiêu tầng hả, ta sung sướng lắm sao? Người còn nói chuyện tiền bạc với mụ sao, thực sự là, một chút cũng không tôn kính trưởng bối.”

Vân Thâm đang muốn giải thích, Chân Mạch bưng một chén mỳ lớn đến, cười hì hì: “Mụ, mỳ tới, người nếm thử.”

Mỗ Tuyết nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, nhin không được đưa tay ngắt một chút: “Ừ, Mạch Mạch khả ái.”

Tiết Minh Dương theo sát phía sau nhan tay đoạt lấy chén, nịnh nọt lấy cầm tay mỗ Tuyết, ân cần xoa xoa: “Mụ, đỡ hơn chưa?”

“Ừ, khá.” Mỗ Tuyết nhìn nhi tử ngoan như thế, cười đến híp mắt.

Cao Kiến Quân ôm Thẩm An Ninh, hai người cùng nhau tiến đến, cười nói: “Mụ ăn gì đó trước đã, đừng để đói bụng.”

Mỗ Tuyết đã đói đến mức ngực dán vào lưng, vì vậy liền cầm chén mì lên ăn, vừa ăn vừa vui vẻ nói: “Tay nghề Mạch Mạch thực sự là càng ngày càng tốt nha.”

Đang ăn cao hứng, Chân Mạch bỗng nhiên nói chậm chậm: “Mụ, lương một năm của chúng ta, trích phần trăm, tiền lãi tất cả đều ở trong tay người, vậy có nên tính lãi 15% hằng năm không?”

Mỗ Tuyết thiếu chút là sặc chết, nhất thời bỏ chén lại mà ho.

Tiết Minh Dương thấy tình thế không ổn, lập tức ôm Chân Mạch chạy. Thẩm An Ninh chạy tới, cùng Vân Thâm an ủi mỗ Tuyết đại gia.

Mỗ Tuyết hít thở hơn nửa ngày mới thuận khí, cắn răng nói: “Khá lắm Mạch Mạch, ta mới dự định cho người qua ngày lành, thế mà người lại ích kỷ như vậy, tính toán với mụ à.”

Lúc này, Thuần Vu Càn đang đi chấp hành chỉ thị hiệu trưởng.

Mỗ Tuyết ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Giải Ý, tâm tình đã tốt hơn nhiều, nói rằng: “Các người đều nên học theo Tiểu Ý đi, người xem người ta kìa, làm việc nhiều nhất, cái gì thù lao cũng không nói đến, cho nên ta đem Tiểu Phi cho hắn.”

Vân Thâm vừa nghe thế, lập tức lệ nóng doanh tròng, nức nở nói: “Mụ, người mới vừa nói đem Tiểu Phi viết cho ta mà.”

Mỗ Tuyết quay đầu an ủi: “Ừ ừ ừ, viết cho người.”

Giải Ý cười cười nhìn mỗ Tuyết, rồi cùng Ninh Giác Phi thảo luận công sự.

Lúc này, bảo vệ trường học do Ninh Giác Phi bổ nhiệm, Kinh Vô Song đi đến, nói nhỏ với mỗ Tuyết: “Tuyết đồng, có chuyện muốn hội báo với người một chút.”

Mỗ Tuyết lập tức ngồi nghiêm chỉnh, phất tay bảo Vân Thâm, Thẩm An Ninh lui ra phía sau.

Kinh Vô Song trịnh trọng nói: “Ta phát hiện một vấn đề nghiêm trọng. Ninh phó hiệu trưởng của chúng ta hiện tại ở tại ký túc xá Giải hiệu trưởng.” Vừa nói, Kinh Vô Song âm thầm oán hận liếc Giải Ý.

Mỗ Tuyết “Ừ ừ” hai tiếng, không biểu thị gì thêm.

Kinh Vô Song lại nói: “Vân lão sư cũng thật quá mức, tự ý chuyển sang ký túc xá Ninh phó hiệu trưởng.” Nói xong, lại càng oán hận nhìn chằm chằm Vân Thâm.

Vân Thâm trầm lại, rồi không thêm để ý đến Kinh Vô Song nữa, chỉ lo chú ý cự ly Giải Ý cùng Ninh Giác Phi có gần quá hay không.

Mỗ Tuyết “A a” hai tiếng, vẫn chẳng nói gì.

Ngữ khí Kinh Vô Song nặng thêm: “Quá mức hơn chính là, Vân lão sư đem ký túc xá trống của hắn cho học sinh thuê.”

“Cái gì?” Mỗ Tuyết kinh hãi. “Có chuyện như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Cho thuê thế nào?” Mỗ Tuyết rất hưng phấn, nguyên lai còn có một cái tài lộ như thế.

Kinh Vô Song nói: “Vân lão sư rất giáo hoạt. Ký túc xá hắn là biệt thự ba tầng lầu, tổng cộng 2 phòng khách, 10 gian phòng, hắn chia cho 20 học sinh thuê. Sau đó, mấy học sinh này lại làm cò nhà, mỗi người phân ra cho 10 học sinh khác thuê tiếp, hiện tại biệt thự ở những 200 học sinh, suốt ngày suốt đêm đều vang lên tiếng thét chói tai, tiếng ồn nứt vách, nhất là lúc Giải hiệu trưởng cùng Ninh phó hiệu trưởng đi ngang qua, quả thực nháo tới tận trời.”

Mỗ Tuyết nhìn Kinh Vô Song: “Ừ ừ ừ, cái này tạm thời không thảo luận, trước tiên người nói về tiền thuê xem?”

Kinh Vô Song càng hận: “Hợp đồng Vân lão sư cùng các nàng ký vô cùng chặt chẽ, nếu như trả phòng sớm, bị tính là vi phạm hiệp ước, trả giá vi phạm hợp đồng lên tới tận trời. Ta âm thầm điều tra qua, Vân lão sư đã thu hai năm tiền thuê rồi, kim ngạch tra không được, mấy học sinh này đánh chết cũng không chịu nói.”

“À?” Ánh mắt Mỗ Tuyết âm trầm nhìn về phía Vân Thâm.

Kinh Vô Song tiếp tục nhỏ giọng hội báo: “Không chỉ có Vân lão sư. Ta cũng tra ra, ký túc xá của Thẩm lão sư ở tại ký túc xá Cao giáo viên, Chân trợ lý ở ký túc xá Tiết giáo viên. Hai người bọn họ cũng đều đem ký túc xá mình cho thuê hết.”

Mỗ Tuyết nhăn chau xoay động, nhân tiện nói: “Thế cũng không làm gì được ta. Tiểu Song, người lập tức đi, đến ký túc xá giáo sư dựng cửa ra vào bằng thẻ, gọi Lão hổ khẩu, học sinh nào đi qua đều phải lưu tiền mồi lộ. Việc này do người phụ trách.”

Kinh Vô Song vô cùng vui sướng, đáp: “Dạ, ta lập tức đi làm.” Vui mừng ra cửa.

Giải Ý xem như không có gì, thông dong nói: “Tiểu Vân, An Ninh, chúng ta có công tác cần hội báo với mọi người đi trước nghĩ ngơi đi nhé?”

Vân Thâm cùng Thẩm An Ninh đáp ứng một tiếng, liền rời đi tức khắc.

Ninh Giác Phi lập tức chạy tới gần cửa văn phòng.

Giải Ý chậm rãi tà tà dựa vào cửa. Dáng người hắn thon dài cao ngất càng hiện ra thêm đường cong duyên dáng.

Mỗ Tuyết thấy thế ý loạn thần mê, không khỏi vươn tay, lẩm bẩm: “Tiểu Ý, ngươi càng lớn càng anh tuấn nha.”

Ninh Giác Phi phi thân qua, che trước người Giải Ý, tay vừa đưa lên liền thành thạo đẩy móng vuốt mổ Tuyết ra, ngoài miệng vẫn ôn nhu cười nói: “Mụ, Tiểu Ý có chuyện muốn nói với ngươi.”

Mỗ Tuyết như ở trong mộng mới tỉnh, hòa ái dễ gần nói: “Tốt tốt, Tiểu Ý, ngươi nói đi, ngươi thích ai mụ đều viết cho ngươi cả.”

“Cảm tạ mụ.” Giải Ý mỉm cười. “Là như vậy, lần này mụ gọi ta đảm đương hiệu trưởng, ta nếu là không làm, thật là không nể mặt mụ, cho nên ngươi vừa gọi ta liền đến. Hiện tại, công tác chuẩn bị đều hoàn thành cả, công tác chiêu sinh cũng cơ bản kết thúc, ta cảm thấy mọi chuyện đã viên mãn rồi. Cho nên, ta muốn nói mụ một tiếng, ta muốn từ chức. Ta thích làm nhiếp ảnh địa lý quốc gia hơn, thù lao làm ta tương đối thoả mãn.”

Mỗ Tuyết như bị ngũ lôi oanh đỉnh: “Tiểu Ý, ngươi nói cái gì? Ngươi nói giỡn đó à?”

Giải Ý kiên trì cười cười: “Mụ, ta thế nào lại nói giỡn chứ? Ta luôn luôn rất nghiêm túc. Ý Tiểu Phi cũng giống ý ta, Tiểu Phi muốn cùng ta du ngoạn khắp thế giới a.”

Ninh Giác Phi nhìn biểu tình trống rỗng của mổ Tuyết, nhàn nhạt nói: “Ngày hôm qua ta hình như cũng nghe Mạch Mạch có ý này. Mạch Mạch nói công tác quá phiền phức, phải luôn cười nói, mệt mỏi quá, cũng dự định từ chức.”

Mỗ Tuyết quá sợ hãi: “Cái kia.... Tiểu Ý, chúng ta trước mặt người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngươi có yêu cầu cái gì....cứ nói đi.” Nói xong lời cuối cùng này, mổ Tuyết nghiêng muốn treo răng.

Giải Ý chậm rãi lắc đầu: “Mụ, ngươi thực sự hiểu lầm ta rồi, ta thế nào lại tính toán với ngươi? Ngươi gọi ta tới ta liền tới, một phần thù lao cũng không đòi, đúng không? Cho nên hiện tại ta nói đi, cũng không thẹn với lương tâm, không làm thất vọng mụ mà.”

Ninh Giác Phi tựa ở bên cạnh Giải Ý, mỉm cười: “Đúng vậy, mụ, chúng ta đã giúp ngươi lâu như vậy, tận hiếu cũng kết thúc rồi, hiện tại muốn bản thân ra ngoài ngao du, cũng là chuyện bình thường mà thôi.”

Đại não Mỗ Tuyết vang lên âm thanh gáy bàn tính, một lát cắn răng: “Tiểu Ý, Tiểu Phi, mụ kỳ thực rất chiều cổ các ngươi. Vốn định chia cho các ngươi cổ phần công ty, chỉ là thời gian quá bận, chưa nói ra. Ngươi xem như vậy có được hay không? Mụ cho các ngươi mỗi đứa 10% cổ phần công ty, được chứ?”

Giải Ý cười khê: “Mụ, ta thật không có ý này.”

Gương mặt Mỗ Tuyết đỏ bừng: “15%.”

Giải Ý thở dài: “Tiểu Phi, ngươi xem, mụ hiểu lầm chúng ta quá rồi?”

Ninh Giác Phi liên tục gật đầu: “Đúng vậy, mụ, chúng ta không có ý này?”

Gương mặt Mỗ Tuyết trở nên trắng bệch: “20%.”

Giải Ý cười như xuân phong: “Mụ, ngươi thật là hiểu lầm chúng ta rồi.”

Mỗ Tuyết nghiêng muốn nát răng: “Cho các ngươi mỗi người 24,5%, tổng cộng 49% rồi, ta chiếm 51%. Ta là giáo đồng, ít nhất phải có cổ phần khống chế chứ?”

Giải Ý mỉm cười.

Ninh Giác Phi cũng cười, mở cửa: “Mạch Mạch, hợp đồng mang đến chưa?”

Chân Mạch cười đi đến, từ trong túi lấy ra một xấp giấy tờ, đặt trước mặt mổ Tuyết: “Mụ, đúng là Tiểu Ý hiểu ngươi nhất.”

Ninh Giác Phi cười nói: “Đúng vậy, Tiểu Ý ở cùng mụ lâu nhất, hơn nửa năm rồi, ta mới hơn 3 tháng, ngươi ngắn nhất, mới một tháng, đương nhiên không bằng được Tiểu Ý.”

Mỗ Tuyết tay run run, cầm hiệp nghị phân phối cổ phần, chỉ cảm thấy toàn trang giấy chữ như kiến bò, căn bản thấy không rõ nội dung.

Giải Ý ôn hòa giải thích: "Mạch Mạch tuy rằng nhỏ, nhưng cũng là nhi tử của mẹ, thế nên phải đối xử bình đẳng. Ta biết tâm ý của mẹ cũng là thế. Mẹ đã xem rõ điều khoản hợp đồng hay chưa? Không sao cả, kỳ thực rất đơn giản, nói đúng ra mẹ cho ta, Tiểu Phi cùng Mạch Mạch 24,5% cổ phần, mặt khác cho Vân Thâm cùng Thẩm An Ninh 10%, còn lại 6.5% toàn bộ về mẹ hết."

Mỗ Tuyết một trận ù tai, nhất thời đầu vầng mắt hoa.

Ninh Giác Phi lạnh tay lẹ mắt, đỡ lấy thân thể mỗ Tuyết đã lung lay sắp đổ, mỉm cười bên tai nàng: "Mẹ, người đừng kích động như vậy, chúng ta đều biết người rất yêu chúng ta, trong lòng đã sớm muốn làm như vậy rồi, hiện tại mộng tưởng trở thành sự thật, khó tránh khỏi hưng phấn. Thấy người như vậy, chúng ta đều rất hào cảm a."

Mỗ Tuyết nhụt chí. Lúc này, có người nhét bút vào tay nàng, thanh âm Chân Mạch trong trẻo mang theo tiểu ý ôn nhu vang lên: "Mẹ, ký tên đi, nào, rất nhanh thôi."

Nàng bị những thanh âm tuyệt vời này đầu độc, chút bất tri bất giác đã động tay lên giấy.

Một lát sau, những hình ảnh trước mắt dần rõ lại, nàng phát hiện trên bàn đã chẳng còn gì nữa, giấy, bút vừa này toàn bộ chẳng khác nào ảo giác của mình, phía trước chỉ là ba vị nhi tử nổi danh của mình, nàng có chút mộng lung.

Giải Ý sắc sảo nói: "Mẹ, người đã kiên trì muốn đem cổ phần cho chúng ta, chúng ta cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là nhận cho mẹ vui lòng thôi. Ta thấy, cái việc đếm tiền vừa bản vừa nặng nhọc như thế mẹ cũng đừng làm nữa, lần nào tới chỗ chúng ta báo danh có không ít kế toán chính quy, đam mỹ lang thâm niên cầm thật nhiều giấy chứng nhận cũng tới báo danh, có thể chọn một người làm trợ lý tài vụ đếm tiền cho mẹ. Không bằng mẹ đi đào cái hố mới, mỗi ngày lấp đất đi, sau đó làm lão thái thái, lão Phật gia, chờ mấy nhi tử chúng ta hầu hạ là được rồi nhỉ? Nếu như thực sự nhàn quá, có thể đi làm nhân viên tạp vụ trong quán cà phê, cũng thả lỏng, không căng thẳng không mệt mỏi."

Chân Mạch cùng Ninh Giác Phi đều mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, thế cũng là bảo dưỡng cho tuổi thanh xuân của mẹ thôi."

Giải Ý không đợi mỗ Tuyết tỉnh táo lại, liền nói: "Mẹ, mẹ nghỉ ngơi trước đi, ta cùng Tiểu Phi, Mạch Mạch tiếp tục làm việc vậy."

Ba người lập tức xoay người ra khỏi cửa.

Không lâu sau, hàng hiên ngoài cửa vang lên mấy tiếng hoan hô của Vân Thâm, Thẩm An Ninh, Tiết Minh Dương, Cao Kiến Quân, tiếng dần dần xa.

Phòng làm việc an tĩnh lại, mỗ Tuyết dùng sức hồi tưởng, lúc này mới lý giải hết đại thể tình hình. Nàng vắt hết óc, nghĩ biện pháp đảo ngược thế cục. Tất cả rơi vào đường cùng, nàng hừ lạnh một tiếng: "May là ba cái hố còn chưa xong, hôm nay ta trở lại lấp hố, để coi ta thế nào ngược các người."

Chủ ý vừa định, nàng khôi phục tự tin, đắc ý dào dạt mà ra khỏi phòng làm việc, chuẩn bị xuống lầu.

Vừa đến tiền sảnh, liền nghe sau lưng thét lên một tiếng: "Đóng cửa, thả chó."

.....

Sáng sớm ngày kế, chỗ báo danh trường học cùng nơi thông báo tuyển dụng chật như nêm. Giải Ý, Ninh Giác Phi, Chân Mạch, Vân Thâm, Thẩm An Ninh mặc áo vét hàng hiệu, phiêu phiêu lượng lượng mà đứng trước mặt hàng người, hòa ái mà mỉm cười trả lời câu hỏi mọi người.

Đột nhiên, một chiếc xe cấp cứu 120 chạy đến, không lâu sau, chỉ thấy một xác ướp bị băng tầng tầng lớp lớp băng vải bị cán ra xe. Các bác sĩ đẩy mạnh cáng cứu thương lên xe, xe cứu thương lập tức chạy như bay đi.

Những người tới báo danh khe khẽ nói nhỏ, có người lớn tiếng hỏi: "Giải hiệu trưởng, đó là ai a?"

Giải Ý mỉm cười: "Đó là nhân vật chính trong cái hố mà mỗ Tuyết, giáo đồng kính yêu của chúng ta mới vừa đào, ngược quá mức hiểm độc, thế nên phải đưa vào bệnh viện cấp cứu."

Đồng nghiệp nữ, đam mê lang chung quanh nghe thế cực kỳ hưng phấn, hét to: “Là ai a? Tên là gì? Có đẹp hay không? Anh tuấn hay không? Làm công tác gì? Là tiểu công hay tiểu thụ?”

Chân Mạch cười: “Vấn đề này, chờ chờ vị nộ phí báo danh, chính thức nhập học, Giải hiệu trưởng của chúng ta sẽ giải đáp trong lễ khai giảng.”

Lập tức, mọi người ào ào nhào vào báo danh, mỗi người đặt cọc cọc tiền mặt dày cộm lên bàn, không chỉ thế, thẻ tín dụng như bay ào ào trên không trung. Cuối cùng, mấy vị nhân viên đếm tiền được mướn tới làm đến rút gân, 20 máy đếm tiền khác cũng vì sử dụng quá độ mà tiêu đời.

Đến tận đây, công tác chuẩn bị cùng chiêu sinh của đại học mỗ Tuyết kết thúc viên mãn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-ngo-tai-thi-quang-chi-ngoai>